

வீடு

திருக்குவல்லை கமால்

*World Television Day - 2014
Congratulation!
to all the Winners of the Essay Competition*

*On 21st November 2014
Organized by
State Television Arts Panel
Department of Cultural Affairs
Ministry of Culture and the Arts*

வீடு

வினாக்கள் விடைகள்
தொடர்பு திலக்கியப் பேரவை
கலை, 45, சுனாக்கலை வீதி,
அம்பாறை - மதுப்பூரம்.

W. C. G. und der Name
wurde gewählt
um die Erinnerung an
die alte Schule zu bewahren
Anfangs wurde der Name
als "Gymnasium" benutzt
heute ist es ein Gymnasium

der Name
wurde gewählt
um die Erinnerung an
die alte Schule zu bewahren

ஈடு

திக்குவல்லை கமால்

வெளியீடு

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
விவது மாடி,
செத் திரிபாய,
பத் தரமுல்ல

2013- திறந்த கையெழுத்துப் பிரதியாக்கப் போட்டியில் தெரிவு செய்யப்பட்ட வெற்றிப் படைப்பு இது. இதன் உள்ளடக்கம் ஆசிரியரின் கருத்தேயன்றி, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் கருத்துக்கள் அல்ல என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவும்.

வீடு

(நாவல்)

திக்குவல்லை கமால்

முதற் பதிப்பு: டிசம்பர் 2013

ISBN: 978-955-0353-34-7

வெளியீடு:

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

அச்சகம்:

நெழும் பிரின்டர்ஸ்

ராகம்.

World Television Day - 2014
Congratulation!
to all the Winners of the Essay Competition
On 21st November 2014
Organized by
State Television Arts Panel
Department of Cultural Affairs
Ministry of Culture and the Arts

சமர்ப்பணம்

‘இன்ஸான்’ ஆசிரியர்
அடுகாலீஸ் அப்துல் வத்தீஃப்
அவர்களுக்கு.....

பணியாளரின் வாழ்த்துச் செய்தி

படைப்பிலக்கியத்தில் ஈடுபடுவது வாழ்வின் யேறின்பம்.

நாவல், சிறுகதை, கவிதை என்பன இலக்கியப் பெறுமானத்தை உச்ச நிலைக்குக் கொண்டு செல் கின்ற மூன்று விடயங்களாகும். இலக்கியப் படைப்பென்ற வகையில் இம்முன்றும் இலக்கியத்தை ஒரு பாடமாகப் பயில்கின்ற மாணவர் மத்தியில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. சமூக மயமாக்கப்பட்டுள்ள மக்கள் இலக்கியமான இம்முன்று வகைகளும் தனிப்பட்ட அபிமானத்திற்கும், இரசிகத் தன்மைக்கும் ஏற்ப உபயோகத்துக்குள்ளா கின்றன. சமூக அனுபவங்கள் ஒன்றையோ பலவற்றையோ நாவலாசிரியர், சிறுகதை எழுத்தாளர், கவிஞர் என்போர் வாசகர் முன் வைக்கின்றவர்களாவர்.

சில சந்தர்ப்பங்களில் ஓர் இலக்கியவாதி இம்முன்று துறைகளிலும் ஆற்றல் மிக்கவர்களாக இருப்பர். இத்தகைய இலக்கியச் சூழலில் நாவல், சிறுகதை, கவிதை படைப்பாக்கத்தில் ஈடுபடுவோரை ஊக்குவிப்பதோடு, அவற்றை மக்கள் மயப்படுத்தும் நோக்கில் கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் திறந்த கையெழுத்துப் பிரதிப் போட்டி நடாத்தி, வெற்றிப் படைப்புக்களை அச்சிட்டு வெளியிடும் செயற்றிட்டத்தின் ஓர் அறுவடையே வீடு என்ற இந்த நாவல்.

அகில இலங்கையையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் கிடைக்கப்பெற்ற பிரதிகள், பிரபல இலக்கியவாதிகளைக் கொண்ட குழுவினரால் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டு தெரிவு செய்யப்பட்ட வெற்றிப் படைப்பான இந்த நாவல் திக்குவல்கை கமால அவர்களின் படைப்பாற்றலை

VII

பிரபல்யப்படுத்துகிறது. நூலாசிரியரின் உயர்ந்த வெற்றிப் படைப்பாற்றலை நான் இதயபூர்வமாக வாழ்த்தி மகிழ்ச்சிகளிடேன்.

மேலும் இந்த இலக்கியவாதிகளை ஊக்கமுட்டி, ஆழ்றலை அபிவிருத் தி செய்யும் வேலைத் தீட்டத் தினை வெற்றிகரமாக்குவதற்கு வழிகாட்டிய கலாசார, கலை அலுவல்கள் அமைச்சர் மாண்புமிகு ரீ.பி. ஏகநாயக அவர்களையும், கலாசார கலை அலுவல்கள் அமைச்சின் செயலாளர் திரு. வஸந்த ஏகநாயக அவர்களையும், செயற்குமுனினரையும் நன்றியுடன் ஞாபகமுட்டுகிறேன்.

இலக்கியத் துறையை வளப்படுத் தும் நோக் கில் ஆக்கத் துறையில் ஈடுபடும் இந்த இலக்கியவாதிகள் மென்மேலும் தெரியமும் வெற்றியும் பெறப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்
8வது மாடி, செத்திரிபாய,
பத்தரமுல்ல.
தினைக்களம்
2013.12.20

விஜித் கனுகல
பணிப்பாளர்
கலாசார அலுவல்கள்

தறவுகோல்

மனித வாழ்வில் ஆயிரமாயிரம் பிரச்சினைகள் குவிந்து கிடக்கின்றன. இவற்றில் இலக்கிய வடிவம் பெறுவது மிகக் குறைவு. அதிலும் பிரச்சினை தோன்றும் களநிலையையும் சம்பந்தப்படும் கதாமாந் தர் களையும் யதார் த் தமாக வெளிக்கொண்டும் படைப்புக்கள் மிகமிக அரிது.

எனது நாவல்களுக்கு சமூகப் பிரச்சினைகளையே இலக்காகக் கொள்கிறேன். வீடு ஒவ்வொரு மனிதனுக்குமான அடிப்படைத் தேவையாகும். சமூகத்தில் மதிப்புக்கும் மரியாதைக்குமுரிய ஒருவர், மேற்படி பிரச்சினையால் எவ்வாறு அல்லற்படுகிறார் என்பதை ‘வீடு’ என்ற இந்நாவலில் வெளிக்கொணர முயன்றுள்ளேன்.

ஏற்கனவே ஒளிபரவுகிறது (1995), நச்சுமரமும் நறுமலர்களும் (1998), பாதை தெரியாத பயணம் (2000), உதயக் கதிர்கள் (2006), ஊருக்கு நாலுபேர் (2007), தெளிவு (2009) ஆகிய நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

இலங்கை கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களாம், திறந்த நாவல் பிரதியாக்கப் போட்டி மூலமாக இதனைத் தெரிவு செய்து வெளியிடுகிறது.

கைகொடுத்ததோர்க்கு இதயபீடத்தில் இருப்பிடமுண்டு.

இலக்கிய தாகமே இமயதாகம்.

திக்குவல்லை கமால்
2013.12.10

dickwellekamal@gmail.com
0716386955, 0382292118

மகனுக்கு பட்டமளிப்பு. முஜீன் நானாவுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இந்தக் கொஞ்ச நாட்களாக அவர் ஊரெல்லாம் துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டு திரிந்தார். காண்பவர்கள் எல்லோரும் விசாரிப்பதும் பாராட்டுவதும் தான்.

நஜுமுன்னிஸாவுக்கும் சின்னப் பெருமையல்ல. மகன் மௌலவியாக வெளிவந்ததும் வீடெல்லாம் பாலும் தேனும் வழிந்தோடுமென்று கருதினாள். பத்தோடு பதினொன்று என்ற கதைக்கு இனி இடமில்லை. ஆயிரத்திலொன்றாக ஊரில் பெறுமதியான குடும்ப வரிசையில் இணைந்துவிட்ட மகிழ்ச்சி.

சுபஹா தொழுதுவிட்டு அதிகாலை ஜூந்து மணிக்கே முஜீன் நானா பஸ்ஸேநிவிட்டார். பள்ளிமுல்லை தீனிய மத்ராஸாவுக்கு ஒன்பதரைக்கெல்லாம் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்.

ஒதிக்கொடுத்த ஓஸ்தாதுமார்க்களையெல்லாம் சந்தித்து ஸலாம் கொடுத்து தனது மகிழ்ச்சியையும் நன்றியையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்.

விசேட அலங்காரங்களோடு மண்டபம் ஓழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்தது. இம்முறை ஏழுமாணவர்கள் மௌலவிப் பட்டம் பெறுகிறார்கள். விழாவுக்கு சவுதி அரேபிய தூதராலயத்திற் கூடாக பிரபல மு.ப்தி மூபீன் அல்லமான் வருகை தருவதாக அழைப்பிதழுடன் கூடிய பிரகரத்தில் காணப்பட்டது. அரசியல்வாதிகளும் பிரமுகர்களும் நிறையவே வருகை தரவிருந்தனர். எல்லாம் அவதானித்துபடி முஜீன் நானா விழா மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

முஜீன் நானாவும் அவரது மனைவியும் மிகவும் சாதாரண ஒடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ‘அன்றையன்றைக்கு சம்பாதித்து தின்பவர்கள்’ என்று சொல்வார்களோ, அப்படிப்பட்டவர்கள்தான். ஆனால் ஒரு பிடவைக் கடைச் சிப்பந்தி. காலத்திற்குக் காலம் கடை மாறினாலும் ஒரு நாளும் பிழைப்புக்காக ஊர் மாறியவர்ல்ல.

கிடைப்பதைக் கொண்டு சமாளித்து இரண்டு குழந்தைகளையும் கண்போல் வளர்த்து வந்தாள் நஜுமுன்னிஸா. பிள்ளைகளை

நல்லமுறையில் பழப்பித்து பேர் சொல்ல வாழ வேண்டுமென்றுதான் எல்லோரும் போல அவனும் யோசித்தாள்.

முஜீன் நானா ஜவேஸளையும் பள்ளிக்குப் போகத் தவறமாட்டார். மெள்ளாது ராத்தீபு மஜ்லில்களையும் விடமாட்டார். அக்கம் பக்க பள்ளிக் கந்தூரிகளுக்குச் செல்வதை பெரும் பரக்கத்தாகக் கருதினார். அதுமட்டுமன்றி, ஒரு பிடிசோற்றறையென்றாலும் கடதாசி யில் கற்றிக் கொண்டு வந்து மனைவி பிள்ளைகளுக்கு எச்சிற்ப தேதிப் பெருந்திருப்தி கொள்வார்.

திருமணமான புதிதில் மனைவியைப் போர்வைக் கந்தூரிக்குக் கூட்டிச் சென்றார். உறவினர் வீடொன்றில் இரண்டு நாள் தங்கியிருந்து முழுமையாகவே அனுபவித்தனர். ரி.பாய் ராத்தீபு குத்து வெட்டுக்களை முதன் முறையாக அங்குதான் பார்த்துப் பூரித்துப் போனாள் நஜிமுன்னிஸா. வருஞ்போது நிய்யத்துபேக், சோற்றுக் கிடுகெல்லாம் கட்டிக் கொண்டுதான் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இப்படியான சடுபாடுகள் காரணமாக, தனது வாரிசொன்றை மார்க்க ஞானமிக்கவராக உருவாக்கிவிட வேண்டுமென்று என்னை அடிமனதில் பதிந்துதானிருந்திருக்க வேண்டும்.

ஒருநாள் இந்தியாவிலிருந்து வந்திருக்கும் பெரியார் ஒருவரின் பயான் இருப்பதாக மனைவியிடம் சொல்லிவிட்டுப் பள்ளிவாசலுக்குச் சென்றார் முஜீன்நானா. அன்று வருவதற்கும் தாமதமாகிவிட்டது.

பிள்ளைகள் இருவரும் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்கிவிட்டனர். கணவனின் வரவை எதிர்பார்த்து முற்றத்துப் படிக்கட்டில் அமர்ந்திருந்தாள் அவள். மெல்லிய நிலவும் பிரகாசித்திருந்தது. அவர் வந்து சேரும் போது ஒன்பது மணி கடந்திருக்க வேண்டும.....

“ஜாதி பயான் நஜிமுன்னிஸா. அவடத்தில் வெச்சே நானோரு முடிவெடுத்திட்டன்”-

என்ன முடிவெடுத்திருப்பாரென்று அவளது தலை வேலை செய்யவில்லை.

“நீங்க முடிவெடுத்தா அது நல்ல முடிவாத்தானீக்கும்”- அவனும் புத்திசாலித்தனமாக இப்படிச் சொல்லிவிட்டாள்.

“அல்லா தான் வைப்பாக்கி வெக்கோணும். எங்கட சின்னவன் ஒதியெத்துக்கு அனுப்போனுமென்டு தான் முடிவெடுத்த”.

“அப்பிடியா ஆ நல்லந்தானே..... அவன் குர்ஜுன் ஒதச் செல்லே கேட்டுக்கோ நிக்க ஆச. பைத்தியலெல்லம் தண்ணிச் சொட்டுப் போல பாடம். ம..... இனி ஊரு பொறுத்திக்கி அனுப்போனு மாயீக்குமேன்.”

“இல்லாடி இல்லாடி..... மகரகம, புத்தளம், அட்டாளச்சேன இப்பிடி நாலஞ்செடத்திலதானீக்கி. ம..... எங்கட இப்ராஹீபு எல்லம் விசாரிச்சிக் கொண்டு வாரென்டு செல்லீக்கி”

“மெய்யா நாலு விஷயமும் தெரிஞ்ச மனிசனேன்..... அல்லாட நாட்டமீந்த நடக்கும்”

மனைவியின் விருப்பமும் தடங்கலின்றிக் கிட்டிவிட்டபோது அதற்கு மேல் யோசிக்க என்ன இருக்கிறது. முழு முச்சாகவே காரியத்தில் இறங்கிவிட்டார்.

பிள்ளையை அழைத்து வந்து சேர்க்குமாறு கேட்டிருந்த கடிதத்தில், எட்டாம் வகுப்பு சித்தியடைந்துள்ளமையை உறுதிப்படுத்தி பாடசாலை அதிபரிடமிருந்து கடிதம் கொண்டு வருமாறு குறிக்கப்பட்டிருந்தது.

முஜீன் நானா அந்தக் கடிதத்தோடு அதிபரைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்தார். அப்போது அவனது வகுப்பாசிரியர் அங்கு வந்து, “அடுத்த வருசம் சோதின எடுக்கப் போறான். கெட்டிக்காரப் பொடியன். இனமொரு வருஷம் சொணங்கி அனுப்பினா எதுக்கும் நல்லம்” என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்.

முஜீன் நானாவுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

“அல்லாவுடய தீனப் படிக்கியத்துக்கு ஒரு நிமிஷமாலும் சொணங்கத் தேவில்ல”- என்று ஒரேயடியாக ஒரு போடு போட்டுவிட்டார்.

கடந்த பதினெட்டாண்டு வருடங்களாகக் கண்ணுக்குள் வைத்துப் பாதுகாத்த மகனை விட்டுப் பிரிய நஜுமுன்னிஸாவால் முடிய

வில்லை. முழுயாவிட்டாலும் பிரிந்தே ஆக வேண்டிய நிலை. அவள் விம்மி விம்மி அழுதாள். பொறுத்துப் பொறுத்து நெஞ்சுக்கூடு வலியெடுத்தது. ‘தம்மாணி’ வைத்து ஒருமுறை அழுதால் தான் கொஞ்சம் நிம்மதி வரும் போலிருந்தது. அதற்காவது விட்டால்தானே.

“புள்ள அல்லாட பாதேல போகச் செல்லே இப்பிடி அழப்பாது மகள்” - முத்த மனிசிகள் ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

அடிக்கடி வந்து போகக் கூடிய தூரமுல்லவென்று அவளுக்கத் தெரியும். நோன்பு காலத்திற்கு மாத்திரம் தான் ஒரு மாதத்திற்கு மேலான வீவு கொடுப்பார்கள். மற்றப்படி நாலைந்து நாள் தான்.

“ஏன்ட புள்ள எனத்த திண்ணியோ தெரிய. அவன் புரியமாத் திண்ணிய ஜாதியொன்டும் எனக்கென்டா எறங்கியல்ல”-

இப்படி அவள் அடிக்கடி புலம்பிக் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்வாள். அப்போதெல்லாம் முஜீன் நானாவுக்கு ஆறுதல் சொல்வது தான் வேலை.

“ஒங்களுக்கெனா நீங்க எடக்கெட பெய்த்துப் பாத்திட்டு வார..... ஏன்ட கண் ரெண்டுமென்டா இருட்டாப் பெய்த்து”

“நோம்புக்கின்னாம் ரெண்டு மாஸம் தானே..... ஒங்களுக்குப் புரியமான மாதிரி ஆக்கியாக்கிக் குடுக்கேலும்”

தோன்பும் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. என்றுமில்லாத குதாகலம் அந்த வீட்டில் தூள்ளி விளையாடியது.

நீண்ட வெள்ளை ஜாப்பாவும் தொப்பியுமாக அத்தர் மணக்க மணக்க மகன் வந்திறங்கிய போது, நஜ்முன்னிஸாவால் நம்பவே முடியவில்லை.

ஹாரெல்லாம் வயதுக்கு மீறிய கண்ணியம் அவனுக்கு.

நீண்ட காலமாக ஹாஜியாருட்டில் பெண்களுக்கான தராவீஹ் தொழுகை நடைபெறுவதுண்டு. இம்முறை கரீமைத்தான் அதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்.

மகனின் கெட்டித்தனத்தைப் பார்ப்பதற்காக, சற்று

தூரமாகவிந்தாலும் கூட ஹாஜியாரூட்டுக்கே அவனும் தொழுச் சென்றாள்.

கணீரென்ற குரலில் அவன் தொழுகை நடாத்திய போது, ஈன்ற பொழுதை விட பெரிதும் மகிழ்ந்து போனாள்.

“தாரனிந்தப் புள்ள ஜாதியாத் தொழுவிக்கியேன்”

இப்படி எத்தனை பேர் கேட்பதை அவள் தன் காதுகளால் கேட்டு இன்புற்றாள்.

“அஸ்ஸலாமலைக்கூம் முக்கியமானவர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லோரை நுழை வாயிலில் ஒன்று கூடுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்”

ஒவிபெருக்கி அறிவித்தலுக்கேற்ப மண்டபத்திலிருந்தவர்கள் வெளியிருங்கினர். முஜீன் நானாவும் அவர்களோடு சேர்ந்து முன்னே சென்றார்.

அங்கிருந்து பைத் முழுக்கத்தோடு முக்கியத்தர்களும் பட்டம் பெறவுள்ளோரும் அழைத்து வரப்பட்டனர்.

மண்டபம் நிறைந்துவிட்டது. நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகியது.

ஒவ்வொருவராகப் பேச ஆரம்பித்தனர். எல்லோரினதும் பேச்சின் சாராம்சமாக இளம் மௌலவிகள் சமூகத்திற்கு முன்மாதிரியானவர்களாக வாழ வேண்டுமென்பதையே வலியுறுத்தினர்.

விழாவின் முக்கிய நோக்கமான பட்டமளிப்பு ஆரம்பித்தபோது முஜீன்நானா புதுமாதிரியான உலகத்திற்குள் ஆழ்ந்து போனார்.

சமூகத்திலிருந்து வருகை தந்திருந்த மு.ப்தி, ஏழ வருடகால அறுவடையான இளம் மௌலவிமாருக்கு தலைப் பாகை அணிவித்து அங்கீகாரம் வழங்கினார். அறபிக் கல்லூரி அதிபர் சான்றிதழ்களை வழங்கினார்.

“ஞாஹர் தொழுகையின் பின்னர் சாப்பாடு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது. சகலரையும் கலந்து கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.” இந்த அறிவித்தலோடு விழா நிறைவு பெற்றது.

முஜீன் நானா உட்பட ஓவ்வொரு பெற்றோரும் தத்தமது பிள்ளைகளுடன் சலாம் சொல்லி நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டனர்.

2

**“பாநபி ஸலாமலைக்கூம்
யாரஸால் ஸலாமலைக்கூம்”**

பைத் முழுக்கத்தோடு வரவேற்பு ஊர்வலம் பெரிய கடைச் சந்தியிலிருந்து ஆரம்பமாகியது. சிறுவர்கள், இளைஞர்கள், பெரியவர்களென்று எந்த வித்தியாசமும் காணப்படவில்லை. எல்லோரது முகங்களிலும் மகிழ்ச்சிப் பெருமிதம்.

மாத்தறைக்கு வந்திறங்கிய வாப்பாவையும் மகனையும் சிறிய வேணொன்றில் பள்ளிவாசல் நிர்வாகத்தினர் அழைத்து வந்தனர். அவர்களின் வரவுக்காகக் கடந்த இரண்டொரு மணிநேரமாக ஊரவர்கள் ஓவ்வொருவராக வந்து சேர்ந்து வண்ணமிருந்தனர்.

படிப்பு, பதவி நிலை, சாதனை, மக்கா யாத்திரையென்று பாரெல்லாம் ஊருக்குப் பெருமை சேர்க்கிறார்களோ, அவர்களை இவ்வாறாக பெரியகடை முதல் பள்ளிவாசல் வரை பைத் சொல்லி வரவேற்றுச் செல்வது ஊரின் நீண்ட காலப் பாரம்பரியம்.

இடையிடையே தத்தமது வீடு, கடைகளிலிருந்து தனிப்பட்டவர்களும் சங்கங்கள் சார்பாகவும் பன்றீர் தெளித்து...ஸலாம் கொடுத்து, மாலை மரியாதைகளும் செய்வதுண்டு. பெண்கள் வீட்டுக் கதவு, யன்னைலருகே நின்று தமது பார்வைப் பங்களிப்பை நல்குவர்.

ஊர்வலம், பள்ளியடியை நெருங்கிவிட்டது. இறுதிக் கட்டம் அதுதான். அஸனா லெப்பை துஆு ஒதி ஆயின் சொல்லி நிறைவு செய்தார்.

“எல்லாரும் உள்ளுக்கு வாங்கொ”

பொது அழைப்பு அது. அவசர காரியமுள்ளவர்கள் திரும்பி விடுவார்கள். கண்ணத் தொழுகையைத் தொடர்ந்து சிறிய வைபவம் இடம்பெறுவது வழக்கம்.

இப்படியான நிகழ்வுகள் மேல்மாடியில் நடைபெறுவதே வழக்கம். இளவட்டத்தினர் முன் கூட்டியே சென்று இடம் பிடித்திருந்தனர்.

முஜீன் நானா எண்பதுக்கு எண்பது சாரன் அணிந்து புதுத்தொப்பியும் போட்டிருந்தார். அவரைச் சுற்றி ஒரு வட்டம் கதை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“ஏழு வருஷம் ஓதியென்டா பெரிய வேலதான்டா”

கரீம் மெளலவியின் பால்ய நண்பர்கள் சிலர் குறுவட்டமாய் அமர்ந்து தங்களுக்குள் கதைக்க ஆரம்பித்தனர்.

“ஆள் கெட்டிக்காரன். படிச்சீந்தாலும் இந்த மட்டுக்கு டொக்டர், எஞ்சினியரா வந்தீப்பான்”

“மெய் தான் இப்ப பெரிய பெரிய ஜூப்பிலீக்கியவங்க படிக்கிய காலத்தில் எப்பிழந்தவங்களோன்டு யோசிக்கச் செல்லே சிரிப்பு வாரடா”

“ம். எங்களுக்குத் தெரிஞ்சத்துக்கு எத்தின பேரு ஒதப் போனன்.... கொஞ்சநாள் ஒதீட்டு மத்ரஸாவால் பாஞ்சி போற் நாலு மணிக்கே எழும்போனுமாம். ஒன்டு தவறினா பெரம்படிதானாம்”

“ஆ.....வார வார”

ரெஸ்டிமார், அஸனா லெப்பை போன்றவர்களோடு கரீம் மெளலவியும் மேலே வந்து கொண்டிருந்தனர்.

பாத்திஹாவுடன் இரண்டாம் கட்ட நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகியது.

இங்கு தலைவர், தலைமையுரை, வரவேற்புரையென்று எந்த அறுவைகளும் இல்லை. எந்த நோக்கத்திற்காக இங்கே ஒன்று கூடியிருக்கிறோமென்ற விடயம் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

பெரிய மத்திச்சம் சைபுல்லா ஹாஜியார் எழுந்து “அவர்களே, இவர்களே” என்று அரை மணி நேரம் இழுக்காமல், “அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்” சொல்லி நேடியாக இறங்கிவிட்டார்.

“உ_லமாக்கள் வரிசேல இன்னொத்தர் எங்களோட வந்து சேந்தீக்கார். அதும் மிகசம் என்ற வயஸப் புள்ள. இதப் பத்தி ஊரு

ஜூமாத் என்ற வகைல் எங்கெல்லாருக்கும் சந்தோஷம். அல்லாத் தாலா நாயன், இன்னொ அல்லா அவர் மூலமாக எங்களுக்கு நெறிய நன்மைகளத் தரோணும். இப்படியானவங்கள் நாங்க பயன்படுத்திக் கொளோணும்....”

இப்படியாக அவரது பேச்சுத் தொடர்ந்தது. அது அனைவர் சார்பிலுமான பேச்சாகவே அமைந்தது. அதனால் ஒரே விடயத்தை நான்கு பேர் பேச வேண்டியிருக்கவில்லை.

இறுதியாக கரீம் மௌலவி தனது கண்ணிப் பேச்சை தான் பிறந்து வளர்ந்த மஹல்லா மஸ்ஜிதில் நிகழ்த்தினார்.

“எங்களுக்கு மத்தியிலே நெறிய மாத்தங்கள் ஏற்பட வேண்டியிருக்கு.... அந்த மாத்தங்கள் தானாக வரப் போற்றில்ல. முயற்சி தேவ..... தியாகம் தேவ.... அர்ப்பணீப்பு தேவ. இளர்த்தங்கள் இதற்காக முன்வர வேணும். வெறும் பேசுக்களாலும் பயங்க எல்லாம் ஒரு பிரயோசனமுழில்ல. நாங்கள் முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்டுவதுதான் பயன் தரும்....”

அதனை ஆமோதிப்பதே போன்று எல்லோரும் “மாஷா அல்லாஹ்” என்றனர்.

கரீம் மௌலவியின் பேச்சை அலசல் செய்தபடி எல்லோரும் தேநீர் உபசாரத்தில் முழுகினர்.

காலை பத்துமணியாகும் போது எல்லாம் நிறைவு பெற்றது.

முஜீன் நானாவும் சில உறவினர் நன்பர்களும் கரீம் மௌலவியை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

வீட்டில் இப்படியொரு சனம் குழுமியிருக்குமென்று யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. வரவேற்பு ஊர்வலம், வைபவத்திற்கு சற்றுப் பிந்தியவர்கள் நேரே வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தனர். வீடென்ன அவ்வளவு பெரிய வசதி கொண்டதா என்ன? பத்துக்கு மேற்பட்ட கதிரை போட முடியாத முறைம். வீட்டுக்குள் எக்கச்சக்கமான பெண்கள்.

என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் இழிப் போனாள் நஜ்முன்

னிலா சற்று நிதானமெடுத்துக் கண்களைத் திறந்த போது, எந்தப் பொம்பிளைகளும் சும்மா வந்ததாகத் தெரியவில்லை. பாற்சோறு, பிஸ்கட் பக்கற், சீனிச் சுருள், சர்வத் போத்தல், வாழைப்பழச் சீப்பு என்று கையோடு கொண்டு வந்து மேசையை நிறைந்திருந்தனர்.

அக்கம் பக்கத்துக் குமரிக் குட்டிகளை விடுவாளா? மகனோடு சேர்ந்து இயங்க வைக்க வேண்டாமா?

“இங்க பாத்திமா, பர்ஸானா, சம்கள் எல்லம் நீங்களியள் தான் பாத்துப் பாத்துச் செய்யோனும். பாச்சோறு, பிஸ்கத்துகள் வெட்டி எல்லாருக்கும் புங்கொ. சர்வத்தேம் கரைங்கொ”

இனியென்ன எல்லாம் தன்பாட்டில் ஒழுங்காக நடந்து கொண்டிருந்தது.

மகனோடு சலாம் சொல்லிக் கொள்ளக் கூட நஜ்முன்னிலாவுக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லை. மகனுக்கு முற்றத்திலிருந்து அசைய முடியாத நிலை.

3

லெப்பை, ஆண்ஸாய்ப் என்று நாலைந்து கிழு கட்டைகள் தான் சமய காரியங்கள், சடங்குகளைச் செய்து வருகின்றனர். அவர்கள் முகஸ்துதிக்காக சிரித்துப் பேசிக் கொண்டார்களே தவிர, உள்ளோட்டம் என்னவென்பது கேள்விக் குறிதான்.

பெரிய மத்திச்சத்தின் காதில் விழுந்த செய்திகள் அவரைத் திடுக்கிட வைத்ததென்னவோ உண்மைதான். லெப்பைக் குடும்பத் திலேயே அவர் கல்யாணம் செய்ததால், அவர்களது நலனுக்கு பங்கம் ஏற்படாது பாதுகாப்பது அவரது கடமையாகவிருந்தது.

காலத்திற்குக் காலம் சிலபேர் சேர்ந்து ‘புரட்சி’ பேசிய சந்தர்ப்பங்கள் பலவுண்டு. அதில் நிறையவே நியாயமும் இருந்ததுண்டு. ஆனாலும் என்னதான் செய்வது? டிரஸ்டி போர்டின் வீட்டோ அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி எல்லாம் தவிடு பொடியாக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

இப்போதைக்கு அப்படியொரு பிரச்சினையும் இல்லாதபோதும்,

பெரிய லெப்பையை ஒருமுறை சந்திப்பதே நல்லதாகப்பட்டது அவருக்கு.

அவர் சுற்றே நோய்வாய்ப்படிருப்பதாலும் வயது காரணமாகவும் நேரே வீடு தேழிச் சென்றார் பெரிய மத்திச்சம்.

“ஆ வாங்கொ வாங்கொ வழி பாத்துக் கொண்டு நின்ட” என்றபடி கட்டிலுக்குப் பக்கத்தேயிருந்த கதிரையைக் காட்டினார்.

சிறிய மேசையொன்றின் மீது மருந்து மாத்திரைகள் நிறையவே காணப்பட்டன. பெரிய லெப்பை எண்பதை எட்டிப் பிடிக்க அவை பெரிதும் உதவுகின்றன போலும்.

“எப்பிடியன் லெப்ப? சொகமா?”

“ம் கொஞ்சம் லேசி.... கால் பீக்கமென்டாக் கொறுயல்ல”- முச்ச விட்டு விட்டே ஓவ்வொரு சொல்லாக உச்சரித்தார்.

“அது சரி, தாரன் புள்ளே அந்த மௌலியிப் பொடியன்”- கண்கள் கூர்மையாகப் பளிச்சிட்டன.

“பள்ளத்தாட்டு முஜீன் நானட மகனேன் லெப்ப”

“முஜீன்ட மகனா.....”- தலையை ஆட்டியபடி ஏதோ பெரிதாக யோசிப்பது போல் கால் பெருவிரலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“செல்லுங்கொ லெப்ப”

“ம் அந்தக் காலத்து ஒதலும் இந்தக் காலத்து ஒதலும் ஒன்டல்ல.... இந்தாருக்கு மனிசரு குடியேறி பள்ளிவாசல் கட்டினத்தி வீந்து..... பள்ளி வாசல் வேல வெட்டிய..... ஆகுமான மனிசர் தான் செஞ்சி வந்தீக்கி.... வெளங்கினா..... ஒதின படிச்சென்டு மனிசரட கொலம் கோத்திரம் மாறியல்ல.....ம யோசின பண்ணி நடந்துக் கோங்கொ”

அதற்கு மேல் அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கைகால்களை நீட்டிச் சாய்ந்து கொண்டார்.

“ஆ மச்சன் இப்பவா வந்த?”- காளிம் லெப்பை உள்ளேயிருந்து வந்தபடி கேட்டார்.

“கொஞ்ச நேரமாகிய” என்றவாறு வெளிவாசலுக்கு வந்தமர்ந்தார்.

இருவரும் தேநீர் பருகினர்.

“வாப்ப எனத்தியன் செல்லிய?”

“பாத்தா அவரு செல்லியதும் சரி தான்”

“ஊருக்கென்டு ஒரு மொறயீக்கேன் மச்சன். அத உட்டுக் குடுக்கேலவேன்.....”

“அது சரி ஊரு மனிசரேம் கொழுப்பிக் கொளேல. நாலு பேரு நாலு ஜாதியாப் பேசியேன்”

“அதுக்கு இப்பிழத்தான் செய்யோனும்” என்று ஆரம்பித்த காளிம் லெப்பை. குரலைத் தணித்து மீண்டும் தொடர்ந்தார். “ஜாம்மா விஷயம் நடக்கிய மாதிரி நடந்துக் கொண்டு பொகட்டு. அஞ்சி நேரம் தொழுவிக்கிய விஷயத்துக்கு இப்பேக்கு ஹஸரத்துக்கு ஒதவியா நிக்கச் செல்லோம்”

“அதென்டா நல்ல யோசின்”

பெரிய மத்திச்சத்தின் கல்பு நேராகிவிட்டது.

4

கார் ஹோன் சத்தத்தைக் கேட்டு முஜீன் நானா வெளிப்பக்க மாக எட்டிப் பார்த்தார். வீட்டின் முன்னே காரோன்று நிற்பது தெரிந்தது. இப்பொழுதெல்லாம் கார்கள் கூட அங்கே அடிக்கடி வருவதுண்டு தான். ஸலாம் சொல்ல வருபவர்கள் ஒரு பக்கம். தேவைகளுக்கு அமைத்துச் செல்ல வருவோர் இன்னொரு பக்கம்.

என்னவென்று முஜீன் நானாவுக்குப் புரியவில்லை. காருக்குள் தெரியும் முகங்கள் புது முகங்களாகவுமிருந்தன. என்னவென்று பார்ப்போமென்று வெளியிருங்கினார்.

“இது கரீம் மௌலவீட் ஊடா?” டிரைவர் கழுத்தை நீட்டிக் கேட்டார்.

‘ஊருக்கு அப்பாலிருந்தும் மகனைத் தேடி வருகிறார்களா?’

“ஓ.....ஓ.... வாங்கொ”-

அதற்காகக் காத்திருந்தவர்களே போன்று மூன்று பேர் இறங்கி வந்தனர். அந்தேரம் மகன் வீட்டிலிருக்கவில்லை.

வெளிவாசலில் மூவரையும் இருக்கச் செய்து முஜீன் நானாவும் அமர்ந்து கொண்டார்.

“நீங்க மௌலவிட வாப்பவா?” சரியாக நோட்டம் பிடித்த ஒருவர் கேட்டார்.

மிகுந்த பெருமிதத்தோடு தலையாட்டினார்.

“மகன சந்திக்கியத்துக்கு வந்த நாங்க.... இப்ப”

“அவரு ஊட்டிலில்ல.... இப்ப வாரோன்டுமோ தெரிய”

“மெய்யா? நாங்க அக்கரப் பள்ளி ரெஸ்ட்போட் ஆஸ்கள்....”

“ஆ செல்லுங்கோ செல்லுங்கோ”- ஆவல் பிரவகித்தது முஜீன் நானாவுக்கு.

“எளம் புள்ள நல்ல கெட்டிக்காரனாமென்டு கேள்விப்பட்ட. நாங்க நல்ல சம்பளத்தோட எல்லா வசதீம் செஞ்சி குடுக்கிய. அதுதான் கேட்டிட்டுப் பொக வந்த....”

முஜீன் நானாவுக்கு திக்குமுக்காட்டமாகவிருந்தது. பதில் சொல்வதா இல்லையா என்றும் தெரியவில்லை. எதையாவது சொல்லியாகவும் வேண்டுமே.

“ஊரு மனிசர்ல்லம் இங்க வேல செய்யோனுமென்டு செல்லிய. ஓரேயடியாக ஊரக் கையுடேலவேன்... இனி மகன்ட யோசின எப்பிடியோ தெரிய”- பிடி கொடுக்காமல் பேசினார்.

“சரி மகனுக்கு எங்களோட கொஞ்சம் பேசச் செல்லுங்கொ. இந்தாங்கொ நம்பிர. நாங்க நம்பிக்கயோட தேடி வந்தென்டு செல்லுங்கொ”

கார் போவதை ஆடோமல் அசையாமல் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தவரை, மனைவியின் குரல் தான் போட்டுக் குழப்பியது.

“தெரீமா செய்தி அக்கரப் பள்ளீலீந்து மகனத் தேடி வந்தீக்கி. நல்ல சம்பளம் குடுக்கியாம்”- வாய் நிறைய சிரிப்பு வழிய வழியச் சொன்னார்.

“ஓ..... பொய்யல்ல பொறுத்தீல் வேல செய்தது மேலுக்கு ராஹத்து”

அதற்கென்று நேற்று கூப்பிட்டனுப்பி பெரிய மத்திச்சம் சொன்னது இப்பொழுதும் அவரது காதுக்குள் ஒலிப்பது போலிருந்தது.

“முஜீன் நானா எல்லாரும் ஒருமாதிரியல்ல. மொகத்துக்கு முன்னுக்கு ஒண்டப் பேசிய. முதுகுக்குப் பின்னால் இனுமொன்டப் பேசிய. ம். பொறாம் புடிச்சவனியனுமிக்கி. எல்லாரேம் சமாளிச்சிக் கொண்டு போறது சரியான கவுட்டமான வேல. கொஞ்ச நாள்க்கி அஸனா வெப்பக்கி ஒதவியா வேல செய்யச் செல்லுங்கொ.... அஞ்சாறு மால்தேல அவரு ஓரத்துக்காகுவாரு போலீக்கி. சம்பளம் எவளவு கூடக் குடுக்கேலுமே அவளவு குடுக்கிய. ம். அதுக்கு நான் பொறுப்பு”

பெரிய மத்திச்சத்தின் கயிற்றை முஜீன் நானா முற்று முழுதாகவே விழுங்கிவிட்டார்.

“இங்க வாங்கொளோ மழ தாறிய”

மழையும் வெய்யிலும் அவருக்குப் பிரச்சினையல்ல. விரிவாகக் கதைகேட்டுக் குளிர்ந்து போகும் ஆவல் நஜ்முன்னிஸாவுக்கு

5

கர்ம் மௌலவியைக் குறிபார்த்துக் கொண்டு எல்லாப் பக்கத்தாலும் திருமண அம்புகள் பாய்ந்து கொண்டிருந்தன.

ஆறு மாஸத்திற்கு மேற்பாத பள்ளிச் சேவையின் மூலம் அவரது மதிப்பெண் உயர்ந்திருந்தது. சுமார் இருபத்தெந்தே வயது இளைஞன் தான்.

“இங்க பாருங்கொ எல்லாரும் கலியாணம் பேசிப் பேசி வார. பெரியோரு கரச்சலேன். மகளுக்கு இப்பதான் பதினஞ்சு வருடங்கள்.

அதக் காரணம் காட்டே மேலே..... எனக்கென்டா ஒன்றும் வெளங்கி யல்ல. நீங்க எனத்தியன் செல்லிய....?" நஜ்முன்னிஸா தனது மனக்கிடக்கையை அவர் முன் கொட்டினாள்.

முஜீன் நானா தனது தாடியைத் தடவித் தடவி இருந்துவிட்டு "எங்கட மகன் மெளவியென்டாலும் இருவத்தஞ்சி வயஸாப் பொடியனேன். ம..... சின்ன விஷயமொன்டு நடந்தாலும் பெரிசா எடுத்துப் பேசுவாங்க..... வெளங்கினா. சீக்கிரமா கலியாணத்துப் புடிச்சிக் குடுத்தா எல்லாத்துக்கும் நல்லம்" என்றார்.

அவள் பிரமித்துப் போனாள். இப்படியொரு பக்கத்தை அவள் யோசித்ததே கிடையாது. இப்படியிருந்தாலும் முஜீன் நானாவின் மூளையும் பெறுமதியானது தானென்று அவள் தனக்குள்ளே எண்ணிப் பூரித்தாள்.

"அப்ப வார விஷயங்கள் மகனுக்கெட்டச் செல்லச் செல்லியா..... எண்டல்லாவே ஒன்டு ரெண்டா"

"எல்லம் செல்லப் போனாக் கரச்சல். ஒங்கட மனசிக்கிப் பட்டதச் செல்லுங்கொ"

நஜ்முன்னிஸாவுக்கு தெளிவேற்பட்டுவிட்டது. இதுவரை கிடைத்தவற்றை தனது சல்லடையில் போட்டு இரண்டு மூன்றைத் தெரிவு செய்தாள். எட்ட முடியாத உயரத்திலிருந்து கூட விடயங்கள் வந்தபடிதான்.

இரவுச் சாப்பாட்டுக்குப் பின்புதான் அவனுக்கு மகனோடு கதைக்கச் சந்தர்ப்பம் கிட்டுகின்றது. இரவுச் சாப்பாட்டுக்கே எப்படியும் ஒன்பதறையாகிவிடும். பத்து மணிக்கு முன் படிக்கட்டில் அமர்ந்து கொண்டால் எவ்வளவு பெரிய ஆறுதல். அன்றும் அந்த ஆறுதல் அவர்களுக்குக் கிட்டியது. சந்தர்ப்பத்தை விடலாமா?

"இப்ப காலம் சரி மகன்..... கல்யாணப் பேச்சியள் வந்து கொண்டிக்கி. நல்ல விஷயமொன்டப் பாத்துச் செஞ்சி கொண்டா நிம்மதி" முன்னுரையை நிகழ்த்த முச்சுவிட்டாள் நஜ்முன்னிஸா.

"முடிவெடுக்கேமேல. மனிசருக்கு பொய் செல்லேமேல உம்மா"

“அய்தான் செல்லிய சொனக்கச் சொனக்கப் பாவம்”- அவசரப்படுத்த ஒரு சாதகம் கிடைத்த களிப்பு அவருக்கு.

“கலியாணமென்றியதே இன்டக்கி பெரிய பிரச்சின. வசதீக்கிய வங்க சல்லி சாமன வீசி எப்பிடிச் சரி செஞ்சிக் கொளுகிய. இல்லாதவன் பாவம் தானே?”

“மெய் தான். ஊடு தாரன்..... காணி தாரன்.... கடதாரனென்டு பேசிய.... இனி எங்களுக்கு ஏத்த மனிசராயீக்கோணும்”- இப்படி அவள் தனது மனதுக்குப்பட்ட சில விடயங்களை விபரித்தாள்.

அப்போது செருமியபடி வெளியே போயிருந்த முஜீன் நானா வந்து சேர்ந்தார். அவரும் அந்த மத்ராவிலே சேர்ந்து கொண்டார்.

“அந்தப் பக்கீர் நானுட்டு விஷயத்தக் கொஞ்சம் யோசின பண்ணினா நல்லம். ம..... எங்களப் போல மனிசரேன். ஊடு வாசலென்டா இருக்கிய ஊடுதான். அதியனுக்கு ரெண்டு பொம்புளப் புள்ள எப்பிடியோம்”- அவரது மனதை அறித்துக் கொண்டிந்த விஷயத்தைச் சொல்லித் தீர்த்தார்.

“ஓ எனேத் தீர்மீ ஜாதிக் குட்டி. இனி எங்களப் போலதான்”- நஜுமுன்னிஸாவும் மேலொப்பம் வைத்தாள்.

“ம் நான் ஸ்கலால் வெலகச் செல்லே அந்தப்புள்ள எட்டாம் வகுப்பில் படிச்ச. இனம் கொஞ்சம் யோசின பண்ணோம்”- கரீம் மெளலவி உம்மாவுக்கும் வாப்பாவுக்கும் மெல்லிய சமிக்ஞை யொன்றைக் காட்டினார்.

சமுகத்தில் பெரிய சீர்கேடாய் மாறியிருக்கும் திருமணப் பிரச்சினைக்கு சிறந்ததொரு முன்மாதிரி காட்ட வேண்டுமென்று அவரது உள்மனம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. அது அவரது செல்வாக்கை வெகுவாக அதிகரிக்கவும் செய்யும்.

மகனுடைய நிலைப்பாடு காரணமாக எதிர்காலத்தில் தங்கள் குடும்பம் பல்வேறு வகையில் சிறந்தோங்குமென்று உம்மா, வாப்பா இருவரும் நூறு வீதம் நம்பினர். மகனுக்கு சிறந்த வாழ்க்கைத் துணை அமையுமென்பது அதில் பிரதானமானது.

“சரி சரி சொபஹாக் கெழும்போனுமே... இப்ப பதினொரு மணிம் பிந்தீக்கும் போல”- முஜீன் நானா ஸாரனைத் தட்டியபடி எழுந்தார்.

முவரும் ஏதோவொரு வகையில் திருப்தியான அடைவை எட்டியிருந்தனர்.

6

கரீம் மெளலவியின் வரவு கடந்த ஓராண்டு காலமாக மெல்லிய அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தி வருவதை எவராலும் மறுத்துவிட முடியாது.

பழைய பாரம்பரியங்கள் இன்னும் பேணி வரும் சிறிய கிராமங்களில் இதுவுமொன்று. முதற் தடவையாக ஏற்பட்டிருக்கும் முரண் நிலை பகைமையாக மாறாமல் பார்த்துக் கொள்வதில் மெளலவி மிகவும் பிரயத்தனப்பட்டு வருகிறார்.

அவரது குரல் வளம், பயான், ஏனைய கிரியைகளில் அவரது திறந்த போக்கு எஸ்லோருக்கும் ஒரு பிழிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அவ்வப்போது அவர் தொழுகை நடாத்தினால், தொழுகை முடிந்ததும் நாலைந்து பேர் கூடி தங்களுக்குள் கதைப்பார்கள். முக்கியத்தர்களின் காதில் விழுத்தக்கதாக ஏதாவது சொல்லார்கள். இன்று வரை அவரது நியமனம் உதவி ஹஸ்ரத்தாகவே இருந்து வருகிறது.

அஸனா லெப்பைக்கு யதார்த்தம் மெல்ல மெல்லப் புரிய ஆரம்பித்தது. தான் ஒதுங்கிக் கொள்வது நல்லதென்றே அவர் மனம் சொன்னது. வயதும் அப்படித்தான். உண்மையைச் சொல்லப் போனால் அவராக விரும்பி எடுத்துக் கொண்ட பொறுப்பல்ல. அவர் தலையில் சுமத்தியதுதான்.

“தாரு வந்தாலும் உட்டுக் குடுக்க வான மசான். இந்த வேலய இந்த ஊருல மறைல்லம் குடும்பம்தான் செஞ்சிவார வெளங்கினா. நாங்க சம்பளத்தப் பாத்து வேல செய்தவங்களல்ல”-

காளிம் லெப்பை இப்படித்தான் அடிக்கடி அஸனா லெப்பையை

அதட்டுவார். பெரிய முளைக்காரன். அவரது ஜூடியாப்படிதான் பள்ளிவாசல் நடவடிக்கைகள், காய் நகர்த்தல்கள் நடைபெறும்.

“நீங்க செல்லியது சரி மசான். நான் உட்டுக் குடுக்காமீக்கேலும். அந்த மௌலவிப் பொடியன் ஒழுங்கான மோறக்கி ஒத்டு வந்தீக்கி. கலியானுாட்டுக்குப் போனாலும் பயான். மையத்தூட்டுக்குப் பேனாலும் பயான.... இனி மனிசரு சும்மேவே ஓரொரு ஜாதி பேசிய” அஸனா லெப்பை தனது இயலாமையை வெளிப்படுத்தினார்.

“சரி சரி....ஹஸரத் வேலயக் குடுக்கச் செல்லி எல்லாரும் செல்லியோன்டும். இவங்க சம்பளம் குடுக்கப் போறா. அன்ன அவடத்தில் தான் விஷயமீக்கிய. சரி நாங்க குடுத்தாலும் ஆறு மாஸத்தோட் சரி. நான் செல்லியது பொய்யான்டு பாருங்கொ...”

காலிம் லெப்பை சொன்னால் அது பிழைக்காதென்பது தான் உண்மை. பத்தாயிரம் சம்பளத்தில் இந்தக் காலத்தில் என்னதான் செய்து விட முடியும். வேறு வருமானம் இருப்பதால் லெப்பைக்குப் பிரச்சினை தெரியவில்லை. ஊர் வருமானமென்றும் இங்கே பெரிதாக ஒன்றுமில்லையே.

அஸனா லெப்பை பழக்கப் பயிற்சியில் ஒதல், தொழுகை, கத்தம், பாத்திலஹா, நிகாஹ், ஜனாஸா என்று செய்து வந்தாரே தவிர, மௌலவி தராதரம் பெற்றவர்ல்ல. கழுரிய்யாவுக்கு கிதாபு ஒதப் போய் ஒரே வருடத்தில் ஒடிவந்து விட்டவர். இதெல்லாம் இப்போதுள்ள சந்ததிக்குத் தெரியவும் மாட்டாது.

அஸனா லெப்பை சுகவீனம் காரணமாக ஒதுங்கிக் கொள் வதால், முழுநேர ஹஸரத்தாக கரீம் மௌலவியை நியமிக்கத் தீர்மானித்துள்ளதாகவும் பெரிய மத்திச்சம் சொன்ன போது வெற்றிக் கம்பத்தைத் தொட்டு விட்டது போலிருந்தது முஜீன் நானாவுக்கு.

பள்ளி வாசலிருந்து இறங்கியதும் முன்னே பைக்கொன்று வந்து நின்றது. இப்பொழுதெல்லாம் முஜீன் நானாவைக் கண்டாலும் யாரும் விடுவதில்லை. ஏற்றிக் கொண்டு போய் வீட்டில் இறக்கிவிடுவார்கள். கரீம் மௌலவியின் வாப்பா அல்லவா? இனிமேல் ஒருபடி மேலாக பெரிய ஹஸரத்தின் வாப்பா என்ற மரியாதை கிட்டாமல் போகுமா என்ன?

நல்ல செய்தியோடு முஜீன் நானா வீட்டுக்குப் போகும் போது, மனைவி மகனுக்கு சாப்பாடு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஆ வாப்பா வாங்கொ.... தங்கச்சி வாப்பக்கு பிங்கானொன்டு கொண்டுவா”

“ம் இன்டக்கி பிளாக்கக் கண்டக்கி மிச்ச நாளக்கிப் பொறுகு.... கட்டா கருவாட்டுத் துண்டொன்டும் ஆக்கீந்தா செல்லி வேலில்ல.....” ஏதோ பெரிய இழப்பு போலிருந்தது அவருக்கு.

“நீங்க தின்டத்துக்கு ஒங்கட புள்ளையள் கருவடு தின்னியா?”

“அது சரி தெரீமா புதிய செய்தி?” புதிர் போட்டார் முஜீன் நானா.

“எனத்தியன் எனத்தியன் செல்லுங்கொலே”- அவருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

“இன்டேலீந்து மகனுக்கு ஹஸ்ரத் வேல குடுக்கத் தீர்மானிச்சிட்டாம்”

“கேள்விப்பட்டதான் இனி பெரிய மத்திச்சம் செல்லோனுமே”

“செல்லீட்டாரு”

அதற்கு மேல் சாப்பாடா இறங்கும்...!

அஸர் தொழுகையின் பின்னர் நிகாஹ் மஜலிலில் இருக்கிற விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது. பெரிய ஹஸ்ரத்தான் மாப்பிள்ளை. இனி யாருக்குத்தான் சொல்லாமலிருக்க முடியும்.

கல்யாணச் சாப்பாடு அல்லது வலீமாச் சாப்பாடென்றால், யார் யாரை அழைப்பதென்றொரு பட்டியல் தயாரிப்பார்கள். இங்கு பால் பழுத்தோடு சுன்னத்தான் முறையில் காரியம் முழுந்துவிடும். அதனால் கண்ணில் பட்ட அத்தனை பேருக்கும் சொல்லித் தீர்த்து விட்டார் முஜீன் நானா.

அன்று அஸருக்கு என்றுமில்லாத சனம். தன்னோடு ஒன்றாக

ஒதிய அஜிவாது மெளலவியை பயானுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார் மெளலவி. விவாகப் பதிவாளர் :பைல் பேக்கொன்றுடன் நேரகாலத்திற்கே வந்திருந்தார்.

நிகாலுங் நிகழ்ச்சி மேற்பள்ளியில் நடைபெற்றது.

அஜிவாத் மெளலவி பயான் செய்கையில் “வீண் செலவுகள் தவிர்க்கப்பட்டு சிக்கனமாக எளிமையாக திருமண நிகழ்வுகள் நடைபெற வேண்டும். ஓவ்வொரு பேற்றோரும் இது பற்றிச் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். இன்று சமூகத் தில் திருமணப் பிரச்சினைகள் மலிந்துள்ளன. ஓவ்வொரு இளைஞருடும் நடவடிக்கை அதற்குத் தீர்வாக அமைய வேண்டும். மொத்தத்தில் உங்கள் ஹஸ்ரத் மெளலவி கரீம் அவர்கள் நிகாலுங் விடயத்தில் முன் மாதிரியாக நடந்து காட்டியுள்ளார். அவரது நல்ல நோக்கத்தை அடுத்தவர்கள் தோல்வியடைச் செய்யக் கூடாதென்பதே எனது வேண்டுகோளாகும்”- என்று மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினார்.

அடுத்து நிகாலுங் நிகழ்ந்தது. முஜீன் நானாவும் பெண்ணின் வாப்பா பக்கிர் நானாவும் வெகு கறுகறுப்பாகக் காணப்பட்டனர். மத்திச்சம்மாரும் லெப்பைமாரும் சபையை அலங்கரித்தனர். ஏதோ அவர்களில்லாவிட்டால் ஒன்றும் நடக்காதது போல்.

பால், ஈத்தம்பழம், கேக், கட்லட் என்று உபசாரம் உற்சாகமேற்ப தேதியது.

“எவ்வு லேசான வேலயன்.... மனிசரு சாப்பாடு சாப்பாடென்டு சாகப் போற். செலவும் கொறவு. ஊரு ஜெம்பியன் எல்லாருக்கும் செல்லே மேலும்”

கறுவட்ட கருத்துப் பரிமாறல் ஆரம்பித்தது.

“ம் முன்னுக்கு இருப்பாட்டி வெச்சீக்கி மத்திச்சம்மார். அவங்கடகலியாண்மியள் பெரிய பெரிய ஹோட்டல்லயேன் நடக்கிய. இல்லாதவனியளுக்குத் தான் எல்லாரும் பயான் பண்ணிய....”

“அதென்டா மெய்தான். ஹஸ்ரத்தென்டா பாவம். ஒரு சாம் எடுக்கல்லயாம்”

ஸலவாத்துடன் பள்ளிவாசல் நிகழ்ச்சி நிறைவு பெற்றது. தனிப்பட்ட முறையில் புது மாப்பிள்ளைக்கு ஸலாம் சொல்வதும், இருவர் முவராக வெளியேறுவதாகவுமிருந்தனர்.

பெரிய மத்திச்சமும் காஸிம் லெப்பையும் வெளிவாயிலடியில் ஏதோ கதைத்துச் சிரித்த வண்ணமிருந்தனர்.

பெண் வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளை பரிவாரங்களை அழைத்துச் செல்வ தற்காக வேன் எட்டாட் செய்தபடி நின்றது.

வாப்பாமாரும் ஹஸ்ரத்மார் இருவரும் வந்து பெரிய மத்திச்சத்திடமும் லெப்பையிடமும் விடை பெற்றுக் கொண் வேணில் ஏறினர்.

பெண் வீட்டுக்குச் சென்று அங்கிருந்து மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு செல்வதே ஏற்பாடு. மாப்பிள்ளை வீட்டில் இரு வீட்டாருக்கும் சாப்பாடு போலும்.

வேன் புறப்பட்டு விட்டது.

அதுவரை பார்த்திருந்தவர்கள் தங்களுக்கிடையே ஏதேதோ வெல்லாம் இனிக் கதைக்கத் தொடங்கிவிடுவர். அதற்கு அவர்கள் இருவரும் கூட விதிவிலக்கல்ல.

“எனத்தியன் சிரிக்கிய....?” பெரிய மத்திச்சம் கேட்டார்.

“கரீம் மௌலாவி ரெண்டு விஷயத்தில் மாட்டிக் கொண்டிட்டார்....”

காஸிம் லெப்பை சொன்னால் அதில் அர்த்தம் இல்லாமல் போகாது.

“ம.... ஒரு காலத்தில் ஊரு வருமானமென்டு சென்னா..... சம்பளத்தப் பாக்க அதுதான் கூட. இப்ப ஊரு வருமானமென்டு ஒன்டுமில்ல. ஆகக் கூடினா ஒரு ஆயிரம் ரூவக் கெடக்கும். ம..... கலியாணத்தேம் புடிச்சிட்டாரு. இந்தச் சம்பளத்தால் குடும்பம் காப்பாத்தேல. இதொன்டு. மத்தது கலியாணம். ரெண்டும் ஒரே மாதிரி குடும்பமேன். ரெண்டு குடும்பத்திலேம் கலியாணம் புடிச்சிக் குடுக்க பொம்புளப் புள்ளைக்கி. ஊட்டுப் பிரச்சினேம் வரும். ஒரு நெனப்பிலதான் எல்லம் செய்தாரு..... நின்டு புடிக்கக் கவன்டம்”

சொன்னதையெல்லாம் உள்வாங்கி யோசித்த போது அதன் வெழிப்பு எங்கே போய் முடியுமென்று பெரிய மத்திச்சத்தால் மதிப்பிட முடியவில்லை.

“ஏதோ எங்கட பரம்பர செஞ்ச புண்ணியத்தால் எங்களுக்கு நேரே நிக்கியத்துக்குள்ள சக்திய அல்லா தந்தீக்கான். ம..... அவனுக்கு சுக்கர் செஞ்சிக் கொளோனும்”

ஏதோ சொல்லி வைத்தது போல் காஸிம் லெப்பையின் மருமகனின் கார் அங்கு வந்து இருவரையும் சுமந்து கொண்டது.

8

இரண்டு அறை. முன்வாசல், சமையலறை என்று சின்ன வீடுதான் அது. முன்னால் சிறு முற்றும். பின்பக்கம் இடமேயில்லை. விஸ்தரிப்ப தற்குக் கூட இடமில்லை. முழுமையாக உடைத்து மேல்தட்டுக் கட்டினால் இரண்டு குடும்பத்திற்குச் சமாளிக்கலாம்.

ஒரு குடும்பத்திற்கே போதாத அந்த வீட்டில் இப்பொழுது இரு குடும்பம் எப்படியோ வாழ்கிறதென்பது தான் உண்மை.

“அல்லா எல்லம் லேசாக்கி வெப்பான்” கரீம் மௌலவி அடிக்கடி இப்படித்தான் சொல்லிக் கொள்வார்.

“எங்கட மகன் சும்ம கொண்டதேன்”

யார்? எவர்? என்பது முக்கியமாக இருக்கவில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் நஜ்மன்னிஸா இப்படிச் சொல்லி தங்களது பெருந்தன்மையைப் பறைசாற்றிக் கொள்வாள்.

பக்கிர் நானாவும் அவரது மனைவி ஜனுல் மர்லியாவும் மருமகனுக்கு சகல செளாக்கியங்களும் கிட்டவேண்டுமென்று துஆ செய்யாத நாளில்லை.

வெளியே ‘சும்மா’ என்று கதைவிட்டாலும் உள்ளே சளை சளை பாக எல்லாம் அள்ளிக் கொள்ளும் போலிமை நிறைந்த இக்கால கட்டத்தில் தனது கணவன் உண்மையாகவே அல்லாவுக்குப் பயந்து நடந்து கொள்கிறார்கள்பதை அம்ரிதா அசை போடாத நாளில்லை.

அவனுக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. திருமணமாகி இரண்டாவது நாளாக இருக்க வேண்டும். குளித்துவிட்டு வீட்டு உடப்பு உடுத்தியிருந்த நேரம். அவளது உடலில் மாலை, காப்பு, மோதிரமென்று மின்னிக் கொண்டிருந்தன.

“இந்த நகநட்டு எங்களையன் அம்ரிதா?” அவர் வியந்து போய்த் தான் கேட்டார்.

“ஏன்ட தான்”- அவனுக்கு அந்தக் கேள்வியே ஆச்சரிய மாகவிருந்தது.

“ஏங்கடயென்டா?”

என்ன கேட்கிறாரென்று அவனுக்குத் தெளிவாகவே விளங்கி விட்டது.

“இது கலியாணத்துக்கு எடுத்ததல்ல. நான் தையல் வேல செஞ்சி ஒன்டொன்டா வாங்கினது”

“மெய்யா நான் பயந்த அம்ரிதா. ஒன்டும் எடுக்கியல்லயென்டு செல்லிப்போட்டு.....”

அவள் கலகலவென்று சிரித்தாள்.

திருமணத்திற்காக யாரையும் எந்தக் கஷ்டத்திற்கும் உட்படுத்த வில்லை என்பதை கரீம் மௌலவி அவ்வப்போது உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்.

இந்த நகைநட்டுக் கதையை உம்மா, வாப்பா, வந்த போது அம்ரிதா அவர்களிடமும் சொன்னாள். தன் கணவன் எவ்வளவு தூய்மையானவர் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதில் அவள் பின்நிற்கவில்லை.

“எல்லம் நாங்க செஞ்ச நலவுதான் புள்ள. அல்லா லேசாக்கி வெச்ச. இதுப் போல தங்கச்சீம் பெருக்கிய. அவள்ட விஷயத்தேம் லேசாக்கி வெக்கக் செல்லி நான் தொழுத பாயில கேக்கிய”- ஜனுல் மர்வியா அடுத்த கட்டத்தையும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“மதினீ தேத்தண்ணி”

“வாங்கொ மாஜிதா..... ஒங்களோட பேச வாழும் கெடக்கியல்ல. ஒங்களைப் பத்தி நான் ஒரே செல்லிய....” என்றவாறு அவளை அருகே அமர்த்திக் கொண்டாள்.

“நான் படிக்கியத்தப் பத்தி நான் எனத்தியன் செல்லிய மைனி....”- அவளது மனம் அறிந்து கொள்ளத் துடித்த விடயம் அது.

“தேத்தன்னிய குஉங்க. ஆறிய”

“ஜாதியா ஊத்தீக்கி”- சான்றிதழ் கொடுத்தபடி கோப்பையை மேசையில் வைத்தாள்.

மாஜிதா ஓஸ் பீட்சை எழுதத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள். நானாவின் நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கும் போது ‘படித்தது போதும்’ என்று சொல்லிவிடுவாரோ என்று பயந்தாள். அதற்குத்தான் மௌலிகை மேல்ல மதினியை அணுகினாள்.

“சோதின முடிஞ்சி மத்ராஸாக்கு அனுப்பினா நல்லமென்டு சென்ன..... பார்க்கக்கொண்டே ஒது அனுப்பினா இன்னம் நல்லமென்டு நான் சொன்ன”

மதினி சொன்ன விதம் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியளித்தது. அக்கணமே முகத்தில் மலர்ச்சி படர்ந்தது. தனக்கு சைட்ஸபோட் இருப்பதையிட்டு உண்மையாகவே அவள் மகிழ்ந்தாள்.

வெளியே சைக்கிள் சத்தமொன்று கேட்டது.

“நான் வந்தோ தெரிய” என்றவாறு கோப்பையுடன் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டாள்.

அவள் படிப்பது பற்றியோ ஒதுவது பற்றியோ அம்ரிதா பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. தனக்கு வாய்த்தது போல், நல்லதொரு கணவன் அவனுக்கும் வந்து வாய்க்க வேண்டுமென்பது பற்றியே அவள் யோசித்தாள்.

நல்லதை விதைத்தால் நல்லதை அறுவடை செய்யலாம் அல்லவா?

இன்து பேர் கொண்ட கூட்டுக் குடும்பத்திற்கு வேளா வேளாக்கு ஆக்கிப் போட வேண்டிய பொறுப்பு நஜுமன்னிஸாவின் தலையில் விழுந்து கிடந்தது.

அது ஒன்றும் அவனுக்குப் பெரிய விஷயமல்ல. பழுத்த அனுபவசாலி. கைநிறைய இருந்தால் காரியம் அச்சொட்டாக நடக்கும். அதுதான் இல்லையே! என்ன செய்வது?

முஜீன் நானா காலையில் கடைக்குப் போனால் மாலையில் வருவார். பகல் சாப்பாடு அங்கு தான். காலைச் சாப்பாடு பற்றி அதிகம் அலட்சிக் கொள்ளமாட்டார். பத்து மணிக்குக் கிடைக்கும் குடியும் கடியும் போதுமென்பார்.

வீட்டில் கடந்த ஏழெட்டு வருடமாக மகன் இருக்கவில்லை. மகள் சாப்பாட்டு விடயத்தில் சின்னப்பிள்ளை தான். ஒரு நேரம் சமைத்தால் அடுத்த நாள் ஆடு, கோழிக்கும் வயிறு நிறையும்.

ஒருவர் உழைத்தாலும் ஓட்டை விழாமல் வாழ்க்கை என்னவோ ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இப்பொழுது குடும்பத்திற்கு இரண்டு வயிறுகள் கூடிவிட்டன. மகன் உழைத்தாலும் கூட குறைபாடும் கூடவே ஓட்டிக் கொண்டு நின்றது.

மகனோடு எதையும் கூடிக் கதைத்துப் பகிர்ந்து கொள்வதில் ஒரு பிரச்சினையுமில்லை. ஆனால் மருங்களுக்குத் தெரியாமல் மூடி மூடிக் காரியம் நடாத்துவது தான் கவுட்டமாகவிருந்தது.

“நல்ல பொம்புள். யாதாமொரு குத்தமில்ல”

இந்தத் தராதரப் பத்திரத்தை அவனே கொடுத்திருந்த போதும், கயகெளரவத்தை விட்டுக் கொடுக்க முடியுமா என்ன?

நஜுமன்னிஸாவும் முஜீன் நானாவும் தற்பொழுது மேலெழுந்து வரும் பிரச்சினை தொடர்பாக அடிக்கடி குசுகுசுப்பு நடத்தினர்.

“மகன் இப்ப பதினஞ்சி வருஷத்துக்கு முந்தீம் ஹஸரத்துக்கு பத்தாயிரம் தான் சம்பளம் குடுத்தாங்க.... ம..... இப்பேம் அதே கணக்கா. ஜாதியாயீக்கும். சாமன் சட்டமை வெளக்கி எப்பிடியன் காலம் போற். கூட்டிக் கேக்காம, சரிவராது..... நான் வாய் போடியது சரில்ல....” - பல நாட்களாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று தவித்துக் கொண்டிருந்ததை வெளிப்படுத்திவிட்டார்.

“நானும் யோசிச்சி யோசிச்சி நின்ட விஷயம் தான் வாப்பா. நான் இன்டக்கி நாள்கே பெரிய மத்திச்சத்தப் பெய்த்துச் சுந்திக்கியன்”

இப்போதைக்கு அதைத் தவிர வேறு தீர்வொன்றிருக்கவில்லை.

அன்று பதினொரு மணிக்கே பள்ளி வாசலுக்குப் போய்விட்டார் கரீம் மௌலவி.

ஊர் வருமானம் பற்றி மோமியாருடன் கதைப்பதே பிரதான நோக்கமாக அமைந்தது.

பள்ளிவாசலில் சம்பளம் பெறும் சேவகர்கள் ஆக மூவர் தான். ஒருவர் பெரிய ஹஸ்த் மற்றவர் உதவி ஹஸ்த். அடுத்தவர் மோமி பார். தற்போதைக்கு உதவி ஹஸ்ரத்தாக எவரும் நியமிக்கப் பட்டிருக்கவில்லை.

“எனத்தியன் ஹஸ்ரத் இன்டக்கி நேரத்தோடு” - மோதியார் தான் கேட்டார்.

துப்பரவு செய்யும் வேலைகளை அப்போது தான் முடித்திருந்தார் போலும் உடல்ரீதியாக பள்ளிவாசலுக்காக அவர் படும் கஷ்டம் கொஞ்சஞ்சுமல்ல.

“ஒங்களோட கொஞ்சம் பேசோன்னுமென்டுதான்” - என்றார் சிரித்தபடி.

மோதியார் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அவரோடு பேச அப்படி என்ன இருந்து விடப் போகிறது.

இருவரும் வெளி விறாந்தையில் அமர்ந்து கொண்டனர். உருவத்தில் இருவரும் தகப்பனும் மகனும் போல....

“ஹர் வருமானம் ஊர் வருமானமென்டு செல்லியாக்க. நானென்டா ஒரு வருமானத்தேம் காணல்ல மோதீனப்பா”

அவர் ராஹுத்தானதொரு சிரிப்புச் சிரித்தார். அதில் கணிசமான அளவு எள்ளல் கலந்திருந்தது.

“ஹர் வருமானமென்டு ஒரு காலமிந்த தான். நான் நாப்பது வருஷமா மோதீன் வேல செய்த...ம் அந்தக் காலத்தில் புள்ளாப் பொறுந்ததிலீந்து, பேரு வெக்கிய, பலக எழுதிய, சுன்னத்து, சாமத்தியம், கலியாணம், மையத்து, கத்தம், :பாத்திஹா, கந்திரி, ஸதகா, ஸகாத்து, பித்ரா இப்பிடிச் செல்லிக் கொண்டே பொகேலும்..... லெப்பப் பங்கு, மோதீன் பங்கு, ஹஸரத் பங்கென் மக்கி. அதுமட்டுமா? கோழி அறுக்கிய, ஆடுமாடு அறுக்கியென்டா லும் எங்களத்தான் தேடிக் கொணுவார். இப்ப இதில் முக்காவாசி இல்லாப் பெய்தது. ஈக்கியத்த அவங்வங்களே செஞ்சிக் கொளுகிய. சம்பளம் ஒரு பங்கென்டா, ஊரு வருமானம் முனு பங்கு கெடக்கிய. இப்ப ஊரு வருமானமென்றியது ஹராம் ஒன்டுமேயில்ல” சோகப் பெருமுச்சு விட்டு முடித்தார்.

கரீம் மெளவிக்கு எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. ‘ஹர் வருமானம்’ என்ற மாயையிலிருந்து முற்று முழுதாகத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டார்.

“மோதியார் நீங்களும் வாங்கொ. ரெண்டு பேரும் செல்லுவோம். இந்தச் சம்பளம் சரிவராதென்டு”

“இப்பிடி எத்தினயோ பைணம் செல்லீட்டன். சரி வாரன். ஓங்கட பேச்சுக்காலும் மதிப்பு தாரான்டு பாக்கோம்”-

ஏதோ நல்ல நேரம். ணஹர்த் தொழுகைக்கு பெரிய மத்திச்சம் வந்திருந்தார்.

10

கிளினிக்கிலிருந்து மனைவியை ஆட்டா பிடித்து கூட்டி வரும் போது, அங்கே மாமி, மாமாவெல்லோரும் வந்து கூடியிருந்தார்கள். புதிய செய்தியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த எல்லோருக்குமே சர்று ஏமாற்றம் தான். இருவரதும் முகங்களில் சுந்தோஷம் ததும்பவில்லை.

நேற்று இரவே அம்ரிதா சற்று பலவினத்தோடுதான் காணப்பட்டாள். வயிற்றிலேற்படும் மெல்லிய வலி அலையாய் உடலெங்கும் பரவி அசதியை தோற்றுவித்தது.

கரீம் மெளவில் உம்மாவின் காதில் மெல்ல வைத்தபோது, ஓர் ஆராய்ச்சியிலே அவள் இறங்கிவிட்டாள். குடு, குளிர், பித்தம், வாதமென்று, அதற்குச் சாதகமான உணவு ஏதும் நேற்று, இன்று உணவு வேளாகளின் போது சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டதாவென்று யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தாள்.

பிள்ளை தரிப்புக்கான காலம் கடந்திருந்த போதும் ‘அசாக் கொண்’த்திற்கான குணம் குறிகளாக இவையில்லையே என்றும் சிந்தித்தாள்.

விடுவாளா முஜீன் நானாவின் மண்டையிலும் இதைப் போட்டு உருட்டினாள்.

“ஊர் வருமானம் இல்லாப் போனதுக்கு எங்களுக்கு ஒன்றும் செய்யேல். சம்பளம் பத்தாயிரம் தான் தரேலும்”-

பெரிய மத்திச்சம் வெட்டொன்று துண்டிரண்டாகச் சொல்லி விட்டாராம். இந்தக் குழப்பத்துக்கிடையில்....

“புள்ளகிள்ள உண்டாகீந்தா நசக் காரியப் பாக்கியமாதிரி பாக் கோணும். யோசிச்சிப் பாத்தா அதும் பெரிய செலவேன். அந்தக் குட்டட உம்ம வாப்பாக்கட்ட தார்த்துக்கீக்கா? ம..... வளந்த எடமும் அப்பிடி புழுந்த எடமும் அப்பிடி.”

“இது நீங்கேத்தியன் தொடாபிக்கிய... இப்பேத்தியன் செய் தென்டு கேட்ட நான்”- நஜ்முன்னிஸாவுக்கு பெறறன்டமாகிவிட்டது.

“கும்மா அஜீரணமாயீக்கும். எனத்த சரி கைமருந்தியல் பாத்துச் செஞ்சாச் சரி”

அது அவளுக்கும் சரியாகத்தான் பட்டது. தேசிக்காய் பிழிந்து உப்புப் போட்டுக் கொடுக்கும் எண்ணத்தோடு எழுந்து உள்ளே சென்றாள்.

ஙையருந்து அன்றைய இரவைக் கடத்திக் கொள்ளக் கை கொடுத்தது.

காலையில் மெல்லிய தலைச்சுற்றாக மாற்றமடைந்திருந்தது. அது பிரசரின் அறிகுறியாக இருக்கலாமென்று பலரும் தெரிவித்தனர். எதற்கும் டாக்டரை சந்திப்பது நல்லதென்று பொதுவான ஆலோசனை முன்வைக்கப்பட்டது.

கரீம் மௌலவி அன்றைய தினம் பள்ளிவாசலுக்கு வீவு போட்டுக் கொண்டார்.

ஆரம்பப் பரிசோதனைகளை மேற்கொண்ட டாக்டர், உடலியக்கம் சீராக இருப்பதாகத் தெரிவித்தார். சிறுநீர் பரிசோதனையின் அறிக்கையைப் பார்த்துவிட்டு கர்ப்பம் தரித்துள்ளதாக வாழ்த்துக் கூறினார். மருந்துகள் இப்போதைக்குத் தேவையில்லையென்றும் போசாக்கான உணவு முக்கியமென்றும் திரும்பத் திரும்பக் கூறினார்.

ஜனாறு ரூபாவோடு தலை தயிய சுந்தோஷம் மௌலவிக்கு. போகப் போக மருந்து, பிரசவம், குழந்தை என்றெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்த போது தலைமட்டுமல்ல உலகமே சுற்றுவது போலிருந்தது அவருக்கு.

“இனி டொக்டர் எனத்தியன் மகள் சென்ன?”- ஜனாற் மர்லியா வுக்கு செய்தியிருயிம் ஆவல்.

புதிய செய்தியையும் அதைத் தொடர்ந்த செய்திகளையும் கரீம் மௌலவி குடும்ப வட்டாரத்திற்கு எடுத்துக் கூறினார்.

மொத்தத்தில் அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் மகிழ்ச்சிதான் மேலோங்கி நின்றது.

“ஓ இனி அல்லா லேசாக்கி வெக்கோணும். உம்ம வாப்பா மாருதான் கிட்டேக்க நின்டு பாக்கக் கேக்கோணும்”- சந்தர்ப்பத் தைத் தவறவிடாமல் நஜ்முன்னிஸா பிரஸ்தாபித்தாள்.

ஜனாற் மர்லியாவுக்கு சள்ளென்று தைத்தது. மகளை மட்டும் பார்க்க முடியுமா? மருமகனையும் சேர்த்தல்லவா பார்க்க வேண்டும்.

“எங்கட புள்ளை நாங்க கையுடுகியல்ல”- விட்டுக் கொடுக்காமல் பக்கிர் நானாவும் ஒரு போடு போட்டார்.

11

இருவருக்குமே இப்பொழுது மகளின் நினைவுதான். இன்னும் சில மாதங்களில் தங்கள் மடியில் குஞ்சிக் குழந்தையொன்று கொஞ்சி விளையாடப் போகின்றதே என்ற பேரானந்தம். இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்த்தவர்கள் தான். ஆனாலும் அடிமனதின் ஆதங்கம் தலைகாட்டத் தொடங்கியது.

“ஆம்புளப் புள்ளையொன்டு கெடச்சா நல்லமே”- ஜனுள் மர்லியா தனது கணவனைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“என்ன புள்ள சரி கலஷ்டமில்லாமக் கெடச்சாப் போதும்” அவரது மனதில் சந்தேரே கோபம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஏத்தியன் பிச்சிநாய் மாதீரி பாயித?”

“அதியளப் பேசி வேலில்லிப்ப. புள்ள பொகுத்துக்காரியோன் மந்தா எந்த நேரமும் அதுக்கு ரெடியா ஈக்கோணும். நான் அதுப் பத்தித்தான் யோசிச்சிக் கொண்டிக்கிய.....”

“தாரன் வாணாண்ட கட்டாயம் யோசிக்கோணும். மாப்பிளேக் குடுத் தென்டு எங்களுக்கு பாலிதாகேல. நாங்களும் ஒண்டுக் கொண்டு செலவழிக்கோணும். அந்த மனிசன் பெரிய கடக்காரனா..... சம்பளக் காரன் தானே. அதும் தலப்புள்ள.”

“எப்பிழம் மாஸ்தேக் கணக்குச் சரியாகச் செல்லே இங்க கொண்டுவந்துவாங்களேன். ஊர் வழக்கப்படி எல்லம் செய்யாட்டி அன்ன கதகாரணம் கேக்கவாகும்”

பக்கரிநானாவும் என்னதான் செய்வார்! அவர் கல்யாணம் கட்டிய நாளிலிலிருந்து சொல்லும்படியாக பெரிய சந்தோஷம் எதையும் கண்டவரல்ல.

அந்நாட்களில் கடைவைத்து சில்லறைக் கடை ‘யாவாரம்’ நடாத்தியவர். எப்படியும் காலப் போக்கில் முன்னுக்கு வந்துவிடுவா ரென்று நப்பாசையில் தான் வீடு கொடுத்து, பணம் கொடுத்து அவரை மாப்பிளையெடுத்தார்கள்.

பெண் வீட்டார் எதிர்பார்த்தது போல் அந்தப் பணத்தையும் கடை யில் தான் கொண்டு போய்க் கொட்டினார். மெல்ல மெல்லக் கடை ஏறி வந்தது. பங்காளி, சொந்தத் தம்பிதானே என்று நம்பிக்கை அவருக்கு.

அது தம்பியின் சொந்தக் கடை. நானா கூலிக்கு நிற்கிறார் என்று தான் புரோக்கர் தம்பிக்கு கல்யாணம் பேசியிருக்கிறார். தம்பிக்கு நல்ல விஷயம் நடக்கட்டுமே என்று பக்கிர் நானாவும் தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

தம்பியின் மனைவியும் அவளது நாலைந்து தம்பிமாரும் அதை உண்மையென்று எடுத்துக் கொண்டு, பீஸ்பீரில் முடிந்து விட்டது. தந்ததை எடுத்துக் கொண்டு தலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய நிலைதான் அவருக்கேற்பட்டது. அதன் பின்னர் அன்னன் தம்பிக்கிடையே சாவு வாழ்வும் இல்லாமல் போய்விட்டது.

இன்னொரு சில்லறைக் கடையில் இன்று வரை வேலை செய்வது தான் அவரது ஜீவனோபாயம்.

“நான் சின்னோரு கடன் கேட்டு வெச்சீக்கி. அது டைமுக்கு கெடக்கும். இப்பேக்கு அவளாவு தான் எனக்குச் செய்யேலும்”

“சரி ம.ரிபி தொழுதிட்டு மகளப் பாக்கப் பெயத்திட்டு வருகிறாம் நாங்க போனாத்தான் அவருக்கு சந்தோஷம். இனி சும்ம பொகேமேல வேன் தொல்தரு நல்ல ஜாதி பாத்துப் பாத்துத் தின்னச செல்லீக்கேன்”

“அப்ப நீங்க ரெடியா நில்லுங்கோ. நான் தொழுதிட்டு ஏத்தியாலும் எடுத்துக் கொண்ணவாரன்”

பக்கிர் நானா வெளியிறங்கி நடந்தார். சும்மா வரமாட்டார். மக ளென்றால் அவருக்கு உயிர். அவனும் சும்மாவல்ல. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒரு உமலுக்குச் சாமான் சேர்த்து வைத்திருந்தாள்.

சின்னமகளும் தாத்தாவைப் பார்க்கப் போக அஸரிலிருந்தே தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள்.

முன்கூட்டியே இரவுச் சாப்பாட்டையும் ஏற்பாடு செய்துள்ளதால், அவசரப்பட்டு ஓடி வரவும் தேவையில்லை.

12

மூமின் தாத்தாவின் கல்யாண வீட்டுக்குச் சென்ற நஜ்முன் னிஸா வீட்டுக்கு வந்து சேர ஜூந்து மணியாகிவிட்டது. இப்படி கல்யாணம் கந்தாரியென்று போக வெளிக்கிட்டால் அக்கம் பக்கத்தி லிருந்தும் இரண்டு மூன்று பேர் சேர்ந்துவிடுவார்கள். இப்படியான நாட்கள் தான் அவர்களுக்கு சுதந்திர தினம்.

குறுக்குப் பாதைகளுக்குள்ளால் புகுந்து புகுந்து செல்வது தார் ரோட்டின் வெப்பைத் தவிர்க்கத்தான். அதே நேரத்தில் அங்கு செறிந் திருக்கும் மரம் மட்டைகள் நல்ல குளு குஞ்பாக வேறு அமையும்.

“எங்கட காலத்தில் அவனவன்ட ஊடு வாசல்லேன் கலியாண மியன் நடக்கிய”- போகிற போக்கில் உம்முல் வாரிதா சொன்னாள்.

“மெய் தான் அந்தக் காலத்தில் சனம் கொறவு..... நெருக்க டில்ல..... ஒனக்கெனக்கென்டு மனிசர் வந்த வேல வெட்டி செய்த..... இப்ப”- வெட்டிப் பேசினாள் பிபிதாத்தா.

“ம..... இப்ப கரக்கடயோரத்தில் எவளவு ராஹூத்தா தின்டிட்டு வாரன். சட்டிபான கழுகத் தேவில்ல. புட்டுவம் மேச கொணரத் தேவில்ல. சல்லி மட்டுந்தான் வேண்டிய”- அய்கம்மா இன்னுமொரு படி மேலாக விளக்கினாள்.

மூமின் தாத்தாவின் மகனுக்கு பதினெட்டுக்கு மேல் போகவில்லை. கிட்டத்தட்ட மாஜிதாவின் வயது தான். ஒரே காலத் தில் கிளினிக் போனது நஜ்முன்னிஸாவுக்கு நல்ல ஞாபகம்.

கோப்பித் தூள் ஒரு மணியேனும் வீட்டில் இருக்குமே தெரிய வில்லை. கல்யாணம் தின்று விட்டு வரும் போது வழிநெடுக “கோப்பி குடிச்சிட்டுப் பொக வாங்கொ” என்ற அழைப்புத்தான். அந்தத் தேவையும் அவர்களுக்கு இல்லாமலில்லை.

“எல்லாரும் வாங்கொ எங்கட தாத்தாட்டுக்கு”

அய்கம்மா சகிதம் நால்வர் அங்கே ஏறினர். பலதும் பத்தும் அலசினர். இடையில் சுடச் சுடக் கோப்பியும் வந்தது.

“இது தாரன் ஒங்கட மகளா?”-

“ஓ..... ஓ..... அவக்கும் கலியாணம் பேசித் தீர்ப்பாக்கி வெச்சீக்கி. இப்பதான் பதினெட்டு பொறந்தீக்கி. வயஸ் போறதேத்தியன்”- உம்மதியா பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டாள்.

‘மாஜிதாக்கும் இந்த வயஸ்-தானே’ தனக்குள் சொல்லிக் குதோவொரு வேதனைக்குள்ளானாள்.

காட்டுப் பள்ளியில் அஸருக்கு பாங்கு சொல்வது கேட்டது.

“போம்..... போம்.... ஒரு நாள் அப்பிடியே பெய்தது....” உம்முல் வாரிதா அவசரப்படுத்தினாள்.

“எனத்தியன்டி நீ வரங்காட்டம் மாப்பிள பாத்துக்கோ நிக்கியா. அந்த மனிசனும் கொஞ்சம் நேரம் சரி நிம்மதியா நிக்கட்டே”

பிபிதாத்தா சொல்லி முடிக்கவில்லை இடி, மின்னலோடு சிரிப்பு மழை பொழிந்தது

கதிரையை இழுத்துப் போட்டு முற்றுத்தில் அப்பிடியே அமர்ந்து கொண்டாள் நஜ்முன்னிஸா. நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு ஊர் உலா நடாத்திய களைப்பு ஒரு பக்கம். மனக் கவலை மறுபக்கம்.

“ஆ இது ஊர் சுத்தீட்டு வந்தீக்கி” என்றவாறு முஜீன் நானாவும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்.

“மிச்சம் நானேப் பொறுகு ஜாதி புரியாணியொன்டு தின்டா”- முஜீன் நானா சப்புக் கொட்டிக் கொண்டார்.

“ஓ..... அங்க ஞாவு இங்க ஞாவு. கீனி பாணியெல்லாம் செல்லிய. கலியானுடையீர் வந்தா கண்ணப் பொத்திக் கொண்டு தின்னிய.....”

நன்றாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டார் முஜீன் நானா.

கொஞ்சம் பின்முன்னாகப் பார்த்துவிட்டு, “இன்டே பொண்ணும் எங்கட மாஜிதாம் ஒரே வயஸ்..... அன்ன அய்கம்மட தாத்தட மகளுக்கும் கலியாணமாம்..... இன்னேம் பதினெட்டாலும் ஆகில்ல அந்தக் குட்டிக்கி. பாத்துப் பாத்தீந்து சரி வாரல்ல. எங்கடவளுக்கும்

பாக்கோணும்"- இனிப் பொறுப்பில்லாமலிருக்க முடியாதென்பதை உணர்த்தினாள்.

"மகனீக் கிதானே பாத் துக் கேட்டுச் செய்தொன்டும்"- பொறுப்பிலிருந்து விலகியது போல் அவர் சொன்னார்.

"மகனுக்கும் புள்ள குடியாகப் போற. வேறு வேறு கரச்சலியஞ்சும் வார. ம.... இப்பவே கரிமோட செல்லி ரெடியாகோணும்..... முந்தி நீங்கதான் அவன்ட காதில் போடோணும். வெளங்கினா....."

"ம் வெளங்கின வெளங்கின"

பெருமூச்சு விட்டாள் நஜுமுன்னிஸா.

13

ரூபஹ் தொழுதுவிட்டு வந்த கரீம் மௌலாவி மனைவி அயர்ந்து தூங்குவதைக் கண்டார். தூக்கத்திற்கும் விழிப்புக்கும் அவனுக்கு இப்பொழுது நேரம் காலமில்லை. 'புள்ள பொகுத்துக்காரி' என்ற வகையில் அவனுக்கு சார்பான வகையில் உதவிக் கொண்டிருப்பதே அனைவரதும் வேலையாகிவிட்டது.

கரீம் மௌலாவி யாஸீன் கிதாபுடன் முன் வாசலில் அமர்ந்தார். வழையான ஒதல், ஸிக்ருகளைச் செய்து முடிக்கும் போது வாப்பா வருவது தெரிந்தது.

"மகேன் தங்கச்சிக்கும் வயஸாகிய பாத்துப் பாத்தீக்கேல. இப் பவே பாக்கியது தான் நல்லம். நான் புரோக்கர் மாமாக்கட்டயெண்டா செல்லல்ல. யோசிச்சு செல்லுங்கொ மகன். உம்மோடேம் தப்பேல"

இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்பு வாப்பா சொன்னது மீண்டும் கரீம் மௌலாவியின் காதில் எதிரொலித்தது.

அவர் உடனடியாகவே முதல் எட்டு எடுத்து வைத்தார். தனது மௌலாவி நண்பருடன் தொலைபேசியில் தொடர்புபட்டார். அதன் தொடர்ச்சியாக இன்று போய்ச் சந்திக்கவிருந்தார். மனைவி கண் விழித்ததும் சொல்லிவிட்டுப் போவதற்காகவே இடைக்கிடை எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டார்.

காலைச் சாப்பாடாக இடியப்பம் மனைவியுடன் சேர்ந்து சாப்பிட்டார். உம்மாவின் அவியல் தான். இப்பொழுதே வெளிக் கிட்டால் தான் லுஹர் தொழுகைக்கு வெலிகமைக்கு போக முடியும்.

“அம்ரிதாவைப் பாத்துக்கோங்கும்மா. நான் வெலிகமக்கி பெய்த்திட்டு வாரன்”

உம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு பிஸ்மிச் சொல்லி வீட்டிலிருந்து வெளியிறங்கினார் கரீம் மௌலாவி.

நல்ல நேரம் காலி பஸ் கிடைத்தது. இடையில் ஏறி இறங்கத் தேவையில்லை. ஒரேயடியாய்ப் போய் இறங்கலாம்.

கடற்காற்று ஜில்ஜில்லென்று வீசியது. மெல்லிய தூக்க மயக்கத்திற்கு மத்தியில்.....

அறபுக் கல்லூரி என்றாலும் கூட அங்கு அவர்கள் இளமைக் கனவுகளை, இலட்சிக் கனவுகளைக் காணாமலில்லை.

சமயத்தின் பெயரால் காணப்படும் மூடத்தனங்களை ஒழிப்பது, அந்நிய கலாசார ஊடுருவல்களைத் தடுப்பது, இளங்களை ஒன்று திரட்டுவது, ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் தனித் தனிப் பாடசாலைகளை உருவாக்குவது.... பெண்களுக்கு இஸ்லாமிய சீருடையை வலியுறுத்துவது.... இப்படி இன்னும் பல. இதனுடைய சாதக பாதகங்கள், யதார்த்தங்கள் எதுவுமே அப்போது புரியவில்லை.

இவை எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது, சீதனம் வாங்கா மல் மஹர் கொடுத்து திருமணம் செய்வது.

அவர்கள் ஏழு பேர். அவர்களில் ஜவர் வடக்கு, வடமத்திய மாகா ணங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். இருவர் தென் மாகாணம். அதில் ஒருவர் கரீம் மௌலாவி. அடுத்தவர் அவர் சந்திக்கச் செல்கின்ற தாரிக் மௌலாவி.

தாரிக் மௌலாவியின் முத்த சகோதரனுக்கு அண்மையில் தான் கல்யாணமாயிற்று. வீட்டு லிஸ்டில் அடுத்தவர் இவர்தான். அந்நாட்க ளில் இலட்சித் திருமணம் தொடர்பில் அதிகம் பேசியவர்.

கடுகதி பஸ் என்பதால் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு முன்பே போய்ச்

சேர்ந்து விட்டது. இன்னும் இரண்டு ஹோல்ட் தூரத்தில் பூத்தெருவும் பள்ளிவாசல். பன்னிரண்டு மணிக்கெல்லாம் தாரிக் மௌலவியும் வந்துவிட்டார்.

“அஸ்ஸலாமலைக்கூம்”

“வாலைக்கு முஸ்ஸலாம்”

“இப்பவா வந்த....”

“எக்ஸ்பிரஸ் கிடச்சத்தால் நேரத்தோட வந்திட்டன. எப்பிடி ஹலாத்?”

“ஒரு மாதிரி போகுது....”

“கல்யாண விழயங்கள்?”

“இனி எனக்குத்தான்”

“அஸ்ஹரம்துலில்லா... மத்ரஸாவில் சென்னதெல்லாம் நெனவீக்கா?~-

“நெனவீக்கி மசான்”

“நானென்டா ஒரு விசயத்தயாவது செஞ்சிட்டன். புள்ளாயும் கெடக்கக்கிட்ட”

“கெட்டிக்காரன்..... ஹஹ்ஹா....”

“பேசிப் பேசி விழயத்துக்கே வந்திட்டோம..... சுத்திவலக்காம செல்லியன்..... எனக்கொரு தங்கச்சீக்கி. பதினெட்டு வயஸ். ஏன் படிக்கிய.... இதுக்கு மிச்சம் செல்லத் தேவில்லேன்”

“ஹஹ்ர..... நெறய வந்து கொண்டிக்கி..... உம்மா, வாப்பா, நானாமாரெல்லாம் ஈக்கியங்க..... இன்ஷா அல்லா பாப்போம்”

“அல்லாஹ் அக்பர்....”

ஞாஹருக்கு பாங்கு ஒலித்தது. ஐமாஅத் தொழுகை முழந்ததும் கரீம் மௌலவி விடை பெறுப் பார்த்தார். விடவில்லை.

“சாப்பாடு ரெடி. சாப்பிட்டிட்டு நான் பைக்கல் ஸ்டான்டுக்கு கொண்டு பெய்த்துடுகியன்”

மறுக்க முடியுமா? அப்படியே ஆயிற்று. அவரது வாப்பாவையும் நானா ஒருவரையும் அங்கு சந்தித்துக் கதைத்துக் கொண்டார். ஒன்றாக ஒதியவர்கள் என்ற அடிப்படையில் தான்.

எப்படியோ அங்கிருந்து பஸ் ஏறும் போது மூன்று மணியாகி விட்டது.

14

அம்ரிதாவுக்கு நாள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. தலைப் பிள்ளை என்றால் மனதில் பெரிய பயம் வந்து விடுவது இயல்பு. கணவன், இரு வீட்டார்களென்று எல்லோருமே அளவுக்கு மேல் கவனித்துக் கொள்வார்கள். பெரிய எதிர்பார்ப்பு வைப்பார்கள். தழுக்கள் நேர்ச்சைகள் வேறு.

“இன்னம் ரெண்ட கெழுமதானீக்கி”- அவள் கணவனோடு சொன்னாள்.

அதன் மூலம் அவள் எதிர்பார்ப்பது என்னவென்று கரீம் மௌல விக்கு விளங்கிவிட்டது.

“உம்மாம் வந்து வந்து செல்லிய வரச் செல்லி”

“மறுபேணம் கிளினிக் எப்பேக்கன்?”

“நாளன்டக்கி”-

நேரம் பார்த்து நஜுமுன்னிஸா அந்தப் பக்கமாக வந்தாள். அந்த வாய்ப்பை விடலாமா?

“உம்மா இங்க கொஞ்சம் வாங்கொ”

மகனின் அழைப்பு அவள் காதில் தெளிவாக விழுந்தது. மருமகனுக்கு ஏதோவென்று தான் சட்டென்று அவள் நினைத்தாள்.

“எனத்தியன்?”- என்று அவள் அறைக்குள் எட்டிப் பார்க்கும் போது அவளது முகம் மாறிப் போய்விட்டது.

மகனுக்கும் மருமகனுக்கும் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

“நான் பயந்த.....” நஜ்முன்னிஸாவின் நெஞ்சு குளிர்ந்தது.

“ஒங்கட மருமகள் உம்முட்டுக்கு பொகோணுமென்டு செல்லிய”

“உம்முட்டுக்கு பொகாமேலுமன்”- கலகலவென்று சிரித்தாள் நஜ்முன்னிஸா.

“உம்ம செல்லுங்கொளே எப்பிடியன் நல்லம்?”

“பொகச் செல்லி நாங்க செல்லியல்ல. வசதிக்கேத்த மாதிரி செஞ்சிக் கொண்டாச் சரி. எப்பிடம் உம்முட்டில தான் நிக்கிய. அப்பிடித்தான் ஊரு வழக்கம். இனி அவங்கட உம்ம வாப்ப விருப்ப மென்டா கொண பெய்த்துடுங்கொ” நஜ்முன்னிஸா தனது தீர்ப்பை வழங்கிவிட்டார்.

“அப்ப செல்லியனுப்போம்..... நாள்க்கி சொபஹாக்குப் போம்.”

கணவன், மாமி இருவரதும் அனுமதி கிடைத்துவிட்ட போது விட்டுக்கே சென்று விட்டது போலிருந்தது அம்ரிதாவுக்கு.

உடேபு சாமான்களைல்லாம் தயார் பண்ணுவதாகவிருந்தால் அதற்கும் ஒரு நேரம் வேண்டுமே.

தகவல் கிடைத்ததும் அம்ரிதாவின் உம்மா, வாப்பா, தங்கச்சி எல்லோருக்குமே மட்டற்ற கொண்டாட்டம்.

புதிதாக முன்னேற்பாடுகள் எதுவும் செய்ய வேண்டியிருக்க வில்லை. எப்படியும் வருவார்களைன்று தெரிந்ததால் தாக தட்டி அறையைக் கழுவித் துப்புரவு செய்து விட்டார்கள்.

“தாத்தாம் மச்சனும் மட்டுமல்ல, கொழுந்தப் புள்ளேம் வார. ஸீலின் மாதிரி கலர்ப் பொலித்தீன் அடிச்சா ஜாதி. ஊத்த சீத்த புழாது”-

மகளின் யோசனை பக்கிர் நானாவுக்குச் சரியாகவே பட்டது.

“ஓ செல டைமுக்கு கூரேல எலிகஞ்சும் ஓடிய.....”ஜனுள் மர்லியா தாத்தாவும் அதற்கு பக்கபல முட்டினாள்.

அடுத்த நாள் முழுவதும் அதுதான் வேலையாகிவிட்டது. அப்பிடி

வேலைகளில் அனுபவமுள்ள ஒருவனைக் கூட்டு வந்திருந்தார். அப் படி அழகாக வேலையை முடிப்பானென்று அவர்கள் எதிர்பார்க்க வில்லை. பார்க்கப் பளிச்சென்றிருந்தது.

இப்பொழுதே ஓயிப் போய் மகளைக் கூட்டுக் கொண்டு வரவேண் டும் போலிருந்தது.

அடுத்தநாள் காலையில் மருமகளை ஆட்டாவில் கூட்டுக் கொண்டு வந்தாள் நஜ்முன்னிஸா.

“இந்த நாளேலு உம்மாக்கிட்ட நிக்கியதுதான் எதுக்கும் நல்லம். மிச்சம் கவனமாப் பாத்துக்கோங்கொ. மருந்துகள் கவனம். டைமுக்குடைம் மறக்காம குடுங்கொ. எனசரி வித்தியாசம் தெரிப்படால் பாத்துப் பாத்து நிக்கவான்”

உம்மாவும் வாப்பாவும் மிகக் கவனமாக சொல்வதை உள்வாங்கிக் கொண்டனர்.

கரீம் மெளவில் உட்பெற்று சாமான் பேக்குகள் ஒவ்வொன்றாகக் கொண்டு வந்து அறையில் வைத்தார். கூடவே பத்து கிலோ அரிசிப் பக்கற் இரண்டு. பால்மா, சீனி, பருப்பு, கிழங்கு இத்தியாதிகளையும் கொண்டு வந்து உள் வாசலில் வைத்தார்.

இரண்டொரு நாட்களில் இரண்டு வீடுகளையும் ஒப்பீட்டு ரீதியில் அனுகினார். வீட்டின் அமைப்பு வித்தியாசமாகவிருந்த போதிலும் அறைகள், சாலை, முன்பின் வசதியென்று பார்த்த போது கிட்டத் தட்ட ஒன்று தான். ஒந்றைக் குடும்பத்திற்குத் தான் வாய்க்கு.

“அம்ரிதா ஒங்கடுடும் எங்கடுடும் ஒன்டுதான்”- என்றார்.

“அதுத்தான் நானும் செல்லப் பாத்த. ஒடச்சி ரெண்டு தட்டுக்குக் கெட்டினா ரெண்டு குடும்பத்துக்கு நிக்கேலும்”- அம்ரிதா சொன்னாள்.

அதற்கு மேல் வீட்டுக் கதையை கரீம் மெளவில் தொடரவில்லை. வந்தால் போனால் இருந்தெழும்ப இருக்கிறது தானே என்ற நிலைதான்.

அம்ரிதாவின் தங்கைக்கு திருமணம் என்று வரும் போது, சிலவேளை வீட்டைக் கொடுக்க வேண்டி நேரலாம். என்ன செய்வது

ஒரு குமர் கரை சேர்வது பெரிய விடையமல்லவா? கரீம் மௌலவி மணைவியின் வீடு பற்றிச் சிந்திக்க எந்த வகையிலும் தகுதியற்றவர் தான். அவர் தான் எதுவும் வேண்டாமென்று சொல்லி ஆதர்வா திருமணம் செய்தவராயிற்றே. இருந்தாலும் யதார்த்தம் அவரை மெல்ல மெல்லச் சீண்டிக் கொண்டல்லவா இருக்கின்றது.

பூதம் பற்றி இளமைக் காலத்தில் அவர் வாசித்திருக்கிறார். ஆனால் அவர் கற்ற கல்வியில் அப்படியொன்று இருக்கவில்லை. ஆனால் ஏதோவொன்று அவர் முன்னே அடிக்கடி தோன்றி அவரை விழுங்கப் பார்ப்பதை மாத்திரம் கரீம் மௌலவி அடிக்கடி உணர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

15

அம்ரிதா மாத்தறை அரசாங் ஆஸ்ததிரியில் அனுமதிக்கப்பட்டி ருந்தாள். தொடர்ச்சியான கிளினிக் அறிக்கைகளின்படி பிரச்சினை கள் எதுவும் காணப்படவில்லை. ஆரம்ப கட்டத்தில் காணப்பட்ட போசாக்குக் குறைபாடு விரைவில் சீரடைந்துவிட்டது. இவ்விடயங்களைக் கருத்திற் கொண்டு வீண் செலவுக்கு வழிகோலாமல் இங்கு அனுமதிப்பதாக கரீம் மௌலவி முடிவெடுத்தார்.

அனுமதிக்கப்பட்டு பண்ணிரண்டு மணி நேரம் கழிந்தும் பிரசவத் திற்கான அறிகுறிகள் இன்னும் தென்படவில்லையென தெரிவித்த னர். அம்ரிதாவின் தாய் அருகிருந்தாள். தகப்பனும் கணவனும் அவ்வப்போது இருப்புக் கொள்ளாமல் வருவதும் போவதுமாக விருந்தனர். நஜீமுன்னிஸாவும் மாப்பிள்ளையும் கூட வந்து பார்த்து விட்டுச் சென்றனர்.

எந்த நிலையையும் தனது கெளரவத்திற்குப் பங்கம் ஏற்படாத வகையில் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதால் பல நண்பர்களிடம் கடனு தலி பெறுவதைத் தவிர, கரீம் மௌலவியால் செய்தவற்கு வேறே துவுமிருக்கவில்லை. குடும்பமென்று கேட்பதற்கு யார்தானி ருக்கிறார்கள்.

வைத்தியச் செலவென்று மாதா மாதம் எடுக்கும் சம்பளத்தில் மூன்றிலொரு பங்குக்கு மேல் விரயமாகவே செய்தது. குழந்தை

கிடைத்து விட்டால் பராமரிப்புச் செலவு எக்கச்சக்கமாக உயரு மென்பதில் சந்தேகமில்லை. அதனை எவ்வாறு ஈடு செய்வதென்ற பிரச்சினைக்கு கரீம் மௌலவியிடம் தீர்வு இருக்கவில்லை.

அம்ரிதாவை லேபருமுக்கு எடுத்துவிட்ட செய்தியை ஜனுள் மர்வியா கணவனிடம் ஓடோடி வந்து சொன்னாள்.

“அப்ப அல்லாட ஒதவியால் சீக்கிரம் கெடச்சிரும்”- பக்கிர் நானா தைரியமடைந்தார்.

இருவருக்கும் இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

ஜனுள் மர்வியா இங்கிருந்து அங்கேயும், பக்கிர் நானா அங்கிருந்து இங்கேயுமாக வோர்டில் நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

நேரம் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து இரண்டு மணித்தியாலத்தை கடந்துவிட்டது.

எந்த நேர்ஸைக் கண்டாலும் ஏதாவது சொல்லமாட்டாளாவென்று, முகம் பார்த்துச் சிரிக்கத் தவறவில்லை மர்வியா தாத்தா.

கரீம் மௌலவி வந்ததும் வராததுமாக அவர் காதிலும் செய்தி விழுந்து விட்டது. எப்பழையா ஒரு கட்டத்தைத் தாண்டியிருப்பதை யிட்டு அவருக்கு மகிழ்ச்சிதான். இப்பொழுது அவரும் அங்கு மிங்குமாக நடக்கத் தொடங்கினார்.

“தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் சுகமான முறையில் பிரசவத்தை லேசாக்கி வெய் யாஅல்லா” வாய்க்குள்ளால் துஆசுச் செய்தபடி அவரும் அங்குமிங்குமாக நடக்கத் தொடங்கினார்.

“கொழுந்த கிடச்சிருக்கு. உம்மாம் புள்ளேம் சொகமா இருக்காங்க”- மூக்கு நீளமான அந்த நேர்ஸ்தான் சொல்லிவிட்டு மீண்டும் ஓடினாள்.

மூவரும் அல்லறம்துவில்லா சொல்லி அல்லாவுக்கு சுக்கூர் செய்து கொண்டனர். ‘என்ன பிள்ளை’ என்பது தான் இப்போது அவர்களுக்குப் பிரச்சினை.

“அந்தியாகச் செல்லே அவ கொண்மில்லாட்டி டிகேட் வெட்டி யொன்னுமே”- ஜனுள் மர்லியா மருமகனிடம் சொன்னாள்.

கர்ம் மெளவிக்கு இது புது அனுபவம். முன்பின் ஒன்றும் தெரியாது.

இதற்கிடையில் செய்தி கேள்விப்பட்டு நஜ்மன்னிஸாவும் முஜீன் நானாவும் வந்து விட்டார்கள்.

பெண் குழந்தை என்பதை ஜந்து பேரும் ஒரே நேரத்தில் தான் அறிந்தார்கள்.

அதிகம் சுணங்கவில்லை. கட்டிலுக்கு வந்த தாயையும் பிள்ளையையும் எல்லோரும் போய்ப் பார்த்தனர். இகாமத்து, பாங்கு சொல்லி வாயில் இனிப்பு வைக்கும் காரியங்களை குழந்தையின் வாப்பாவே செய்து முடித்தார்.

மகிழ்ச்சியும் உடல் உபாதையும் கலந்த நிலையில் அம்ரிதா காணப்பட்டாள்.

மாலையில் டிக்கட் வெட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்ற போது வீடு பெரும் கலகலப்படைந்தது. பிள்ளை பார்க்க வருவதும் போவதுமாகவிருந்தனர்.

அது ஒரு நாளால்ல..... இரண்டு நாளால்ல..... நாற்பதாம் நாள் வரையில் தொடரும் சங்கதி.

“எல்லாரும் ஹதியா எடுத்துக் கொண்டு வார நாப்பதுக்கு சாப்பாடு குடுக்கவாகும்” ஊர் வழக்கத்தை எடுத்துச் சொன்னாள் அம்ரிதா.

“ம் எல்லாரும் சேந்து சாப்பாடு தின்னியது நல்லந்தான். எப்பிடம் புள்ளக்கி அகீகா குடுக்கோணும். இன்ஷா அல்லா யோசிப்போம்”- மனைவியை சந்தோஷப்படுத்துவதற்காகவோ என்னவோ அப்படிச் சொன்னார்.

எப்படியோ மூன்று கிழமை கடந்துவிட்டது. போகிற போக்கைப் பார்த்தால் இங்கேயே இருந்துவிடுவார்களோ என்ற பயம் மெல்லியதாக பக்கிர் நானாவின் மனதில் எழுந்துவிட்டது.

வீடு

துக்னியில் மனைவி மாத்திரம் இருக்கும் நேரமாகப் பார்த்து மெல்ல நெருங்கினார். இந்த வரவில் ஏதோ கள்ளம் இருப்பது அவனுக்கு விளங்கிவிட்டது.

“எனத்தியன் பசியா?”- அவள் தான் கிண்டலாகக் கேட்டாள்.

“மகள்டேம் மருமகன்டேம் செய்தி ஏத்தியன்? எப்பேக்காம் போற?”

தாய்ப்பாசம் ஒரு பக்கமிருந்தாலும் கணவனின் கேள்வியில் ஒரு நியாயம் இருப்பதை அவனும் உணர்ந்தாள்.

“நாப்பதோட் போரான்டும் மகளோட் மெதுவாச் சென்னாச் சரி”-

மனைவியின் வார்த்தைகள் அவருக்கு நம்பிக்கையூட்டியது.

அன்று நஜ்முன்னிஸா வந்து பிள்ளையைப் பார்த்து விட்டுச் சென்றாள். அப்படியும் இப்படியும் ஒரு மாதம் கடந்துவிட்டது.

“எனத்தியன் மாமி சென்ன? புள்ளை எடுத்துக் கொண்டு வரச் செல்லல்லயா?”

உம்மாவின் கேள்வி அம்ரிதாவுக்கு வித்தியாசமாகத் தெரிந்தது.

“அப்படியொன்டும் செல்லல்ல. எனம்பனும்மா.....”

“இல்ல அவங்களுக்கிட்டேம் பொம்புளப் புள்ளீக்கி. கலியாணம் கிலியாணம் பேசவாங்க. ஊடுவாசல் கேக்கியொன்டும்..... எல்லாப் பொக்கத்தாலேம் புத்தியோசினயா நடந்துக் கொளோனும்.... எப்பின்து சரி தங்கச்சிக்கும் இந்த ஊடு வாசல் தானே குடுக்கோனும்.”

அம்ரிதாவின் மனகம் மெல்ல மெல்லக் குழம்பியது. சாதாரண வாழ்க்கையில் கூட எவ்வளவு சிக்கல்கள் உள்ளனவென்று யோசிக்கத் தலைப்பட்டாள். எல்லாப் பக்கத்திலுமுள்ள நியாயங்கள் அவனுக்குத் தெரிந்தது. அதன் பின்னனியிலுள்ள இயலாமையை விளங்கிக் கொண்டாள்.

இன்னும் ஒருவரம் என்றளவுக்கு நாட்கள் நகர்ந்தன. கணவன் கொடுக்கும் சாப்பாடு அவர் வீட்டிலேயே நடப்பது தானே நல்லது.

“எனத்தியன் முடிவெடுத்திட்டா. ரெடியாகேமோனுமேன்”- அவள் தான் கிளாறினாள்.

“சாப்பாட்டு விடுயமா?”

“ஓ..... ஓ.....”

“நாப்பது முழுத்தோட எங்கடுட்டிலயே வெச்சாத்தானே நல்லம்”

மழும் நழுவிப் பாலில் விழுந்து விட்டது.

“நாப்பது பிந்தினொடனே ஆடோன்டு அக்கா குடுத்து மருமகன்டுட்டில சாப்பாடேன்”- ஐனுள் மர்வியா காண்பவர்களோடெல்லாம் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டாள்.

16

பள்ளிவாசல் மினாரா பளிச்சென்று தெரிந்தது. பலமுறை திருத்த வேலைகள் செய்தும் அந்த முகப்பு மாத்திரம் பழைய கட்டிடக் கலையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டு நிற்கிறது.

மின்சாரம், நீர் வசதியெல்லாம் வந்து விட்டது. ஊர் பரந்து விரிந்து விட்டது. இன்னும் சின்னச் சின்னப் பள்ளிவாசல்கள் கூட உருவாகவிட்டன. பெரிய பள்ளிவாசல் மாத்திரம் ராஜகம்பீரதோடு.....

ஆணால் அதன் நடவடிக்கைகள்..... ஒரு சிலரின்..... சில குடும்பங்களின் கைகளில் தக்கவைத்துக் கொள்ளும் பாங்கிலேயே ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டுள்ளது. காலத்திற்குக் காலம் இது அம்பலத்திற்கு வரும். சிலர் குரலெழுப்புவர். படிப்படியாக சுருதி குறைந்து விடும்.

கரீம் மெளவி வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டு பள்ளிவாசலை ஞாக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். முன்னைய கம்பீரம் இப்பொழுது அவரிடம் காணப்படவில்லை. நடையிலே ஒரு தளர்ச்சி.

வேளாக்குச் சென்று தொழுகை நடாத்துவார். அழைப்பு, தேவைக்கேற்ற உரிய இடங்களுக்குச் சென்று காரியமாற்றுவார்.

“ஹஸ்ரத் ஒங்கள் பதினொரு மணிக்கு கட்டாயம் பள்ளிக்கி

வரச் சென்ன. இப்பதான் பெரிய மத்திச்சம் வந்து செல்லீட்டுப் போற்” ஒன்பது மணிக்குப் போல மோதினார் வந்து தகவல் சொன்னார்.

இது ஒரு விசேட அழைப்பு. இந்த இரண்டு வருடத்திலும் ஒரு நாளும் இப்படி அழைத்தில்லை. என்னனவாக இருக்குமென்று அவரால் இலேசாக ஊகிக்க முடிந்தது.

கரீம் மௌலவிக்கு எல்லாம் அலுத்துச் சலித்துப் போய்விட்டது. வாய்ச் சொல்லில் வீரம் பேசிய காலத்தை எண்ணி அவர் வெட்கித்தார். வாழ்வாதாரம் சரியாக அமையாத எந்த மனிதனாலும் எதுவுமே சாதிக்க முடியாதென்பதை இந்தக் குறுகிய காலத்தில் அனுபவம் அருக்குப் போதித்துவிட்டது.

“வாங்கொ ஹஸ்ரத்”

பெரிய மத்திச்சம் வரவேற்றார். காலிம் லெப்பையும் கூடவே அமர்ந்திருந்தார். அவர்களோடு ஹஸ்ரத்தும் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டார்.

“மோதீனப்பா..... முன்னுத்துக் கடயால இஞ்சி போட்டு பிளேன்மீம் கடிக்கியத்துக்கும் எடுத்துக் கொண்டு வாங்கொ. எங்களுக்கு ஓங்களுக்கு எல்லாருக்கும்”

“எப்படி ஹஸ்ரத்?” சிநேகபூர் வமாகவே உரையாடலை அரும்பித்தார் பெரிய மத்திச்சம்.

“கஷ்டமாத்தானிக்கி”- சுருக்கமாகவே சொன்னார் கரீம் ஹஸ்ரத்.

“காலம் அப்பிடி சாமன் சட்டியெல்லம் வெல, மனிசருக்கு செரியான கஷ்டந்தான்”- பொதுவான நிலைவரத்தைக் கூறினார் பெரிய மத்திச்சம்.

“இப்பிடித்தான் ஹஸ்ரத் பள்ளிக்கும் ஞாயமான செலவு. ஸல்டில், தண்ணிபில், சம்பளம், எடக்கெட ரெபயார். இனி அந்தக் காலத்திலீந் தே தாரவங்கதான் தார..... ம..... சம்பளத்த கூட்டித்தரோன்றந்தான்”- காலிம் லெப்பை வியாக்கியானம் செய்தார்.

அதற்கிடையில் பிளேன்டீ, கட்டல் எல்லாம் வந்து சேர்ந்தது.

“ரெனுமூணு தரம் தொழுவிக்கியத்துக்கு நிக்கல்யாமென்டு எத்தினயோ பேரு சென்ன. ம..... எல்லாருக்கும் தேவயளீக்கி. மனிசரும் இப்பிடித்தான் ஒரோரு விழயங்களுக்கு கூப்பிடுவாங்க.....ம்

பொகாட்டிக் குத்தம்"- இது பெரிய மத்திச்சம்.

குற்றப் பத் தீரிகை வாசிக் கத் தான் இந்த விசேட அழைப்பென்பது இப்பொழுதுதான் கரீம் மௌலாவிக்குப் புரிந்தது. அவர் மனதுக்குள் கோபக்கணைகள் குறுக்கருத்தன.

“வரேலாட்டி செல்லீட்டுத்தான் போற். செல நேரம் வாரத்துக் கேலாப் போற். சும்ம வேலில்ல. எனக்கு எப்பிழேமே சம்பளம் போத. நான் விசாரிச்சிப் பாத்த. மத்த எடங்கள்ல நல்ல சம்பளம். சாப்பாடு குடுத்து இருவதுநாயிரம் குடுக்கிய செல எடத்தில”

“வேறொரு எடத்துக்கு பொக வாணான்டு நாங்க செல்லல்ல. எங்களுக்கு அவளவுதான் தரேலும்”- காளிம் லெப்பை குறுக்கிட்டார்.

“அதுதான் தனிக்கடயனியளன்டா ஒரு மாதிரி சமாளிக்கி யொன்டும். நானிப்ப குடும்பக்கரன். அதுதான் யோசிக்கிய....” தன் இயலாமையை கரீம் மௌலாவி மீண்டும் உறுதிப்படுத்தினார்.

“நல்லம் யோசிச்சிச் செல்லுங்கொ. நிக்கியென்டா தவறாம அந்தந்த வக்குக்கு வரோணும்”- என்றவாறே பெரிய மத்திச்சம் எழுந்தார்.

‘இன்னம் கொஞ்சம் யோசிப்போம்’- தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டார் ஹஸரத்.

ஞானருக்கு பாங்கு சொல்லும் நேரம் வந்துவிட்டது.

துபாலில் வந்து சேர்ந்த திருமண அழைப்பிதழ் அது. யாரோ ஒரு நண்பன் மறக்காமல் அனுப்பியிருக்கிறானே என்ற மகிழ்ச்சி கரீம் மௌலாவிக்கு. யாரென்று எப்படித் தெரிய முடியும்.

உடைத்துப் பார்த்த போது தலை சுற்றியது. ஆமாம் தாரிக் மௌலாவி. நிதானித்துக் கொண்டு மீண்டும் பரிசீலித்த போது வெலிகமை முகவரி தெளிவாகத் தெரிந்தது. கொஞ்ச நேரம் அப்படி அமர்ந்து நிதானத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முயற்சித்தார்.

“கடிதத்தோட அப்பிடியே இருந்து கொண்ட”- மனைவிதான்

பிள்ளையோடு வந்து நின்று கேட்டாள்.

“கலியாணக் காட் ஒன்டேன்”-

நிறமும் அளவும் அதை அவளுக்குக் காட்டிக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

“கூட்டாளியொத்தரட கலியாணம்.”

இரண்டாக மித்துப் பொக்கற்றில் போட்டுக் கொண்டு, “ஆ வாப்பாட்ட வாரா.....ம். சிரிக்கிய சிரிக்கிய”- குழந்தையை எடுத்து அணைத்துக் கொண்டார்.

இதுதான் சந்தர்ப்பமென்று அம்ரிதா உள்ளே சென்றாள். அவளுக்கும் இப்பொழுது எத்தனை வேலைகள். பிடவைத் துண்டுகள் கழுவி..... காய விட்டு..... மித்து..... அடுக்கி..... அப்பப்பா. மகள் அழும் போதெல்லாம் கண்ணிழித்து..... பால் கரைத்து.... பிள்ளையின் வேலைகளுடனே அவளது காலம் போய்விடும்.

சமையல் பொறுப்பெல்லாம் உம்மாவோடுதான். மாஜிதாவும் நிறையவே உதவி செய்தாள். அவள் படிக்கவும் வேண்டும்.

பிள்ளையை அணைத்தபடி குறுக்கும் நெடுக்குமாக வீட்டுக் குள்ளே நடந்தார். மீண்டும் மீண்டும் கல்யாணக் காட் நினைவில் வந்து வந்து மோதியது.

இந்த அழைப்பின் உண்மையான நோக்கம் என்னவென்று அவருக்குப் புரியவில்லை. எனது கல்யாணத்துக்கு வா என்பதா அல்லது உனது விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதா என்று தெரியவில்லை.

தாரிக் மௌலவி ஓன்றாகப் படிக்கும் காலத்தில் என்னவெல்லாம் சொன்னான். ஒரு சன்மார்க்க இளவலாக நின்று பேசியதையெல்லாம் இப்படி இலகுவாகப் புறந்தள்ளிவிட முடியுமா என்ன?

‘இவன்ட கலியாணத்துக்கு கட்டாயம் பொகோணும். அப்பதான் உள்ளைய அறிஞஞ்சி கொளேலும்’ அவர் தனக்குள் ஓர் தீர்மானத்தை எடுத்துக் கொண்டார்.

உண்மையில் இதனை அவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடிய

வில்லை. கூட்டாளித் தனத்தின் பெயரில் தனது தங்கையின் விடயமாகச் சொன்ன போது, ‘யோசிச்சிச் செல்லியன்’ என்று தானே சொன்னான். எதுவுமே சொல்லாமல் இப்படிக் காட் அனுப்புவாரென்று யார் தான் நம்பியது.

கரீம் மெளவிமனசனவில் சரிந்து விழுந்து போனார். தான் செய்ததற்குப் பிரதிபலணகத் தனது தங்கையையும் யாராவது வந்து அவளை கையேற்பார்க்களென்று நினைத்து, பின்னர் தன்னை தாரிக் மெளவியாகக் கற்பனை வளர்த்து, அவ்வாறு நிகழும் பட்சத்தில் உம்மா, வாப்பா தன்மீது கொள்ளும் அலாதிப் பிரியமெல்லாம் வெறும் கானல் நீராகவே மாறிப் போனதை எப்படித் தாங்க முடியும்!

இதற்கிடையில் இரண்டொரு நண்பர்கள் திருமணத்திற்கு வருவதாக தொலைபேசியில் தெரிவித்திருந்தனர். நல்லதொரு சந்திப்பல்லவா?

அறபுக் கல்லூரி நண்பர்கள் நான்கு பேர் கல்யாண வீட்டில் ஒன்றாக சந்தித்தனர். உள்ளுர் மெளவிகள் சிலர் புதிதாகவும் அறிமுகமாயினர். பல்வேறு விடயங்களை நினைவு மீட்டனார்கள்.

“தாரிக் மெளவிம் கம்மதான் எடுக்கியாம்”- கிண்டல் சிரிப்போடு ஒருவர் சொன்னார்.

“அந்த நாளேல் சென்ன மாதிரி செஞ்சிட்டான். பெரிய விஷயம்”- இன்னொருவர் அதை மெருக்கட்டனார்.

“பளீல் மெளவிக்கித்தான் எல்லம் தெரீம். தாரிக்ட பிரகெட். வேறொருத்தருமில்ல. நாங்க நாங்கதான். ம.... இப்பவே பேசீட்டு சாப் பாடிச்சிட்டு எங்கடெங்கட ஊருக்குப் பெய்திருகோம் செல்லு செல்லு....”

எல்லா நண்பர்களும் ஒன்றாக பளீல் மெளவியை வற்புறுத் தினர். வகையாக மாட்டியிருந்தார். பொய் சொல்ல வேண்டிய தேவையும் அவருக்கில்லை.

கல்யாண வீட்டில் சனம் ‘பெரிதாக’ அலை மோதவில்லை. அளவாகத்தான். இருவீட்டார்கள், குறைந்த உறவினர், நண்பர்கள். இருந்தும் உயர்ந்த தன்மையொன்று அங்கு வெளிப்படவே செய்தது.

கார்கள், பெஜோக்களும் ஆங்காங்கே நின்றன. கெளரவமான மனிதர்கள், பெரிய இடத்துப் பிறவிகள் தான் நடை உடை பாவனை களால் தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு அங்கே நடமாடினர்.

“யோசின் பண்ணாமச் செல்லு மச்சான்.... பாக்கச் செல்லே எங்களுக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வெளங்கிய....” அது ஆகப் பெரிய எள்ளல்.

“பொண்ணட வாப்பா பெரிய யாவாரி. ஆனா தாரிக் மெளவிசும்மாதான் எடுக்கிய.....”

“ஆ ஆ இனி”

“பொண்ணட பேருக்கு ஒரு ஊஷக்காம்....”

“அப்ப ரெண்டு தட்டு ஊடாயீக்கும்”

“ஹி....ஹி..... பேங்கில இருவத்தஞ்சி லெச்சமாவது ஈக்குமென்டு கதக்கியாங்க.....”

“ம.....ம.....”

“இனி..... ஒரு பொம்புளப் புள்ளெயென்டா காது கழுத்தென்டு நகநட்டும் இல்லாமப் போறா”

“ம.....ம.....”

“பளீல் மெளவிசும்பியத்துப் பாத்தா, தாரிக் சும்மதான் எடுத்தீக்கி. வெக்கக்கேடு. இனி அவருக்கு மனிசரட முன்னுக்கு வரேலுமா?”

“வரத் தேவில்ல.... சும்ம பொண்ணெடுத்த மாதிரி மாமட கடயோன்டில் சும்ம நின்டாச் சரி”- கரீம் மெளவிசும்போது தான் வாய் திறந்தார்.

“இதக் கேளு, நிகாஹ் பால் பழுத்தோட பளீல் தான் நடந்த. பயானுக்கு கொழும்பிலீந்து மெளவிசும்பொண்நீநீந்த.... தாரிக் மெளவிய எப்பிடிப் பாராட்டின தெர்மா..... வாலிப்ரக்களைல்லாம் இந்த முன்மாதிரியப் பின் பத்தினா சமூகத்தில் பிரச்சினையே இல்லயாம்.....”

“எப்பிடி எப்பிடி? முன்னால் சல்லி, சாமன் அப்பிடி முன்மாதியா?”-

இடையில் யாரோ!

“வாங்கொ வாங்கொ சாப்பாடு வெக்கப் போற.....” இவர்களைப் பார்த்துதான் அந்த அழைப்பு.

“இந்தச் சோத்த நாங்க தின்னோன்றுமா?”- பின்வாங்கியபடி கரீம் மௌலாவி.

அவருடைய மனத்தாக்கம் இவர்களுக்கெங்கே தெரியப் போகிறது?

“பசீல் பொகப் போற..... வா வா.....”

கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு சென்றனர்.

முழுக் கோழிப் பொரியலோடு புரியாணி.

18

(ஞ)யிற்றுக் கிழமைப் பத்திரிகையோடு வந்த கரீம் மௌலாவி, முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந்த பிளாஸ்டிக் கதிரையில் அமர்ந்து வாசிக்கத் தொடங்கினார். இடைக்கிடை எங்கோ பார்த்தபடி யோசிக்கவும் செய்தார்.

பேப்பரில் ஏதோ விசேடம் இருப்பது அம்ரிதாவுக்கு விளங்கி விட்டது. இருந்தும் வாசிப்பதைக் குழப்பக் கூடாது.

குழந்தை தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. மாஜிதா கிளாஸ் போயிருந்ததால், மாமிக்கு ஏதாவது உதவி செய்ய என்னினாள். அதற்கிடையில் முன்னேயிருந்து அழைப்புக் குரல்.

“அம்ரிதா கொஞ்சம் வாங்கொ”

கையிலிருந்த பேப்பருக்கும் இந்த அழைப்புக்கும் ஏதோ சம்பந்தமிருப்பது போல் அவருக்குத் தெரிந்தது.

“எனத்தியன் பேப்பரும் கையுமா?”- கேட்டுக் கொண்டே சென்றாள்.

“அந்தப் புட்டுவத்தேம் தூக்கிக் கொண்டு வாங்கொ”

“பெரிய விஷமொன்டு போலீக்கி”- அவருக்கும் ஆவல்

மேலிட்டது.

நெருக்கமாக்கிக் கதிரையைப் போட்டுக் கொண்டாள்.

“மௌலாவி தேவயென்டு பேப்பரில் விளம்பரமொன்டு போட்டங்கி. கேக்கிய விஷயங்களைல்லாம் ஈக்கி..... அதுதான் யோசிக்கிய”

தன்னை அழுத்திக் கொண்டிருந்த பிரச்சினைகளுக்கு அல்லா தீர்வைக் காட்டுவதாக கரீம் மௌலாவி கருதினாரோ என்னவோ?

“எங்கியன்?”

“காலீப் பொக்கத்தில் தான். சின்னச் சின்ன மஹல்லாவியலீக் கேன் அங்க. அவளவு தூரமில்ல”

இரண்டு மூன்று மணிநேரப் பயணம் தானேயென்று அம்ரிதாவும் சரிகண்டாள்.

“சம்பளமெப்பிடியோ தெரிய?”

மௌலாவிக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது. உண்மையில் அடிப்படைப் பிரச்சினையும் அதுதான். இல்லாவிட்டால் சொந்த ஊரிலிருந்து வெளியே போக வேண்டுமா?

“ஞேரில் வரவும். சம்பளம் பேசித் தீர்க்கப்படும்”- பத்திரிகையை வாசித்துக் காட்டினார்.

அன்றாடச் செலவு, பிள்ளையின் தனிச் செலவு, இடையில் ஞோய் நொடி இப்படியெல்லாம் பார்க்கும் போது மாற்று வழியொன்று அவர்களுக்கு தேவையாகவே இருந்தது. நாளாந்தம் சம்பளம் பெறும் முஜீன் நானா எப்படியோ குடும்பத்தைக் கொண்டு நடாத்தினாலும், பங்களிப்பு இல்லாமல் எப்படி இன்னொரு குடும்பமாக அவர்கள் இணைந்திருக்க முடியும்!

“நீங்க எதுக்கும் பெய்த்திட்டு வாங்கொ. அல்லா மொகம் பாப்பான். சொன்னங்கவாண் இன்டக்கே போங்கொ. இன்னம் எத்தினபேரு வாரோ தெரிய”- அவள் அவசரப்படுத்தினாள்.

வாப்பாவிடமும் அவர் மெல்ல விஷயத்தைப் போட்டார். அவரும் அதனை உடனடியாகவே வரவேற்றார்.

“கொஞ்ச நாளைக்கி எங்கசரி பெய்த்து நிக்கியது நல்லமென்டு தான் எனக்கும் படுகிய. தேடி வாரத்துக்கு வழி வெக்காம் ஒரேயழியா வந்து ஊரில் புழுந்தது எங்கட தவறு. இப்பதான் இது வெளங்கிய. போங்கொ போங்கொ. அல்லா ஷஹராக்குவான்.”

தனது சான்றிதழ்களையெல்லாம் பெட்டியிலிருந்து தேடியெடுத்து தனியே ஒரு :பைலில் போட்டுக் கொண்டார். கழுவி வைத்திருந்த தில் பொருத்தமான உடுப்பொன்றையும் தெரிவு செய்து அயன் பிடித்தாள். இப்படி நாளை காலை பயணிக்க எல்லாம் ரெடி.

அம்ரிதா இஷாத் தொழுது விட்டு இறைவனிடம் கையேந்தினாள். அவன் இல்லையென்று சொல்வதில்லை அல்லவா.

“யா அல்லா எங்கட கஷ்டத்த லேசாக்கு”

19

கரீம் மௌலவிக்கு புதிய பள்ளிவாசல் மிகவும் பிடித்திருந்தது. அது செழிப்பான தோட்டத்துறைப் பக்கம் செல்லும் பாதைமரங்கில் அமர்ந்திருந்தது. அப்பகுதியில் வீடுகள் மிகச் செறிவாகவே காணப்படவில்லை.

பள்ளிவாசல் இரு தட்டாக அண்மையில் தான் புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டிருந்தது. எல்லாவசதிகளும் அப்படி. வெளிநாடு சென்றுள்ள பல இளைஞர்களின் பங்களிப்பால் மென்மேலும் உயர்வு பெற்று வந்தது.

“இதுவரைக்கும் ஏழூடுப் பேர் வந்திட்டுப் போனாங்க..... நாங்க எதிர்பார்த்த விஷயங்கள் ஒங்களுக்கட்டங்கி”

நிர்வாக குழுத் தலைவரின் முதல் வாரத்தைகளே மிகவும் வசதியோடேம் மேல் தட்டில் ரூமிக்கி. இவளாவு தான் நாங்க செல்லிய..... ஓங்கட யோசின எப்பிடியன்?”

குளிர்பானத்தைப் பருகியபடி அவர் தனது பிரச்சினைகளை

மனதுக்குள் வரிசைப்படுத்தினார்.

“சம்பளம் அல்லறம்துவில்லா. ஒரு வரிசத்து புள்ளையான்க்கி. பொஞ்சாதி புள்ளைய கூட்டிக் கொணுவந்து வெச்சிக் கொளக் கூடிய வசதீக்கா.....?”

இதற்குச் சரியானதோரு முடிவு கிடைக்குமாயின் இரு பக்கத்தாருக்கும் வெற்றி தான்.

“செல்லுங்கொ செல்லுங்கொ”

“அப்பிடித் தரேலுமென்டா..... ஏன்ட சாப்பாட்டுச் செலவ வேற்யா எடுக்கேலுமா? ம.... இந்த ரெண்டு பிரச்சினதான் எனக்கீக்கி”

“இப்பிடி அமுஞ்சா ஹஸ்ரத்துக்கு மட்டுமல்ல எங்களுக்கும் நல்லம். அடிக்கடி ஊருக்குப் போக மாட்டாரு..... லீவு போட மாட்டாரு” - நீல சேட் அணிந்திருந்த ஹாஜி சொல்லி சாதக நிலையை ஏற்படுத்தினார்.

“சரி அப்பிடியென்டா மத்ரஸாவ குடுப்போம். ஒரு காலத்தில் குர்ஆன் பளிக்கொடம் வெச்சீந்த..... பொறுகு ஹஸ்ரத்மார் நின்டா. பள்ளியப் பெரிசாக்கினாப் பொறுகு கம்ம முடிவெச்சீக்கி” நடுவில் அமர்ந்திருந்தவர் சொன்னார்.

“ஹஸ்ரத்தக் கூட்டிக் கொணு பெய்த்துக் காட்டுவோம். அவருக்குச் சரியென்டா எங்களுக்கும் சரி”

நால்வருமாக எழுந்து பள்ளி முற்றத்திற்கு வந்தனர். பாதுகாப்பாகச் சுற்று மதிலிடப்பட்டு பெரிய கேற் போடப்பட்டிருந்தது. முன் பக்கமாக வரிசையாக சிறிய சிறிய பள்ளிக்கடைகள் நாலைந்து காணப்பட்டன. மோதியார் காவல் வேலயும் கூடவே பார்த்து வருவதாகத் தெரிவித்தனர்.

முற்றத்தின் மறுபக்கமாக பழைய மத்ரஸா காணப்பட்டது. பின்னர் திருத்தி மறைப்புக்கள் இடப்பட்டிருந்தன. ஓர் அறையும் சமையலறைக்கு உகந்த இடமும், கழிப்பறையும் காணப்பட்டன. சில திருத்த வேலைகளும் இல்லாமலில்லை.

“எப்பிடி ஹஸ்ரத் யோசின்?”

“அல்லறம்துவில்லா. கழுகித் தொடச்சி ரெபியார் பண்ணியெடுத்

தாச் சரி” கரீம் மெளலவி தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்.

மனைவியும் கூச்சமின்றி நடமாடக் கூடிய கட்டமைப்பிலேயே அந்த இடம் அமைந்திருந்தது. அவனுக்கும் பார்த்ததும் பிடித்துப் போகும் பாங்கு தெரிந்தது.

இதற்கிடையில் சவுக்கு மரத்தடியில் ஏனைய இருவரும் ஏதோ கதைத்தபடியிருந்தனர்.

மோதியார் கரீம் மெளலவியோடு மேலும் பல தகவல்களை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவர் நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்கவர். அவருடைய செயற்பாடுகளையும் மகிழ்ச்சியையும் பார்க்கும் பொழுது மெளலவிக்கும் தைரியமும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டது.

“கரீம் மெளலவி இங்க வாங்க”- இருவரும் அவரை அழைத்தனர்.

சாப்பாட்டு செலவு தொடர்பாக நல்லதொரு பதில் கிடைத்து விட்டால் அப்புறம் எல்லாம் சரிதான்.

“சாப்பாடுச் செலவுப் பத்தித் தான் நாங்க யோசின பண்ணின. ஒரு நாள்க்கி இருநூத்தம்பதென்டு பாத்தாலும் ஏழாயித்து ஜநாறு வரும். அதேம் நாங்க ஏங்கட கைலயே தாரம், சரிதானே.”

இந்த மனிதர்களுக்கு என்ன தாராள மனது. அல்லாவுடைய இல்லத்தைப் பரிபாலிப்பவர்கள் இப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும். பள்ளிவாசல் வேலை செய்பவர்களுக்கும் ஒரு வாழ்க்கையுண்டு என்பதை மறந்து எப்படிக் காரியமாற்ற முடியும்.

“சரி எப்ப மெளலவி வரப் போறீங்க”- பெரிய மத்திச்சமென்று ஊகிக்கத்தக்கவர் கேட்டார்.

“ஊட்டு வேலய நாங்க இன்டக்கி லொஹரு தொழுதிட்டுத் தொடங்கிய. எங்களுக்கு ஒருநாள் டைம் தாங்கொ”

இவ்வளவு சுறுசுறுப்பாகவும் அவசரமாகவும் இயங்குகிறார்களே யென்று வியந்து போனார்.

“இன்ஷா அல்லா இன்னம் ரெண்டு நாளேல வாரன்”- அவர்களது வேகத்திற்கு மெளலவியும் போக வேண்டாமா?

“ஆ.... புதன் கெழும்....ம..... அப்ப புதியூட்டுக்கு குடும்பத்தோட வரப் போற. ஒங்கட ஊட்டுக்கு வார ரோட், அட்ரஸெல்லம் தந்திட்டு போங்க..... நான் வேன அனுப்பியன். அப்ப தேவயான சாமன் சட்டியளோட வரேலுமே”- நீல சேட் ஹாஜி தெரிவித்தார்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் ஏற்படவிருந்த பெரிய பிரச்சினை யொன்று இப்போதே தீர்ந்துவிட்ட நிலை.

அவரை பஸ் ஸ்டான்டுக்கும் கொண்டுவெந்து விட்டனர். அவருக்கு பிரயாணக் கணைப்பு என்று எதுவுமே வீடு வந்து சேரும் வரை விளங்கவில்லை.

வீட்டில் எல்லோருமே செய்தியறியும் ஆவலில் காத்திருந்தனர். மௌலவியின் சுறுசுறுப்பும் முகமலர்ச்சியும் அரைச் சந்தோஷத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தது.

“என்ன வரச் செல்லீட்டாங். சம்பளமெல்லம் நல்லம். தங்கிய வசதியேம் செஞ்சி தார. புதன் கெழுக்கிப் பொகோணும். கூட்டிக் கொணுபோக வேன் வரும்”- ஒரே முச்சில எல்லாமே தீர்த்துவிட்டார்.

மாமி வீட்டுக்கும் செய்தி பறந்தது.

“கொஞ்ச நாள்க்கி இவனியள்ட கண் காணாமீக்கியது நல்லம். அம்ரிதாவுக்கு ஊரு பாத்த மாதிரிக்கும். புள்ளியக் காணாமீக்கியது தான் எங்களுக்கு கவல”- நஜுமுன்னிஸா உண்மையாகவே மனம் கலங்கிப் போனாள்.

கரீம் மௌலவி கணைப்புப் பார்க்காமல் பள்ளிவாசல் நிர்வாகத்திற்கு தனது விலகல் பற்றிக் கடிதமெழுதினார்.

‘எனது தனிப்பட்ட காரணங்களை முன்னிட்டு ஹஸ்ரத் வேலையிலிருந்து விலகிக் கொள்கிறேன். செய்த உதவிக்கு நன்றி’

மனைவிக்கும் காட்டிவிட்டு அதனை பிரதம டிரஸ்டிக்கு அனுப்புவதற்கான ஒழுங்கை மேற்கொண்டார்.

பிரிவு, முன்னேற்பாடுகள், பிரயாணம், புதிய இடமென்று மகிழ்ச்சி யும் கவலையும் கலந்த நிலையில் நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

உறவினர், நண்பர்கள், உறவினர்களென்று வந்து விசாரித்த வண்ணமிருந்தனர். சிலர் இப்படியொன்றை எதிர்பார்த்திருக்க வேயில்லை.

சின்னவள் இப்பொழுது தான் எழுவதும் விழுவதுமாகவிருந்தாள். மாமி, சாக்சா, என்றெல்லாம் லேசாக உச்சரிக்கவும் ஆரம்பித்தி ருந்தாள். இந்நிலையில் இடமாற்றம் அவளை எப்படிப் பாதிக்கு மென்றெல்லாம் அம்ரிதா எண்ணிக் கலங்கினாள்.

அம்ரிதா பிறந்தது முதல் ஊருடனேயே சுற்றிச் சுழன்றவள். உம்மா வாப்பாவை விட்டுச் செல்வதை அவளால் தாங்க முடிய வில்லை. ஆனால் வேறு பல காரணங்களை முன்னிட்டு இப்படியோரு மாற்றத்திற்காக அவள் காத்திருந்தாள்.

நாளை காலையில் வேன் வந்ததும் வெளிக்கிடுவதற்காக சகல ஏற்பாடுகளும் பூர்த்தியாகவிருந்தது.

20

(முஜீன் நானா அன்று மகனைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தார். மகன், மருங்கள், பேத்தி எல்லோருமே மகிழ்ச்சியோடுதான் காணப்பட்டனர். அவர்களது வாழ்க்கைக் கோலத்தில் இந்த இரண்டு வருடத்தில் ஓர் வித்தியாசமேற்பட்டிருப்பதைக் காண முடிந்தது.)

ஹஸ்ரத்தின் வாப்பா என்றவகையில் பள்ளிவாசலுக்கு வருவோர் அவர் மீது மிகுந்த கரிசனை காட்டினர். ஒருவருடைய திறமைக்கு சரியான மதிப்பு எங்கே கிடைக்கிறதோ அங்கு தான் வெற்றி தங்கியுள்ளதென்பதை ஒரு சாதாரண மனிதனான முஜீன் நானாவால் கூட ஊகிக்க முடிந்தது.

“புள்ள வாங்கொ”

சின்னவள் ஓடோடி வந்த அவரது மடியிலே அமர்ந்து கொண்டாள். அவரது சின்னத்தாடியை மெல்லப் பிடித்து இழுத்தாள். சேட் பொக்கற்றில் கையை விட்டு காசுத் தாள்களை எடுத்தாள். செல்லம் கொஞ்சும் வயதில் அதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் போய் விட்டதே யென்று ஒரு கணம் ஏங்கினார்.

“உம்மக்கும் வாரத்துக்கு செரியான புரியம். இனி பள்ளில் போற

வாறது கஷ்டமேன். தல சுத்து அது இதென்டு செல்லுவா”

“மதினி ஸ்கலுக்குப் போறா?”- அம்ரிதா கேட்டாள்.

“எந்த நாளும் ஸ்கலுக்கு பெய்த்து பெய்த்தீக்கேலுமா? அங்க ளிங்கல விஷயமியள் பாத்துக் கொண்டைக்கிய. நல்லோரு விஷயம் வந்தீக்கி. அதுதான் மகனோட செல்லோணுமென்டு வந்த....”

“ஓ..... இனி பாத்துப் பாத்தீக்கேளவேன். வயஸாம் போற. அவரும் ஒரே செல்லிச் செல்லித்தான்.”

கணவனையும் பாதுகாத்துப் பேசினாள்.

வாப்பாவும் மகனும் முன்வாசலிலும் பள்ளி முற்றுத்திலும் சவுக்கு மரத் தடியிலுமாக நிறைய நிறையக் கதைத்தனர். ஒரு திருமணத்தைச் செய்து முடிப்பதென்றால.....

இலட்சியத்திற்காகவோ விருப்பத்திற்காகவோ ஒரு திருமணம் என்றால் அது வேறு விஷயம். மற்றுப்படி எல்லாம் அப்படி அப்படியே நடந்தாக வேண்டுமே.

கரீம் மெளலவி எந்தவகையில் தனது தங்கையின் கல்யாணத் திற்குப் பங்களிப்புச் செய்யப் போகிறாரென்பதை அவளால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

ஊரில் பத்தாயிரம் ரூபா சம்பளத்தோடு பட்ட கஷ்டத்திற்கு இங்கு சம்பளமாகப் பதினெண்மாயிரமும் சாப்பாட்டுச் செலவு ஏழாயிரத்து ஐநூறும் கிடைப்பது ஓப்பீட்டு ரத்தியாக அதிகம் தான். ஆனால் வாழ்க்கைச் செலவு, நோய்நொடியென்று வரும் போது சந்தோஷமென்றில்லை. இன்னொருவரிடம் கையேந்தாமல் எப்படியோ கொண்டு நடாத்த முடிகின்றது.

“நல்ல போடியன் ஊரு பஜாருக்கு அடிக்கடி வார... கடக்கிக்கட ரெடிமேட் ஸாட் போடிய. ஞாயமா யாவாரம் பண்ணியென்டு எத்தி னயோ பேர் சென்ன. தங்கச்சேம் வந்து பாத்த நல்ல புடி”- பூரண சம்மதத்தோடு முஜீன்நானா எடுத்துச் சொன்னார்.

“சரி அவங்க எனத்தியன் வழி பாக்கிய?”- கரீம் மெளலவியின் இலக்கு அங்குதானிருந்தது.

“ஊடு குடுக்கோணும். நகை நட்டு, உடுப்பு, பெட்டும் இதெல்லம் பாத்துச் செய்யோணும். சல்லியப்பத்தி பெரிசா ஒன்டும் பேசல்ல. கைச் செலவுக்கு குடுக்கவாகும்”-

இந்த அளவுக்குள் கட்டுப்பட்டு காரியம் கைகூடுவதே பெரிய விஷயந்தான்.

“எப்பிடிச் சரி செய்யோணுந்தானே வாப்பா”

முஜீன் நானா ஓரே மகனிடமிருந்து எதிர்பார்த்தது அவ்வளவு தான். தங்கை விடயத்தில் அக்கறையெடுப்பதில்லையே என்ற மனக்குறையும் ஓரேயெடியாகக் கருகிப் போய்விட்டது.

இப்போதுள்ள குழலில் வசதி படைத்த பலரோடு தொடர்பிருப்ப தும், சைக்கிளான்று வாங்கியிருப்பதும், பேத்தியின் காது கழுத்து மனுங்குவதும் அவருக்கு மிகுந்த நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது போலும்.

“வாப்பா ஊட்டில் நில்லுங்கொ. சாப்பாடு தின்டிட்டுப் பொகேலும். பள்ளீல் எனேக் கொஞ்சம் வேலீக்கி”

அவருக்கென்ன சின்னவளோடே நேரம் போய்விடும்.

“சரி சரி” என்றார்.

இரண்டு ரக்கத் சுன்னத்து தொழுது விட்டு அமர்ந்து கொண்டார் கரீம் மௌலவி.

அறபுக் கல்லூரியில் ஒதும் காலத்தில் விடுமுறை காலங்களில் கரீமும் தாரிக்கும் பரஸ்பரம் ஊர் மாறிச் செல்வதுண்டு.

ஒருமுறை காலையிலேயே தாரிக் ஊருக்கு வந்திருந்தான். இனி மாலை வரை நின்று, ஊர் சுற்றி, சாப்பிட்டு விட்டு செல்வது தான் அவர்களது ஒழுங்கு.

அப்பொழுது மஜீதா ஏழாம் வகுப்பளவில் கற்றுக் கொண்டிருந்தாள். எல்லா உபசரிப்பும் அவளே செய்து கொண்டிருந்தாள். வயதை மீறிய தூதுடுப்பு. பருவம் மாறிக் கொண்டிருக்கும் காலம்.

“இவள் தான்டா ஓரேயொரு தங்கச்சி”- தேநீர் கொடுக்கும் போது

அறிமுகப்படுத்தினான்.

“ஆ.... பேர் எனத்தியன்?”- அவன் ஆவலோடு கேட்டான்.

அதன் பிறகு கடைசிவரை மாஜிதா என்ற பெயரை அவன் மறக்கவேயில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் ஊர் போய் வந்தால் “மாஜிதா சொகமா ஈக்கியாளா?” என்று கேட்கத் தவறமாட்டான்.

தாரிக் பேச்கப் போட்டி, விவாதங்களிலெல்லாம் கலந்து கொள்ள வான். சீர்திருத்தத் திருமணம், சீதன எதிர்ப்பு, மஹர் கொடுத்தல் போன்ற விடயங்களையெல்லாம் தூள் பறக்கப் பேசுவான். அப்போதெல்லாம் மாஜிதாவை மனதில் வைத்துக் கொண்டு தான் இப்படிப் பேசுவதாக கரீம் நினைப்பான். போதாக்குறைக்கு இவர்கள் ஏழுபேரும் பட்டம் பெற்று வெளியேறும் போது, மஹர் கொடுத்தே திருமணம் செய்வதாக உறுதி செய்து கொண்டார்கள்.

இப்படியான முன் விடயங்கள் அத்தனையையும் மனதில் வைத்துத்தான், அவனது மௌனத்தைக் கலைத்துக் கொண்டு தங்கையின் விடயத்தை ஞாபகமுட்டினான். சாதகமான பதிலைக் கூட எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவருக்கு திருமண அழைப்பிதழ் தான் வந்து சேர்ந்தது.

அதை கரீம் மௌலியியால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவரது வாழ்க்கையிலேற்பட்ட மிகப் பெரிய தோல்வி அதுதான்.

“மகனால் எங்கட புள்ளேட விடையும் எவ்வாவு லேசானன்” என்று உம்மா, வாப்பா அவனை மெச்சவார்களென்பதெல்லாம் பொய்த்துப் போய்விட்டது.

பொய் பேச வேண்டாம். உண்மையாக நடந்து கொள்ளுங்கள், வாக்குறுதியை நிறைவேற்றியுங்கள் என்றெல்லாம் சாதாரண மக்களுக்கு பிரசங்கம் செய்யும் மௌலியமானாரே, தமது சொந்த வாழ்வில் அவற்றையெல்லாம் கோட்டை விடுகிறார்களென்றால் பாரைக் குறை சொல்வது?

ஞஹர் தொழுதுவிட்டு வாப்பாவும் மகனும் மீண்டும் வீட்டுக்கு வந்த போது சாப்பாடு தயாராகவிருந்தது.

பார்த்த பார்வைக்கு சாப்பாட்டு மேசை தரமாகத் தெரிந்தது.

“மீன் வெச்சிக்கோங்கொ. புதிய பாரமீன் மாமா”- அம்ரிதா பின்னே இருந்து சொன்னாள்.

“ஆ சரி சரி எங்க சின்னவள்? கொஞ்சம் கொஞ்சம் சோறு தின்னியாயீக்கும் இப்பு”

“ஓ மிச்சம் கவுட்பப்ட்டு ரெண்டு வாய் குடுக்கிய.... எந்த நேரமும் வெளாட்டுத் தான்” குறுக்கிட்டு கரீம் மௌலவி சொன்னார்.

“அல்லாம்துலில்லா” என்றபடி எழுந்த முஜீன் நானாவுக்கு பஸ்ஸேறும் அவசரம்.

“கோப்பி குடிச்சிட்டு பொகேலும் தானே?” மருமகள் கேட்டாள்.

“இல்ல சொனாங்கிய நான் போற. நான் வாரன் புள்ளி” என்று பேத்தியை அணைத்துக் கொஞ்சிவிட்டு வெளியிறங்கினார்.

வாப்பாவோடு கூடவே இறங்கிய கரீம் மௌலவி “மத்த மத்த வேலயா பாத்துச் செய்ந்கோ. அல்லா லேசாக்குவான்”- என்றார்.

பூரண திருப்தியோடு நடந்தார் முஜீன் நான்.

21

LDIA ஜிதாவின் திருமணத்திற்கான பேச்கவார்த்தைகள் யாவும் முடிவடைந்த நிலையில், சின்னச் சின்னத் திருத்த வேலைகளோடு சாந்து சாயம் பூசும் படலம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

நஜுமுனிஸூவுக்கு உச்சியில் பூப்புத்தது போலிருந்தது. சற்று தாமதித்தாலும் கூடக் காலா காலத்தில் கல்யாணம் நடக்கிறதென்று சொன்னால் அதில் தப்பில்லை.

இன்னும் இரண்டு கிழமையில் எல்லாம் நடந்தாக வேண்டும்.

வீட்டை மாஜிதாவின் பெயருக்கு சட்டப்படி எழுத வேண்டுமென்பது அவர்களது கோரிக்கை. ‘இப்பவே எழுதோனுமா’ என்று கரீம் மௌலவிக்குக் கொஞ்சம் அதிருப்தி. முஜீன் நானாவுக்கு அது ஒன்றும் பிழையாகத் தென்படவில்லை.

வீடு வாசல் தொடர்பில் சொன்னபடி செய்யாமல் காஸிக்கோடு

வரை சென்ற சம்பவங்கள் கண்முன்னே நடந்துள்ளன. அதனால் முன் கூட்டியே அத்தகைய பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவிட வேண்டு மென்பதை முஜீன் நானா ஒரு படிப்பினையாக வரித்திருந்தார்.

“தங்கச்சிக்கு குடுக்கியத்தப் பத்திப் பிரச்சனில்ல. அவங்க வேண்டிய மாதிரி வந்து நிக்கட்டும்.... இப்பவே எழுதோனுமா வாப்பா?”- கரீம் மௌலவியின் கேள்வி.

“பொறுகு கரச்சல் வரப்படாதென்டு தான் புள்ள அவங்களும் இப்பவே எழுதச் செல்லிய”- முஜீன் நானா நெகிழிவில்லை.

“ஓவ்வொரு மனிசனும் ஓவ்வொருவிதமேன். நானேப் பின்னக்கி உம்ம வாப்பாம் நிக்கோணும் நானும் வந்து பொகோணும்.....ம.... இப்பிடி எழுதிக் குடுத்தா ‘போங்கெல்லாரு’மென்டு சென்னா நாம் பொக ரெடியாகீக்கோணும் வெளங்கினா”- கரீம் மௌலவியின் மேலதிக் விளக்கம் அது.

“ஏத்தியன் மகன் செல்லியது வெளங்கியல்லயா? வேலவெட்டிய அடகுனாக்க வான்”

வாப்பாவுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. அவருக்கு விளங்கிவிட்டது. தனக்கு இனியொரு பிடிமானமில்லையென்ற வேதனை அவருக்கு.

“சரி வாப்ப நான் கும்ம சென்ன. நீங்கொன்டும் யோசிக்க வான். கரச்சலில்லாம தங்கச்சீட காலம் போனாச் சரி” என்று சமாளித்து விட்டார்.

இதற்கிடையில் நஜுமுன்னிலா உள்ளேயிருந்து ஒடிவந்தாள். நடந்த விஷயங்கள் எதுவும் அவள் காதில் விழில்லை.

“மகேன் அந்த பெற்றும் ஸெட் வேலயேம் இன்டக்கே முடிச்சிட்டுப் போனா நல்லம். கட்டிலும் அலுமாரீம் அது போல நல்ல மாதிரி சக்கோணுமேன். நாங்களும் பெய்த்துப் பாத்ததான். பொலிவ்த் பண் ணித் தாராமென்ட. மகனும் பாத்துக் கொண்டா மனசி துப்பரவேன்”

உம்மா சொல்லிவிட்டால் ஒரு முறை பார்க்காவிட்டால் அவளுக் குப் பத்தியமில்லை. தொடர்ந்து தொல்லை தந்து கொண்டே இருப்பார்.

“சரி நான் பாக்கியம். எவளவு போனன் எல்லாத்துக்கும்”

“ஒரு லெச்சத்துக்கு மிச்சம் பெய்த்த. இப்ப அப்பிடித்தான் வெல. அந்தக் காலத்தில் பத்தாயிரத்தில் செஞ்ச வேலயேன். ஊட்டில் ஒரு புட்டுவேத் துண்டாலும் இல்லேன் புதிசி”- எல்லாமே புதிது புதிதாக வருவதையிட்டு அவளுக்கு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி.

செலவு சித்தாயம் எப்படிப் போனாலும் கல்யாணம் என்பது ஒரு வீட்டுக்கு புது வசந்தத்தைக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விடுகிற தல்லவா?

கல்யாணத் தேவைகளில் எந்தக் குறைபாடும் எஞ்சியிருக்க வில்லை. சின்னச் சின்ன ஆசைகளை எப்படி நிறைவேற்றிக் கொள்வ தென்பதில் அவளது கவனம் சென்றது.

நஜ்முன்னிஸா முதுசொமாகப் பாதுகாத்த தங்கம், வெள்ளியெல் ஸம் மகளின் கல்யாணத்தோடு அடிப்படை சென்றுவிட்டது. நிரோஸா ஜூவல்ஸரியில் அவளது நகைநட்டுக்களையும் கொடுத்துப் பணமாக இரண்டு இலட்சமும் கொடுத்து மணப்பெண்ணுக்கான நகைகளுக்கு ஓட்டர் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிட்டார்கள்.

“அவங்க கேக்காப்பம் எங்கட புள்ளிய நாங்க பலந்தா அனுப்போ னும்”- இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லித் தனது உள்மன ஆசையைப் பூரணமாக நிறைவு செய்து கொண்டாள் நஜ்முன்னிஸா.

இனி மகளை ஜோடிணையில் தைத்து மகாராணியாய்ப் பார்ப்பதொன்றுதான் பாக்கி.

“சரிம்மா நான் பெய்த்திட்டு ரெணுமழனு நாளேல வாரன்”

கரீம் மெளலவியை கூமந்து கொண்டு மோட்டார் சைக்கிள் ஓடியது. இடவசதியோடு பஸ்ஸாம் கிடைத்தது. ஒரு தூக்கம் தூங்கி யெழும்பலாமென்று சாய்ந்து கொண்டார். தூக்கம் வரவில்லை. பதிலாக.....

“கலியாணச் செலவு எவளவு வருமன்... ம.... நீங்க எவளவன் குடுக்கப் போற்”-

குழந்தை தூக்கிவிட்ட ஓர் இரவில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த அவன் ருகே அமர்ந்து அம்ரிதா கேட்டாள்.

“இப்ப நான் எவளவென்டு சென்னா. இப்ப நீங்க எண்ணிச்

வீடு

சல்லியத் தரப் போநா? "- மேளலவியும் கிண்டலாகக் கேட்டார்.

"என்னால் ஏன்டதச் செய்வன். செலபேரு அவங்க சீதனம் வாங்கி, தங்கச்சிமாரட விழுயங்களச் செய்வாங்க. நீங்க எப்பிடியன் செய்யப் போறென்டு தான் கேக்கிய? "- அவள் உரிமையோடு கதை வளர்த்தாள்.

"மாதம் மாதம் கழிக்கியத்துக்கு ஒரு லட்சம் ரூவ லோன் தாரத்துக்கு அஸ்மிஹாஜி புரியப்பட்டங்கி"

"மெய்யா. நீங்க கேக்கங்காட்டம் செல்லல்லேன்"

"எங்கட குடும்ப நெலமயத் தேடிப் பாத்திட்டு நாலு ஹாஜிமார் சேந்து எனக்கு ஒரு லக்சம் தர முடிவு செஞ்சீக்காங்க....."

"பாருங்கொ எவளவு நல்ல மனிசரன். எங்கடுரில் இப்பிடித் தாரெண்டுமா? வேறு வேறு"

"எல்லாரோடேம் செல்லிக் கொண்டு திரிஞ்சா மரியாதீல்ல. லிஸ்ட் போட்டுக் கொண்ட ஆயிரமும் ஐநூரும் போடுவாங்க. இது போதும். எங்கடும்மாக்கிட்டேம் பழய நகநட்டுகள் ஈக்கும்....."

"நீங்க சல்லீல் ஒரு முனு லக்சமாலும் குடுத்தால்தான் சரி. ஊடு குடுத்தாலும் நகநட்டு, உடுப்பு சாமன், பெட்ரும் இப்பிடியெல்லாம் பாத்தா முனு லக்சமும் போத....."

அவள் போட்ட கணக்கு அவருக்கும் நியாயமாகவே பட்டது. வாப்பாவும் சும்மா இருக்கமாட்டார். அப்படியும் இப்படியுமாக ஒரிருலட்சமென்றாலும் தேடிக் கொள்வார்.

"அப்ப எனக்கு இன்னம் கைநீடிக் கொண்டு திரியச் செல்லியா? - இதற்கு மேல் ஒன்றும் செய்ய முடியாதென்று அப்பாவி போல கேட்டார்.

"ஒரு லக்சம் ரூவ நான் தாரன். ஏன்ட மாலயேம் காப்பேம் நான் தாரன். அது எனக்கு உம்ம வாப்ப தரேமில்ல. நீங்க தரேமில்ல. நான் சம்பரிச்சது. நான் சந்தோஷமாத் தாரன்." - அவள் தீக்கமாகச் சொன்னாள்.

கீழ் மெளவி எதிர்பார்க்கவேயில்லை. சுமையற்ற தீவும்கூட.

"நீங்க ஒழுங்கான மொறுக்கிக் குடுக்காட்டி ஒங்கட உம்ம வாப்ப

எனக்கும் சேத்தித்தான் ஏகவாங்க. அல்லா எங்கள் கையுட மாட்டான்.”

கரீம் மெளவியின் நெஞ்சுப் பாரம் அப்படியே லேசாகியது.

நிறுத்துவதற்காக பஸ்ஸை ஸ்டான்டுக்குள் திருப்பிய போது மூடியசெந்து உணர்வு கலைந்தார் மெளவி.

மனம் மிக லேசாக இருந்தது அவருக்கு. இவ்வளவு சீக்கிரமாக மூன்று லட்சம் ரூபாவையும் வாப்பாவின் கையில் கொண்டு போய் கொடுக்கக் கிடைத்தது அல்லாவின் அருள்தான்.

மறுபக்கமாகப் பார்க்கும் போது மூன்று லட்சம் கொடுத்து, பிறந்த வீட்டின் உரிமையை இழந்து நிற்கும் கொடுமை நடந்திருக்கிறது.

யாராவது ஒரு நல்லவன் மாஜிதாவைக் கையேற்றிருந்தால், கரீம் மெளவியும் மனவி பிள்ளைகளும் உம்மா வீட்டின் உரிமையாளர்களாகியிருப்பார்கள்.

இறங்க வேண்டிய ஊர் வந்துவிட்டது. சொந்த வீடு இருந்தால் தானே சொந்த ஊரென்று ஒன்று இருக்க முடியும்.

22

அலுப்பிடிய கிராமத்திற்கு வருகை தந்து எப்படி நான்கு வருடம் பறந்தோடியதென்று நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. இதற்கிடையில் எத்தனை நிகழ்வுகள் நடந்தேறிவிட்டன.

கரீம் மெளவி ஊரிலிருந்து தப்பி வந்தது உண்மையில் எத்தனையோ வகையில் நன்மையையே தந்திருந்தது.

“சம்லாவ ஸ்கல்ல வெக்கோனும். :போம் நெறச்சிக் குடுத்தா?”

“நெறச்சி வெச்சீக்கி குடுக்கோனும்”

“நான் நெனச்சி குடுத்தீக்குமென்டு”

“யோசின பண்ணிப் பண்ணி நிக்கிய”

பாடசாலையில் சேர்வதற்கு விண்ணப்பம் கொடுக்க, யோசிக்க என்ன இருக்கிறதென்று அம்ரிதாவுக்குப் புரியவில்லை. ஒருவேளை

இந்தப் பாடசாலையில் சேர்க்க விரும்பவில்லையா? அல்லது வேறெங்கும் சேர்ப்பதாய் உத்தேசமா? எதுவாக இருக்கும்?

அந்தக் கிராமத்துப் பாடசாலையில் ஒன்று வரை வகுப்புக்கள் இருந்தன. கட்டுடம், ஆசிரியர்களென்று குறைபாடு எதுவும் காணப்பட வில்லை.

ஜெந்து கிளோ மீற்றிருக்கு அப்பால் மகா வித்தியாலயம் உள்ளது. மற்றும் சர்வதேசப் பாடசாலைகளும் காணப்பட்டன. ஓரளவு வசதி புள்ளவர்களும் கூட தங்கள் பிள்ளைகளை வெளியே தான் அனுப்பி னர். பிரத்தியேகப் போக்குவரத்து ஒழுங்குகளையும் செய்திருந்தனர்.

உள்ளுர் பாடசாலை இல்லாதவர்களுக்கென்ற நிலை. இதனால் கவனிப்பார்ந்துப் பாடசாலை காணப்பட்டது.

“இந்த ஸ்கூல்ட் நெலம் சரில்ல. பெரிய ஸ்கூல் அனுப்ப எங்களுக்கு வசதீமில்ல” மிகவும் நொந்து போன நிலையில் மௌலிகை சொன்னார்.

“ஹனா அஞ்சாம் வகுப்பு வரக்கு நல்லமென்டு செல்லிய. இப் பேக்கு சின்னவள அனுப்போம். ம..... எந்த நானும் நாங்க இங்கநிக்கப் போறா? புள்ள பெருக்கச் செல்லே எங்கடூருக்குச் சரி அனுப்போலுமேன்”

அம்ரிதாவும் படிப்பு விழியமாக தேடியிருப்பதை அறிந்த போது அவருக்கு சற்றே ஆறுதலாகவிருந்தது.

“புள்ளயள படிப்படியென்டா இந்தக் காலத்தில் செறியான செலவு. சின்ன வகுப்பிலீந்தே இப்ப கிளாஸ் போன்றேன். எப்பிடிப் பாத்தாலும் எங்கடூருப் படிப்பு நல்லம்”

“புள்ளயச் சேத்தச் செல்லே எழுநாத்தம்பதுருவ கெட்டோனு மாம். ஏழ மனிசரியள் எப்பிடிக் கஷ்டப்படுமென்”

அம்ரிதா கலகலவென்று சிரித்தாள்.

“கொழும்பில் ஸ்கலியள்ள அம்பதுநாயிரம் லச்சமென்டு குடுத்து புள்ளயளச் சேக்கியாம். அதும் மந்திரிமாரு காயிதம் குடுத்தாத தானாம் சேக்கிய”

“அப்ப மனிசருக்கு படிப்பட பொறுமதி வெளங்கீக்கி”- கரீம் மௌலாவி ஞந்யாண்டி செய்தார்.

“ஓ புள்ள பெருக்கப் பெருக்க படிப்புச் செலவுக்கு வழியேம் பாத்துக் கொளோனும்”

“ஆ எனக்கிப்பதான் நெனவு வந்த”- மெல்லிய சிரிப்போடு சொன்னார்.

அந்தப் புதிர் என்னவென்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. வியப்பு டன் அவள் முகம் பார்த்தாள்.

“குர் ஆன் மத்ராஸாவேம் எனக்கெடுத்து நடத்தச் செல்லி ஹாஜியார் செல்லிய. இந்த மாஸத்தோட சின்னலைப்ப வெளகியாம். நான் யோசிச்சி செல்லியென்ட”

குர்லூன் மத்ராஸாவுக்கு நாறு பிள்ளைகளுக்கு மேல் நாளாந்தம் வருகிறார்கள். ஞாயிற்றுக் கிழமை தவிர்ந்த நாட்களில் பின்னேரம் இரண்டு முப்பது முதல் நாலு முப்பது வரை பள்ளிவாசல் மேல் மாடியில் நடைபெறுகிறது.

தலைக்கு நாறு நாற்றைம்பது ரூபா கட்டணம். புதிதாகச் சேரும் பொழுது விரும்பிய அன்பளிப்பை லெப்பைக்குக் கொடுக்கலாம். முப்பது ஜால் ஒதி முடித்ததும் விரும்பிய ஹதியா கொடுத்துவிட்டு நின்றுவிடுவார்கள்.

இதற்கான பதிவோ வரவு செலவுக்கு கணக்குகளோ இல்லை. லெப்பை விரும்பியபடி அதைக் கையாளலாம். அதுபற்றி விபரம் கோர யாருக்கும் அதிகாரமில்லை.

“இன்னேம் யோசின பண்ணல்லயா அப்ப?”- நிர்ப்பந்திக்க முடியாத நிலையில் அப்படிக் கேட்டாள்.

உண்மையில் கொஞ்சம் களைப்பான நேரம் தான். மனதுக்குள் ளால் லேசாக ஒரு கணக்கும் போட்டுப் பார்த்தாள். சட்டென்று அவனுக்கு அவள் ஒதிய சி.பாய் தாத்தாவின் ‘பளிக்கொடம்’ ஞாபகம் வந்தது.

குறிப்பிட்ட நாளில் யாருமே மாஸத்தேக் காச கொடுக்கமாட்டார்

கள். ஒவ்வொரு நாளும் யார் யாரோ கொண்டு வந்து கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அதனால் அன்றைய செலவோடு அந்த வரவு சங்கமித்துவிடும். மாதம் இவ்வளவு கிடைக்குமென்று மொத்தச் சம்பளமாக எதையும் எதிர்பார்க்க முடியாது. பலகை ஏழுதுவது, ஜாஸ் முடிப்பதென்று விசேட கொடுப்பனவுகளும் கிடைக்கும்.

எப்பொழுதுமே இருபத்தைந்து ஜாஸ்க்கு மேலே ஒதும் நாலைந்து பேர் இருப்பர். பிள்ளைகளை குழுவாகப் பிரித்து ஒவ்வொருவருக்கும் பொறுப்புக் கொடுத்து விடுவார். அவர்களுக்கும் உத்தியோகம் கிடைத்தது போல் பெரிய நினைப்பில் உயிர்மாய்த்து வேலை செய்வார்கள். இதனால் லெப்பும்மாவின் கஷ்டம் குறையும்.

இந்த ஜாஸ்யாக்களையெல்லாம் அவள் கரீம் மௌலிகிக்கு எடுத்துக் கூறினாள். அந்த முறைகள் அவருக்கும் தெரிந்திருக்கத் தான் வேண்டும். அவர் பார்க்கு லெப்பையிடம் ஓதியவர். அதனால் அவரது குர்லூன் மத்ரஸா அனுபவங்கள் மேலும் வித்தியாசமாக விருக்கும்.

‘காக்கும் ஆசை. வேலைக்கும் சோம்பல்’ என்ற நிலையில் அவர் காணப்பட்டார்.

“இல்ல. ஹாஜியார் சென்னைடனே பாரமெடுக்கியது நல்லமில்ல... புள்ளையள்ட வாப்பமாரும் வந்து சென்னாத்தான் நல்லம். அது தான் நான் புடி குடுக்காம நிக்கிய....” என்று தன் நிலைப்பாட்டை அம்ரிதாவுக்கு விளக்கினார்.

“பொம்புளப் புள்ளையள் கொஞ்சம் பேர எனக்கிட்ட அனுப்பினா எனக்கும் ஓதிக் குடுக்கேலும். எங்கட சம்லாட ஸைஸ் புள்ளையலென்டா அவளுக்கு தனிய ஓதிக் குடுக்கத் தேவில்லேன்”

“அப்ப ஒங்களுக்கும் லெப்பும்ப வேல செய்ய ஆச போலீக்கி”

இருவரும் ஒன்றாகச் சிரித்தனர். அது வெற்றிச் சிரிப்புத் தான் போலும்.

இளைக்கு வெளியே வாழும் ஊரவர்கள் புறுதாக் கந்தாரியைத் தவறவிடமாட்டார்கள். ஊருக்கு வந்ததாகவுமிருக்கும். வந்து உறவினர்களை நண்பர்களை சந்தித்து தொடர்பைப் புதுப்பித்துக் கொண்டதாகவுமிருக்கும்.

பத்து நாட்களுக்கு முன்பு பள்ளிவாசலில் ஹம்ஸியா அரும்பித்ததும், கந்தாரிக்கு வந்து வீடேறுவோரை உபசரிப்பதற்காக வீடுகள் தோறும் கிராமத்து மணமும் கவையும் நிரம்பிய தின் பண்டங்கள் தயாரித்து தயார் நிலையிலிருப்பார்கள்.

“மகனும் பொஞ்சாதி புள்ளியஞும் வாரோன்டும் மருமகனுட்டாரு வாரோன்டும்.....ம..... எனத்தியன் நீங்க தீன் சாமானியள் சரி பண்ணினா?”- வெகு ஆவலோடு முஜீன் நானா கேட்டார்.

“அவங்க மட்டுமா? செல்பமான மனிசரு வந்து வந்து ஏறியா? சும்ம கோப்பி, தேத்தண்ணிய நீட்டேலுமா? தொதல் கிண்டி தோசி கொஞ்சம் போட்டு வெச்சீக்கி”- பெருமையோடு நஜுமுன்னிலா சொல்லிக் கொண்டாள்.

“ம் லேசில்ல. ஒடுரே மேல் கை வருத்தமென்றிய.... எல்லா ஜாதியேம் செஞ்சி கொஞ்சிய....”

“பேசிப் பேசீக்காம வலஸ்கலக்கிச் சரி பெய்த்து வாழுக் கொல்யொன்டு கொண்ணுவாங்கொ”

“குண்பாலக்கி செல்லீக்கி. அவன் இன்டக்கி நாளக்கி கொணு வாரோன்டும்”

“ஆ அப்ப குத்தமில்ல”- என்றவாறு மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு வெளியே வந்தவஞ்சுக்குக் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

வீட்டு வாயிலில் ஆட்டோ நின்றது. அதிலிருந்து மகனும் மருமகனும் பிள்ளையும் இறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

முஜீன் நானாவின் இரக்கம் எல்லை கடந்தது. ஓடிப் போய் ஆறு வயது சம்லாக் குட்டியைக் குழந்தைபோல் தூக்கிக் கொண்டார்.

இந்த ஆரவாரத்தைக் கேட்டு மாஜிதாவும் ஓடிவந்தாள். அவளது

பிள்ளைகள் இருவரும் வந்திருப்பவர்களை மிரளாமிரளப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“உள்ளுக்கு வாங்கொ.....” என்றவாறு, முன் னேற்பாடு செய்திருந்த அவர்களது அறைக்குக் கூட்டிச் சென்றனர்.

“எங்கியன் மச்சன் மாஜிதா?” அம்ரிதா கேட்டாள்.

“அவரு அந்தியாகிய வாரத்துக்கு, யாவாரத்தில் போறேன்” என்று விளக்கம் கொடுத்தாள்.

அவளது காது கழுத்தெல்லாம் மினுங்குவதையும் அம்ரிதா கவனிக்கத் தவறவில்லை.

ஹரெல்லாம் விழாக் கோலமாகவிருந்தது. எல்லா வீடுகளிலும் உற்றார் உறவினரின் நடமாட்டம். காணுமிடமெல்லாம் சந்திப்பும் கூம் விசாரிப்பும். இரவாகும் போது மின்னலங்காரத்தால் ஊரே குளித்து நின்றது.

சம்லாவுக்கும் உம்மாவுக்கும் குந்தியிருக்க நேரமில்லை. உம்மும்மா வீடும் வாப்பும்யா வீடுமாக அவள் ஒடிக் கொண்டிருந்தாள்.

பெரிய கந்தாரியன்று மாஜிதாவின் மாமி மாமாவெல்லாம் வந்தி றங்கினர். வீட்டில் இடமில்லாதளவுக்கு உறவினர்கள் வருவதையே ஒவ்வொரு வீட்டாரும் பரக்கத்தாகக் கருதினர். இதற்கு நஜ்முன்னி ஸாவும் விதிவிலக்கல்ல.

கரீம் மௌலவி பள்ளிவாசல் பக்கம் போவதும் வருவதுமாகவிருந்தார். ஒதல்கள், பயான், என்று எதிலும் அவர் சம்பந்தப்படவில்லை. ஒரு சாதாரண ஊர் மனிதனாகவே அவரது பங்கேற்பு அமைந்தது.

அம்ரிதா வீட்டுச் சொந்தக்காரியாக உரிமையோடு இயங்கும் போது, தான் பிறந்த அதே வீட்டில், இடைத்தங்கலாக மட்டுமே நின்று போவதை ஒரு கணம் எண்ணி மனதுக்குள் வெதும்பினார்.

ஆண்களுக்கு பள்ளியில் சாப்பாடு. பெண்களுக்கு வீடு தேடி வரும் கிடுகுச் சாப்பாடு. எல்லாம் ஆயிற்று. இனியென்ன மூட்டையைக் கட்டுவது தான்.

உம்மா, வாப்பா, தங்கை, மச்சான், பிள்ளைகள் யாவருடனும் கரீம் மௌலவி, அம்ரிதா, சம்லா எல்லோரும் விடைபெற்றுக் கொண்டனர்.

ஆட்டா தயாராக நின்றது.

கையசைத்துக் கொண்டனர். ஆட்டா பக்கிர் நானா வீட்டடியில்.

அம்ரிதாவின் உம்மாவும் தங்கையும் வாசலில் வழிபார்த்து நின்றனர். பக்கிர் நானா சோற்றுக் கிடுகொன்றைப் பக்குவமாகச் சுற்றிக் கட்டி ஆட்டோவுக்குள் கொண்டு வந்து வைத்தார். இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு இனிப் பிரச்சினையில்லை.

“உம்மும்மா, அப்பா, சாச்சி பெய்த்து வார”- சம்லா கையசைத் தாள்.

பஸ் ஸ்டான்டை நோக்கி ஆட்டா விரைந்தது.

24

அன்று சனிக்கிழமை. காலைப் பொழுதில் குர்லூன் மத்ரஸா நடந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது தான் கரீம் மௌலவிக்கு அந்தத் தொலைபேசிச் செய்தி கிடைத்தது.

“உம்மா தல சுந்தி விழுந்திட்டா. பிரசர் கூடவென்று வோர்டில் எட்மிட் பண்ணிட்டாங்க. அல்லாதான் லேசாக்கோணும்”- வாப்பாவின் குரல் அவ்வளவு ஆரோக்கியமாக இருக்கவில்லை.

மனைவி விடவில்லை. உடனடியாகவே போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருமாறு வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

மௌலவி ஊருக்கு வரும் போது உம்மா வீட்டுக்கு டிக்கட் வெட்டிக் சென்றுள்ள செய்தி கிட்டியது.

உம்மா, வாப்பா இருவருமே நோயாளியாகிவிட்டார்களேயென்று நினைத்த போது மெல்லிய வேதனை அவரை அதிர்வுக்குள்ளாக்கி யது.

ஆறுமாதத்திற்கு முன்புதான் முஜீன் நானாவின் காலில் கல்லுக் குத்தியதால் ஏற்பட்ட சிறுகாயம் ஆறுவேயில்லை. டாக்டர் பரிசோதித்து விட்டு ‘சீனி வியாதி’யென்று சொன்ன கணத்திலேயே

அவர் மனதால் பெரும் நோயாளியாக மாறிவிட்டார். திடகாத்திரமான அவரது உடல் நானுக்கு நாள் வாடி மெலிந்து போய்விட்டது.

இந்த நிலையில் நஜுமுன்னிஸாவின் நிலை இதுவென்றால் அவர்களை யார்தான் பார்ப்பது. தங்கைக்கு மாப்பிள்ளை, பிள்ளைகளைப் பார்க்கவே நேரம் சரியாகிவிடும்.

“மகன் நீ நின்ட போதும். எப்பிடியாவது ஊருக்கு வந்திடு. ஒன்னக் காணாம் எங்களால் இனி இரிக்கேலா. ரெண்டு பேருமே இப்ப நசல்ல புழுந்திட்ட”

நஜுமுன்னிஸா மகனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கண்ணீர் வடித்தாள்.

“எப்பாடு சுடுசுடுவென்று திரிஞ்ச பொம்பிளயன். பழும் பொடவமாதிரி ஆகீட்டா....” பார்க்கிறவர்கள் இப்படித்தான் சொன்னார்கள்.

அருகிருந்து பெற்றாருக்கு பணிவிடை செய்யக் கிடைப்பது ஒரு பிள்ளைக்குக் கிடைக்கும் பெரும் பாக்கியமென்பது அவருக்குத் தெரியாததல்ல.

மனவி, பிள்ளையை மீண்டும் ஊருக்கு அழைத்து வருவதற்கும் அவர் தயாராகத்தானிருந்தார். பள்ளிவாசல் தொழிலைக் கூட உதறிவிட்டு ஏதாவது வியாபாரம் செய்யவும் அவர் பின் நிற்கவில்லை. ஆனால் ஊருக்கு வந்து குடும்பாக எங்கே நிற்பது?

“உம்மக்கும் சொகமில்ல. வாப்பக்கும் சொகமில்ல. வேறொத்த ருமில்லேன். நீங்க ஊருக்கே வாங்க. கொஞ்ச நாளுக்கி எங்கடுட்டில நில்லுங்கொ”- இப்படியொரு வார்த்தை மாமா சொல்லவில்லையே என்பதுதான் இப்போதைக்கு மௌலவியின் மனதிலுள்ள வேதனை.

கரீம் மௌலவிக்கு இடைக்காலத் தீர்வொன்றுக்கு வருவதுதான் இப்போதைக்கு செய்யக் கூடியதாகவிருந்தது.

வாரம் ஒரு தடவை வந்து உம்மா வாப்பாவின் சுகதுக்கத்தைப் பார்ப்பதென்ற முடிவோடு பயணத்திற்கு வெளியிறங்கினார்.

ஹேற்றுத் தான் போலிருக்கிறது.

அதற்கிடையில் ஒன்பது வருடங்கள் எப்படிப் பறந்தன?

சம்லா எழுந்து விழுந்து நடை பழகும் காலத்தில் வந்தவள், இப் பொழுது நான்காம் தரத்திற்கு வந்துவிட்டாள். அதற்கிடையில் குர்ஜுன் மத்ரஸாவின் வாப்பாவிடமும் வீட்டில் உம்மாவிடடும் ஒதி முப்பது ஜாஸ்களையும் முடித்துவிட்டாள். இப்போதைக்கு அவள் வெளிப்படுத்தியுள்ள குறிப்பிடத்தக்க கெட்டித்தனங்களில் அதுவும் ஒன்று.

எல்லோரையும் போல் சம்லா அடுத்த வருடம் புலமைப் பரிசில் பரிட்சை எழுதிச் சித்தியடைய வேண்டுமென்று அவளது உம்மாவும் வாப்பாவும் விரும்பினர். அதற்கான வகுப்புக்கள் இப்பொழுதே ஆரம் பித்திருந்தாலும் கூட அவளை இன்றும் சேர்க்கவில்லை.

கர்ம் மௌலவி பத்தாம் வகுப்போடு பள்ளிப் படிப்புக்கு முற்றுப் புள்ளியிட்டார். மகஞுக்குப் பாடப் பயிற்சியளிப்பதற்கு எந்த முன்ன னுபவும் அவருக்கிருக்கவில்லை. அம்ரிதாவின் கதையும் அதுதான். அவள் தரம் ஜந்திற்கு மேல் கற்றதாக ஞாபகமில்லை. வாசிப்பு, தமிழ் எழுத்து ஓரளவுக்குத் தெரிந்தாலும் கணக்கு அவர்க்கு சுத்த சூனியம் தான்.

எனவே சம்லாவை ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ப்பதன் மூலம், வேறு உதவிகளையும் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பிருப்பதால் அது பற்றி இருவரும் கடுமையாக யோசித்த வண்ணமுள்ளனர்.

மகளை மாத்திரம் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது சாத்தியமான விடய மல்ல. மகஞுக்காக எல்லோரும் தான் போக வேண்டிய நிலை. அதற்கு வலுச் சேர்க்குமாப் போல் எத்தனையோ காரியங்கள் நடந்து விட்டன.

“அஞ்சி வருஷத்துக்கு மிச்சம் மத்ரஸா செஞ்சிட்டன். இப்ப மேலுக்கு கண்டமாயீக்கு. பகலக்கி தின்டா கொஞ்சம் படுக்கோணும் போலீக்கி”- என்று தனது இயலாமையை நிர்வாகக் குழு அங்கத்தவர் ஒருவரிடம் தெரிவித்தார்.

“பிரச்சினில்ல மௌலவி. இப்ப குட்டிக் குட்டி மௌலவியார் மிச்ச மீக்கியாங்க. நோட்டிஸ் போட்டல் எழுதியோட்டனா நாள்கே வந்திரு

வாங்க. எனம் வயலென்டா நல்லம். துடிதுடிப்பா வேல செய்வாங்க”- அவர் அங்கீகாரம் வழங்கி அடுத்த நடவடிக்கைக்கும் திட்டமிட்டார்.

“புதியாள் போடங்காட்டம் எப்பிடிச்சரி செய்தன் ஹாஜி”

முன்றே மூன்று நாளில் குட்டி மௌலவி ஒருவர் வந்துவிட்டார். ஊர்வாசிதான். ஜந்து வருடப் பாடத்திட்டமொன்றைப் பூர்த்தி செய்தவர். “அல்ஹாம்துலில்லா” என்று கரீம் மௌலவி ஓரமாகி ரெஸ்ட் எடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

“எனத்தியன் ஹஸ்ரத் நீங்க பளிக்கொடத்த கையுட்ட?” ஆதில் டெக்ஸ்டைல் ஹாஜியார் ஒருநாள் சந்தித்தபோது கேட்டார்.

“இப்ப எங்கட காலம் பிந்தி. கஷ்டப்பட ஏலாமீக்கி. அண்ட பண்டே செலவு கஷ்டமில்லாம் நடந்து கொண்டந்த. இனி எல்லம் சம்பளத்தாலதான்”- தனது நிலைப்பாட்டை எடுத்துச் சொன்னார் மௌலவி.

கடந்த காலத்தில் மௌலவியின் நடவடிக்கை, பேச்சுவார்த்தை, செயற்பாடுகளைல்லாம் ஆதில் ஹாஜி கு மிகவும் பிடித்துப் போயிருந்தது. அவருக்கு ஏதாவதோரு முறையில் உதவ வேண்டு மென்று ஹாஜி பலமுறை யோசித்ததுண்டு. அதற்கு இப்பொழுதோரு சந்தர்ப்பம் வாய்த்துள்ளதாகவே தெரிந்தது.

“இப்ப புதிய புள்ளியலைல்லாம் ஓதியோதி வாராங்க. ஒரு பள்ளிக்கு ஒம்பது பேரெண்டாலும் செச்சிக் கொளேலும். மௌலவிமார் கூடின மட்டுக்கு பள்ளித்தக்கியா கூடல்லேன். பேசாம் வெலகி யாவர்மொன்டப் பாருங்கொ”

ஒரு வியாபாரி முன்வந்து இப்படிச் சொன்னபோது, உடனடியாக அதில் இறங்கி விட வேண்டும் போலிருந்தது கரீம் மௌலவிக்கு.

ஆதில் ஹாஜி காலியில் பெரும் மொத்த விற்பனைக் கடை வைத்திருந்தார். பிடவை வியாபாரம் தான். அவர் மனம் வைத்திருப்ப தால் ஆலோசனை வழிகாட்டலோடு தடம் பதித்து விடலாம் போலிருந்தது.

“ஒங்களுக்கு ஸேசான ஜடமொன்றக்கி. ஸாரும் பிஸ்னஸ். ஓங்கட ஏரியாவில் டவுனுக்கு ரெண்முனு கடயப் புடிச்சிக் கொண்டாப் போதும்”

“எதுக்கும் மொதல் வேணுமே ஹாஜி.....?” கருத்தறிவதற்காக அடிப்படைத் தேவையை முன் வைத்தார்.

“மொதல்ப் பாக்க முக்கியமான ஒன்றக்கி. அதீந்தாச் சரி. அது ஓங்களுக்கட்டங்கி ஹஸ்ரத். நம்பிக்கதான். நீங்க ரெடியாகிக் கொண்டு செல்லுங்கொ. மத்தத்த நான் பாக்கியன். அப்ப நான் வாரன்”

ஆதில் ஹாஜியார் போய் விட்டார். அவர் எழுப்பிவிட்ட அலைகள் ஓய்வதாக இல்லை. மனைவி என்ன சொல்லப் போகிறவென்பது அவரது அடுத்த கட்டத்திற்கு அவசியமானது.

மௌலவிப் பட்டம் பெற்றதும் பள்ளிவாசலில் ஹஸரத்தாக பதவி பெற்றதும் ஒரு சமூக அந்தஸ்துதான். அந்த அந்தஸ்தை நிலை நாட்டி அதன் மூலம் மேலுயர் அவரெடுத்த முன்னெடுப்புக்கள் வாழ் க்கை அலைகளால் சிதற்றிக்கப்பட்டு விட்டன. மற்றவனைப் போல் நானும் வாழ வேண்டும் என்ற நிலைக்குள் வந்து விழுந்து விட்டார்.

“நீங்க செல்லியது எனக்கு நல்ல மாதிரித்தான் வெளங்கிய. அப்ப நாங்க இங்கயே நிக்கத் தேவில்லேன்”- ஓரளவுக்கு அங்கீகரித்தது போல் அம்ரிதாவின் பேச்சு ஆரம்பித்தது.

“ஒங்கட உட்ம் வாப்பாங்க நோயாளியள். ஊரிலே நின்டுக் கொண்டு அவங்களாப் பாக்கேவும். சம்லாம் ஸ்கோலசிப் வகுப்புக்கு வந்திட்ட. அவளேம் அங்க படிக்குடேவும். நல்ல யோசினதான்”- அவள் முழுமையாகவே அங்கீகாரம் வழங்கிவிட்டாள்.

“அவசரப்படப்படாது இன்னம் கொஞ்சம் யோசிக்கோம். கடசீல அதுமில்ல இதுமில்லாப் பொகும்” கரீம் மௌலவியால் தீர்க்கமான முடிவெடுக்க முடியவில்லை.

ஆதில் ஹாஜி சொன்னதைப் பார்த்தால் முதல் இல்லாமலேயே சாமான் கொடுத்து விடுவார் போலிருந்தது. அப்பூரம் விற்றுக் காச கொடுப்பது தானே. வெலிகம, மாத்தறை, தங்காலை, அம்பாந் தோட்டையென்று பார்த்தால் எவ்வளவு கடைகள் இருக்கின்றன.

மாலையில் வீட்டோடு வந்து சேரக் கூடிய தூரம் தான்.

பள்ளியிலிருந்து விலகுவது சம்பந்தமாக நிர்வாக சபைத் தலைவர் பெரிய ஹாஜி என்ன சொல்வாரென்பது கரீம் மௌலவியின் தலையைக் கிறுகிறுக்க வைத்த அடுத்த பிரச்சினை. தனிப்பட்ட வகையில் பலசந்தர்ப்பங்களில் உதவியவரும் கூட. அவர் மாத்திரம் ‘சரி’யென்று சொல்லிவிட்டாரென்றால் அப்புறம் பாதை திறந்துவிடும்.

இந்த மணக்குறிப்புதோடு நீண்ட நேரம் அல்லாடிய பின்பு தான் அவருக்குத் தூக்கமே வந்தது. அதுவும் அயர்ந்த தூக்கம். தூக்கத் தில் வேறு குழப்பமான காட்சிகள்.... கனவுகள்.... அதற்குள் யாரோ தடதடவென்று கதவைத் தட்டுவது போல.... கண்விழித்துப் பார்த்தார். உண்மையாகத் தான் கதவு தட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. நேரம் நான்கு ஐந்தென்று தெரிந்த பின்பு தான் சற்றே மனம் தெளிந்தது.

மெல்ல எழுந்து கதவென்றை வந்த கரீம் மௌலவி “தாரன்” என்று கேட்டார்.

“நான் மோதினார்”

கதவைத் திறந்து என்னவென்று கேட்டார்.

அவர் கொஞ்ச நேரம் தயங்கி, கவலை மிகுந்தவாறு....

“பெரிய ஹாஜி ஹாட் அடக் புடிச்சி மௌத்தாம்”

“இன்னா லில்லாஹி வ இன்னா இலைஹி ராஜිஹன..... குபஹாக்கு பாங்கு செல்லீட்டு ஸ்பீக்கரில் செல்லோம்”

மோமியர் பள்ளிக்குச் சென்றார். கரீம் மௌலவி கதிரையில் அப்படியே அமர்ந்து கொண்டார். பெரிய ஹாஜியின் தலைமைத்துவம் மில்லாமல் எத்தனை காரியங்கள் பிசுபிசுத்துப் போய் விடுமோ?

காகம், குருவிகளெல்லாம் சத்தமிட்டனவா? அழுகின்றனவா? என்றுமில்லாதபடி அவற்றின் சத்தம் மிகப் பெரிதாய்க் கேட்டது.

நின்ட.” ‘நில் டெக்ஸ்’ மெனேஜர் வரவேற்றார்.

“அப்ப எனத்தசரி வாசீக்கும்”- சிரித்துக் கொண்டே நெருங்கினார் கரீம் மௌலவி.

“போன பைணம் கொண்ட சின்னப் பொட்டி பொட்டி ஸாரம.... அதுக்கு நல்ல மாக்கட்டக்கி. பத்து நாளேல் எல்லம் முடிஞ்சி. எங்களுக்கு இன்னமொரு அம்பது எடுக்கேலுமா?”-

“இந்தப் பைணம் வேறொரு ஜடம் கொண்டுவந்த. ஒவ்வொரு எடத் தில ஒரொரு ஜடம் போகுது. இது எனக்குப் பெரிய சிக்கல் ஹாஜி”

மெல்ல மெல்ல வியாபாரத்துக்குள் அமிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மௌலவிக்குப் புது வசதிகள் தேவை போலிருந்தது.

“மௌலவி நீங்க இப்பிடி பேக் தூக்கிக் கொண்டு அம்பதறுவது ஸாரம் கொண்டு சரிவாரல்ல. ஒரு வேன் எடுங்கொ..... எல்லா ஜடமும் போட்டுக் கொளேலும். அந்தந்த எடத்துக்கு குடுக்கேலும்”- கடைச் சிப்பந்தியொருவன் குறுக்கிட்டு பகிடிவிட்டான்.

இருந்தாலும் அதுதான் உண்மை. ஓரேயழியாகப் பெரிதாக யோசிப் பது ஆயத்தைக் கொண்டு வருமென்று அவரது உள்மனம் சொன்னது. பெரிய திட்டங்களோடு இறங்கிய விடயங்களில் கண்ட தோல்வி அவரை வாழ்க்கை வழிநெடுக் எச்சரித்துக் கொண்டிருந்தது.

“எடுங்கொ பாப்பம்”

கைப்பட வைத்திருந்த ஜந்து டிசைன்களையும் எடுத்து நீட்டினார்.

“அதே வெலயா?”

“ஓ.... ஹாஜி”

“சரி திருப்பி அனுப்பேலவேன். அஞ்சஞ்சி போடுங்கொ”

வியாபாரம் விறுவிறுப்பாக நடந்தது. காசு கைமாறியது. முன்றே கடைகளுக்கேறி எண்பது லீத்த்தை முடித்திருந்தார். இன்னும் இரண்டு கடைகள் பாக்கி. சிலவேளை ஒரு கடையோடு காலி யாகிவிடக் கூடும்.

“வாரன் ஹாஜி” என்றவாறு இறங்கி அடுத்த கடையை தோக்கி

நடந்தார்.

அப்படியும் இப்படியும் ஒரு வருத்தை இவ்வாறாக ஓட்டிவிட்டார்.

சம்பளம் இல்லையென்ற குறை தெரியவில்லை. வாழ்க்கைச் செலவு வழிமறிக்கவுமில்லை. மிச்சம் மீதியென்று ஒன்றும் இருக்கவுமில்லை.

ஆதில் ஹாஜி கொடுத்த ஊக்கத்தை நினைத்து அவருக்கு தாலு செய்யாத நாட்களே இல்லை. ஒரு துறையில் முன்னேறிய ஒருவர், அத்துறையில் இன்னும் பலரைக் கைதூக்கிவிடுவது ஒரு பரக்கத் தான் விடயமென்பதை உணர்வோர் குறைவு. முன்னேறி வருபவனை எப்படியாவது விழுத்தச் சதி செய்வதே சாதாரணமாக நடைபெற்று வருகிறது.

பத்தாயிரம் ரூபா பெறுமதியான ஸாரங்களை ஓரேயாடியாக அவருடைய கையிலே கொடுத்ததை என்னவென்று சொல்வது? மீண்டும் அந்தப் பக்கம் போகாமலே விட்டிருந்தால் யாரை விட்டுப் பிடிப்பது?

தென்பகுதியில் ஒவ்வொரு பிரதான ஊர்களிலுமிழன் பஜார் அவருக்குப் பரிச்சயமானதாக மாறிவிட்டது.

“இந்தக் கோலத்தில் வந்து எத்தினேயோ பேர் எங்கள் ஏழாத்தீட்டுப் பெய்தீக்காங்க. பயந்து பயந்து தான் ஒங்களோட பழகின. நேர்மயா யாவாரம் செஞ்சா லேசா முன்னேறலும் மெளலவி”- இப்படி எத்தனையோ பேர் சொல்லிச் சொல்லி வியந்தார்கள்.

வேறு வழியில்லை உம்மா வீடு தான் மெளலவியின் வியாபாரக் களஞ்சியம். பெரிதாகப் பொதிகள் அங்கே தேங்குவதில்லை. மாலை யில் காலிக்குப் போய்க் கொண்டு வந்தால், அடுத்தநாள் காலையில் எங்காவதொரு பஜாருக்குப் போய் விடும். அதிகமாகக் கொண்டு வரவோ, கொண்டு சென்று விநியோகிக்கவோ வாகன வசதி இருக்க வில்லை.

“யாவாரமியள் நல்லமா மகன்?”- நஜூமுன்னிஸா அடிக்கடி கேட்கும் கேள்வி இது.

“ஓ உம்மா. கடக்காரரெல்லம் என்னோட நல்லம். இப்படியொன்டச்

செஞ்சா ஒத்தருக்கும் அடிபணிஞ்சிக் கொண்டக்கத் தேவில்லேன்"- சம்பளத்தை விட இது சுதந்திரமானதென்பதை இவ்வாறு வெளிப் படுத்தினார்.

"ஆயிரக் கணக்கில் பத்து வரவு செய்த. எல்லம் எழுத்தில் வெச்சிக்கோங்கொ. ஏமாத்திப் போட்டிருவானியள் கவனம்"- இடையில் குறுக்கிட்டு வாப்பா புத்திமதி சொன்னார்.

"ஒரு சதம் மொதலில்லாம் தொடங்கின யாவராம் வாப்பா. இந்ட க்கி அல்லறம்துலில்லான்டு கைல சல்லி பொழங்கிய. பேரீசா போட்டுக் கொழப்பாம் யாவரத்தக் கொணு போறது எல்லாத்திலேம் பாதுகாப்பு"

"பில் பொஸ்துகம் அடிக்கோணுமென்ட. அடிச்சிக்கொண்டா?"

"ஓ வாப்பா. பொங்கு எகவண்டும் தூரந்துக் கொண்ட.. சல்லிப் பொழக் கம் பாதுகாப்பில்லேன். இப்ப செக்கிலே எல்லம் முடிச்சிக் கொளேலும்"

"ஓ... ஓ.... மொல்ல மொல்லத்தான் முன்னேநோனும்"

தொழுகை நேரமாகியதோடு கரீம் மௌலிகி வெளியிறங்கினார்.

"நாங்க ரெண்டு பேரும் நசல்ல புழுந்த மாதிரிக்கி அல்லா மகன ஊரில கொணந்து போட்டது எவளவு லேசன். மருந்துச் செலவெல் லம் பாத்துப் பாத்துச் செய்தேன். அந்தப் புள்ளக்கி பரக்கத்தாக்கி ஹயாத்த நீடிச்சி வெக்கோணும்"- மகனுக்காக நஜ்முன்னிஸா மீண்டும் கையேந்தினாள்.

ம.‘ரிபு தொழுத்தும் கரீம் மௌலிகி தாணொரு குட்டி வியாபாரி யென்பதை மறந்து விடுவார். குடும்பக்காரனாக மாறிவிடுவார்.

எலவலு கடைக்கேறி ஒரு பேக் நிறைய கறிகாய் வாங்கினார். அப்படியே கோழிக்கடைக்கேறினார். எதற்கும் பாணும் ஒரு ராத்தல் வாங்கிக் கொண்டார். மகள் ஏதோ சொன்னது போல் ஞாபகம். யோசித்து யோசித்து பார்த்தார். ஞாபகம் வரவேயில்லை.

மாமி வீட்டை அடையும் போது முன் வாசலில் சம்லாவும் நஸ்ரியாவும் ஏதோ படிப்பு விடயத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

"உம்மா வாப்ப வார"- சம்லா முன்னறிவித்தல் கொடுத்தாள்.

உள்ளேயிருந்து ஓடி வந்தாள் அம்ரிதா. பாரமான பொதி கைமாறி யது. அதை உள்ளே கொண்டு போவதற்கிடையில் ஏதோ சொல்ல வேண்டும் போல் துடித்தாள் அவள்.

“என்ன ஏதோ....”

“ஒங்கட புள்ள ஸ்கோலசிப்ல ரெண்டு மாக்ஸ் கொறஞ்சாலும் ஆறாம் ஆண்டில மொதலாம் சோதினேல அவள் தான் :பெஸ்ட் வந்தீக்கி” பட்டப்பென்று சொல்லித் தீர்த்தாள்.

அதை உள்வாங்கிக் கொண்டு சம்லா வாய் நிறையச் சிரித்தாள்.

“மெய்யா..... அப்ப எங்கட புள்ள கெட்டிக்காரிதான். தெரீமென்டா நான் புள்ளக்கி ஹதியா எடுத்துக் கொண்டேன் வார்”

“சரி சரி நாளாக்கி வரச்செலே கொண்டது குடுங்கொ..... நான் கோப்பி கொஞ்சம் ஊத்திக் கொணுவாரனே”

“அல்ஹும்துலில்லா”- என்று தாடியைத் தடவியபடி அமர்ந்தார் கரீம் மௌலவி.

27

பக்கிர் நானா இருப்புக் கொள்ளாமல் அங்குமிக்கும் உலாவினார். அவரது முகம் இந்தச் சில நாட்களா ஏனோ ஸீனத்தற்றுப் போயி ருந்தது. இடையிடையே மனைவியோடு அதட்டலாகப் பேசினார். மனைவியோடு அடிக்கடி சண்டை பிடித்துக் கொள்ளாவிட்டாலும் இந்த வீட்டில் அவர் வைத்தது தான் சட்டம்.

“வாப்ப கடக்கிப் பொகல்லயா?”- அம்ரிதா வழமை போல் கேட்டாள்.

“எனக்கு ஒன்டு ரெண்டு கரச்சலா புள்ள. எந்த நேரம் பெசர் கூடி நெஞ்சி வெடிச்சிடுமோ தெரிய”- என்றவாறு தொடர்ந்தும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தார்.

“அப்பிடியாகியத்துக்கு இங்கொண்டும் நடக்கல்ல. நீங்க ஒங்கட பாட்டுக்கு கடேப் போங்கொ. அவங்க கூப்பிட்டனுப்ப முந்தி”- ஜனுள் மர்லியாவுக்கும் சற்றே குடேறியிருந்தது.

என்னவென்று அம்ரிதாவுக்குப் புரியவில்லை. இரண்டு பேருக்கு மிடையே ஏதோ முறைகளென்று தான் நினைத்தாள். அப்போது சம்லா பள்ளிக்கூடம் போயிருந்தாள். கரீம் மொலவி வியாபாரத்திற்குச் சென்றிருந்தார். அந்த வகையில் அவனுக்குக் கொஞ்சம் ஆழுதல்.

‘நஸ்ரியாவிடம் கேட்டுப் பார்ப்போமென்று’ அவள் மெல்ல உள்ளே சென்றாள்.

“எனேத் தெரிய தாத்தா” என்று அவள் ஒரேயடியாகச் சொல்லி விட்டாள். அவள் சொன்ன பாங்கைப் பார்த்தால் அவனுக்கும் ஏதோ தெரியும் போலிருந்தது.

மீண்டும் முன்னே வந்தாள்.

“நீங்க கேக்காட்டி நான் கேக்கிய” வாப்பா இப்படிச் சொன்னது அவள் காதில் விழுந்தது.

அவளைக் கண்டதும் இருவரும் இரண்டு பக்கமாக முகத்தை நீட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

“ரெண்டு பேரில் ஒத்தரு எனக் கட்டத்தானே கேக்கோணும்? இனிக் கேளுங்கொா”- அவனுக்கும் கொஞ்சம் கோபம் வராமலிருக்குமா?

“இல்ல மகள். ஊடு தேடிக் கொண்டு போற. ஆங்காட்டம் இங்கேம் அங்கேமா நிக்கியென்டேன் சென்ன. இப்ப ஒரு வருஷம் பிந்தீம் ஊடு தேடல்லயான்டு வாப்ப என்னத் தின்னப் போற.....” உம்மா விஷயத்தைத் தெளிவாகவே சொல்லிவிட்டாள்.

அவர்கள் தொடர்ந்தும் அங்கே இருப்பதை உம்மாவும் வாப்பாவும் விரும்பவில்லையா? அங்கேயே முகாம் அடித்துவிடும் நோக்கம் அவர்களுக்கும் இல்லவேயில்லை. இதுவரை ஆழேழு வீடுகள் பார்த்தும் எதுவுமே திருப்தியாக அமையவில்லை.

ஓழுங்காக மலசலகூட வசதியில்லை. நீர் வசதியில்லை. ஒதுக்குப் பூற்மான அமைவிடம், பெருவாரியான வாடகை..... இப்படி சாதாரண திருப்தியைக் கூட அடைய முடியாதபடி ஏதோவொரு பிரச்சினை இருக்கவே செய்தது.

“கம்மீக்கல்ல. எத்தினயோ பேரோட செல்லி தேடிக் கொண்டு

தானீக்கிய. இன்னேம் ஒன்டும் சரிவரல்ல. இப்ப தேடியத்துக் கொஞ்சம் நிபட்டக்கி” புதிர் போட்டு நிறுத்தினாள் அம்ரிதா.

இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அம்ரிதாவும் அமுக்குமுட்டை போல் நின்று விட்டாள்.

“அதெனத்தியன் வெளப்பம். தேடியத்த நிபட்டினென்ட”

“இனம் கொஞ்சம் பிந்திச் செல்லோனுமென்டுதான் நின்டும்மா. இப்ப செல்லவாகீட்டு. எனக்குப் புள்ள கெடச்சீக்கி. இப்பதான் முனு மாஸம்” அவள் முந்தானையால் முகத்தைத் தடைத்துக் கொண்டாள்.

“மெய்யா இவளவு நாளும் செல்லல்லேன். நானும் யோசின பண்ணினதான். எத்தினயோ பைணம் கேக்கேம் பாத்த”- ஐனுள் மர்லியா கைசேதப்பட்டாள்.

இன்னொரு பேரனோ பேத்தியோ கிடைக்கப் போகும் சந்தோஷம், அவர் மனதுள் பிறந்துள்ள கிளர்ச்சியால் வெளிப்படவில்லை.

“ஹடு வாசல் அங்கலேம் இங்கலேமல்லம் ஒடஞ்சி தகந்து, எத்தினயோ எடத்தில ஓடுயென் ஒடஞ்சி. சாந்து சாயம் பூசின கால மும் நெனவில்லா”- இனி இதெல்லாம் ஓழுங்காக நடைபெற வேண்டு மென்று சொல்லாமல் சொல்வது போலிருந்தது ஐனுல் மர்லியாவின் பேச்சு.

“அது மட்டுமல்லேன் மகள். இனி நஸ்ரியாட விஷயத்தேம் பாக்கோணேன். கலியாணமொன்டு பேசினொடன ஹடு வாசலேன் கேக்கிய” வாப்பா இப்போது தான் விஷயத்துக்கு வந்தார் போலும்.

“உண்மதான். அதுக்கும் நாங்க இங்க நிக்கியத்துக்கும் எனத்தியன் வாப்பா சம்பந்தம்?”- தர்க்கமாகக் கேட்டாள்.

இப்படிக் கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கினால் கடைசியில் போய்ச் சண்டையில் தான் முடியும் போலிருந்தது.

“நீ ஹட்டில் நின்டா ஒனக்கும் அரவாசீக்கென்டு நெனப்பாங்க. அப்பிடி நெனச்சா கலியாணப் பேச்சிக் கொழும்பும். மனிசரு

கும்மிருப்பாங்களா.... அவங்களும் இல்லாததேம் பொல்லாததேம் பேசிக் கொழுப்புவாங்க"- பக்கிர் நானாவின் பேச்சு வரவர உக்கிர மடைந்தது.

“நீங்க பேசியத்தப் பாத்தா எனக்கும் இந்தாட்டில பங்கீக்கி. நானும் ஊடுவாசலில்லாமத் திரீதன். எனக்கும் அரவாசி துர்ச்செல்லபி கேக்கோணும் போலீக்கி”- இதற்கு மேல் அடக்கி வாசிக்க அவளால் முடியாத நிலை.

“எனத்தியனிது வாப்பாம் மகனும் சண்ட புடிச்சிக் கொள ரெடியாகிய....?”- உம்மா பயந்து போனாள்.

“இல்லும்மா வாப்ப செல்லியத்துக்கு நானும் ஒரு பேச்சிக்கிக் கேட்ட”

“ஒன்னத்தானே சும்மெடுத்த. ஊரெல்லம் பப்ளிக் பண்ணி. இப்ப வந்து ஊடு கேக்க வெக்கமில்லயா. பள்ளீல நிக்காஷ் முடிச்சி எல்லாரும் ஏத்திப் போத்திப் பேசினது ஒனக்குத் தெரிய போல. ஊரு மனிசரு காறித் துப்பியொன்டு மொகத்தில்”

“நீங்க வேண்டியத்த செல்லுங்கொ. நான் போறல்ல ஊட்டால்”

“போதும் போதும் நிப்ட்டுங்கொ ஒங்களியன்ட கூத்த. அசல்ல மனிசரு கேட்டுக்கோ நிக்கிய”- இடையில் பாய்ந்தாள் ஜனுள் மர்லியா.

“நான் பொகச் செல்லல்ல அவனுக்கு. புள்ள பொகுத்துக்காரிய எப்பிரியன் பொகச் செல்லிய. புள்ளயப் பெத்துக் கொண்டு, கூலிக் கூடோன்டு பாத்துக் கொண்டு போங்கொ. மத்தக் கொமரேம் நாங்க வெளியாக்கோணும்”-

அதற்கு மேல் பக்கிர் நானா பிரச்சினையை வளர்க்க விரும்ப வில்லை. அவர் வீட்டிலிருந்து வெளியிறங்கிச் சென்றார்.

“நின்டே நிக்க பெரியொரு பலாயேன் வந்து முடிஞ்ச. அவரு பேசி யத்த பேச்ட்டு. ஒன்னப் புடிச்சிக் கழுத்துக்கட்டால தள்ளப் போறா. நஸ்ரினாட விவேயத்த எல்லோரும் சேந்துதானே செய் யோணும்”- உம்மா மெல்ல நிதானத்துக்குக் கொண்டு வர முயற்சித்தாள்.

அம்ரிதாவால் தாங் கிக் கொள் ள முடியவில் ஸல். அங்குமில்லாமல் இங்குமில்லாமல் நடுத்தெருவில் தள்ளப்படுவேணோ என்று பயந்தாள்.

ஓரு பக்கமாக அமர்ந்து அழத் தொடங்கினாள் அம்ரிதா. உம்மா அருகே அமர்ந்து ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். நஸ்ரியா என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் பேயடித்தது போல் நின்றாள்.

“அந்த மனிசன்ட காதியாலும் வெக்கவாண. எங்களோட இது முடியட்டும்”- மர்லியா தாத்தா பயந்து நடுங்கினாள்.

28

புரோக்கர் நானாவின் வீட்டைத் தேடிக் கொண்டு போய்ச் சேர்ந்த போது கரீம் மெளலவிக்குப் போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது. ஒரு காலத்தில் விளையாடித் திரிந்த பகுதிதான். இப்பொழுதெல்லாம் தேவைக்கு வருவது கூட கஷ்டமான காரியம்.

அவர் கல்யாணப் புரோக்கரல்ல. வீடு, காணி, கூலி வீடு தேடிக் கொடுப்பதில் வல்லவர். எங்கெங்கே வீடு, காணிகள் இருக்கின்றன. அவற்றின் பருமன், பரப்பளவு பெறுமதியெல்லாம் மனப்பாடம் செய்தது போல் சொல்வார்.

“புரோக்கர் நானா புரோக்கர் நானா”- கதவில் தட்டினார்.

சேட்டை அணிந்தபடி ஓடி வந்து கதவைத் திறந்தார். பிடிபட்ட கள்ளன் போல் கொஞ்ச ஞேரம் மருண்டார்.

“உள்ளுக்கு வாங்கொ மெளலவி. இன்டக்கித்தான் எங்கடுட்டுக்கு ஏறிய போல..... ஏய் கொஞ்சம் கோப்பியுத்து”

“வாண வாண இந்த டைமிய பொம்பிளையள கரச்சல் படுத்தவாண. ஓங்களக் கூட்டிக் கொண்டுபொக வந்த. கதச்சிக்கோ நிக்கவல்ல”

“சரி சரி மறுபேணம் நீங்க எப்பேக்கன் வரப் போற..... பாத்திமுத்து..... இது கேட்டா சென்னது”

அவரது பாணியே அலாதியானது. பழகிப் பார்த்தால் தான் ஓவ்வொருவரையும் தெரியுமென்பார்களே. அது உண்மை தான்.

சுடச் சுடக் கோப்பி வந்தது.

“குங்கொ மெளலவி. சீனி போதாட்டிச் செல்லுங்கொ. நானென்டா சீனி இல்லாமத்தான் குடிக்கிய. எனத்தியன் மொகத்தப் பாக்கிய. எனக்கு சீனி வியாதியொன்டுமில்ல”- கேட்காத கேள்விக ஞக்கெல்லாம் அவர் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“சரி இப்ப எங்கட பேச்சப் பேசோம்?” மெளலவி வந்த விடயத் திற்கு நெருங்கினார்.

“முனு ஊமக்கி. முனும் நல்ல வசதியான ஊடியள். முந்தி நாங்க பெயத்துப் பாக்கோம். பாக்காம மத்த விசயங்களப் பேசி வேவில்லேன். சரி சரி வாங்க போம்” விருந்தாளிக்கு முன்பு அவரே வீட்டிலிருந்து பாய்ந்து விட்டார்.

விறுவிறுவென்று பின்னால் ஓடியவர் பழைய மோட்டார் சைக்கிளோன்றில் ஏறிவந்தார்.

“பின்னால் ஏறுங்கொ மெளலவி. பயப்புடவாண. ஒன்டும் நடக்காது.”

எல்லாப் போக்குவரத்துச் சட்டங்களிலிருந்தும் விதிவிலக்குப் பெற்றது போல், தன்பாட்டில் ஓடினார்.

அளவான ஓரளவு புதிய வீட்டின் முன் சைக்கிள் நின்றது. வீடு மூடிக் கிடந்தது.

“இங்கவா டேய்... ஹாஜியார்கிட்ட ஊட்டுத் தொறப்பக் கேட்டுக் கொணுவா. நான் சென்னென்டு.... வெளங்கினா? ஹாஜியார் மகஞக்குக் குடுத்த ஊடிது. புதிசாக் கெட்டித்தான் குடுத்த. மருமகனுக்கு நல்ல வசதியாகிட்ட. சல்லி வந்தா அதுக்கேத்த மாதிரி ஊடுவாசலும் தேவயேன். அவரு புதுசா ஊடு கெட்டிக்கொணு பெய்த்த. இத தாருக்குச் சரி கூலிக்குக் குடுக்க வெச்சீக்கி”- தன்பாட்டில் சொல்லிக் கொண்டு போனார் புரோக்கர்.

மெளலவி முன்பின்னெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்தார். பெரிய கூலி நிச்சயம் கேட்பார்களென்று அவருக்கு விளங்கிவிட்டது.

“இன்ன தொறப்பு”- சிறுவன் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

“தொறப்பு வந்தீக்கி. தொறந்து பாக்கோம். மனசிக்கிப் படாட்டி கையுடோம். வாங்கொ வாங்கொ”

இருவரும் உள்ளே சென்றனர். விசாலமான பெரிய வீடு. மூன்று அறைகள். பெரிய வாசல். குளியலறை. நவீன அமைப்புக்களோடு சமையலறை இப்படியிப்படி.

“மெளலவி எப்பிடி?”

“நாங்க ஆக முனு பேர்தானே. இது முப்பது பேருக்குள்ள ஊடு. அடுத்தத்தப் பாக்கோம்”

வண்டி உருண்டோடியது. புதுப்புது ரோட்டுக்களெல்லாம் உருவாகியிருந்தன.

சின்ன மத்திச்சத்தின் வீடாம் அது. பெல் அடித்ததும் பாய்ந்து வெளியே வந்தார். ஒரு வருடம் பள்ளிவாசலில் ஹஸரத்தாக இருந்த போதிலும் இவரை, ஒரு நாளுமே கண்டதில்லை. முகம் ஸீனத்தாகத் தெரியவில்லை.

“தெரிந்தானே இவருதான் கரீம் மெளலவி. ஊடொன்டு தேடியாரு. நான் இங்க கூட்டிக் கொணு வந்த. கொஞ்சம் காட்டவா மத்திச்சம்”

புரோக்கர் நானா அறிமுகப் படுத்தியும் அவரது முக இறுக்கம் தளரவில்லை.

சற்றுப் பெரிதாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. வீட்டில் குறை பாடென்று எதுவுமில்லை.

“கூலிகீலி எப்பிடியன் மத்திச்சம்?”

“லைட்டில் தண்ணி பில்லெல்லம் நீங்களே கெட்டோனும். அதல்லாம் ஜயாயிரம் ரூவ கூலி தாரோனும். அட்வான்ஸ் அப்பிடி இப்பிடியொன்டு நான் கேக்கல்ல்- இன்னொரு பேச்சுக்கு இடம் வைக்காமலேயே சொல்லித் தீர்த்தார்.

“மெளலவி கையுடவான. ரோட்டோரம். பள்ளி, ஸ்கூல் எல்லம் கிட்ட. இவடத்திலீக்கிய கடயல்ல வேண்டிய சாமன் சட்டியஞ் மீக்கி.... கொஞ்சம் யோசின பண்ணி முடிவெடுங்கொ.”

கூலி கொஞ்சம் கூட என்பது புரோக்கர் நானாவுக்கும் விளங்கா மலில்லை. ஆனால் தேவையென்று வரும்போது, அதையெல்லாம் பார்க்கவும் முடியாதே.

“எத்தினயோ பேரு வந்து வந்து பாத்திட்டுப் பெய்த்தீக்கி. ஏன்ட கணக்கு சென்னது தான். தாரு முந்தி வாரோ அவங்களுக்கு நான் குடுக்கிய. அதுக்கும் பொறுகு அனம் மனம் பேசப்படாது” தனது உறுதிப்பாட்டை வெளிப்படுத்தினார்.

மீண்டும் வண்டி இன்னொரு பக்கமாக ஓடியது. எப்படியாவது எங்கேயாவது மாட்டி வைக்கும் ஓட்டம் தான் அது.

“ஓலக் குடிசயென்டாலும் சரி சொந்த ஊழில்லாட்டி வேலில்ல மெளாலவி. ஒங்கட உம்ம வாப்ப கரச்சலில்லாம ஈந்ததானே. இப்ப ஒங்கட தங்கச்சி சந்தோஷமாயீக்கிய. நீங்க சும்மெடுக்கப் பெய்த்து கரச்சல்ல புழந்த. ஊரு போற போக்கில போனத்தான் மெளாலவி தலதூக்கேலும்”- சைக்கிள் விட்டபடி தன்பாட்டில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு காலத்தில் இடம் விட்டு இடம் விட்டு சின்னச் சின்ன வீடுகளாக இருந்த ஊர். இன்று என்ன மாதிரி வீடுகளெல்லாம் ஏழுந்துவிட்டன. ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஏதாவது ஒன்று வந்து கொஞ்சம் பேரரயென்றாலும் தலை நிமிர வைத்துச் செல்கிறது.

“கேட்டா மெளாலவி. அஸதுல்ல ஹாஜியார்ட மகளுக்கு கல்யாணம் பேசி, தனிய ஊடு கெட்டிக் கேட்டிக்கி. அத ஏத்துக் கொண்டு பாத்திவூவெல்லாம் ஒதினாப் பொறுகு ஜாதி வேலயேன் நடந்தீக்கி. மாப்பிளக்காரன் ஒரு பிளான் அனுப்பி அப்பிடிக் கட்டச் செல்லீக்கி. அதுக்கு மூனு மடங்கு செலவு போறாம்”

“அது மட்டுமல்ல புரோக்கர் நானா. நான் ஸாரம் போடிய கட்டய வாரி சென்ன. அவரட மகளட விஷயம். அஞ்சி வருஷமா பேசி வெச்சிக்கோ நிக்கியாம். மகள்ட படிப்பு முடியாங்காட்டம். ஊடு தாரென்டுதான் முந்தி தீர்ப்பாகீக்கி. இப்ப கொழும்பில ஊடு கேக்கியாம்”

சைக்கிள் களிமண் பாதையில் திரும்பிச் சென்று நின்றது.

ஒரே கூரையின் கீழ் மூன்று வீடுகள். நடுத்தர வசதிகொண்ட

வீடுகள் தான். புதிதாகக் கட்டப்பட்டவையும் கூட. மொலலவிக்கு வீடு பிடித்தது. அமைதியான பகுதியும் கூட.

“ஓரேயடியா ஆறுமாஸ எட்வான்ஸ் வேணுமாம்”

அதற்கு எங்கே போவது? வீடு தேவையென்று வியாபாரத்தைச் சீர்க்குலைக்க அவர் விரும்பவில்லை.

“அது செய்யேலா. இது கொழும்பென்டு நெனச்சீக் கொண்டு தான் எல்லாரும் பேசியாங்க. வசதில்லாத மனிசர ஊடுவாசலில் லாமக் கஷ்டப்படுகியாங்க. ஒரு ஒத்தி செய்யோணுமென்டு நெனக் கியாங்களில்லயே”- சற்று ஆத்திரப்பட்டு கரீம் மொலலி கதைத்தார்.

“சரி இப்ப நீங்க எனத்தியன் செல்லிய மொலவி?”- புரோக்கர் நானாவின் கேள்வி.

“மூவாயிரம் ரூவாக்குள்ள சின்ன எடம் கெடச்சாப் பாருங்கொ வெளங்கினா?”

“சரி ஹஸ்ரத்”

மொலலவியை வீட்டில் இறக்கிவிட்டு, வீட்டுப் புரோக்கர் நானா பறந்தார்.

அவர் முற்றத்துக் கதிரையில் தொப்பென்று அமர்ந்தார். அவரது தலை கற்றியது. இந்தக் கிராமத்தில் இப்படியெல்லாம் கூலி கொடுத்து வாழச் சனங்கள் இருக்கிறார்களா? அவரால் நம்பவே முடியவில்லை.

உண்மையில் சொந்த வீடில்லாமல் யாருக்கும் திருமணமே ஆகக் கூடாது. உம்மா வாப்பா தரப்பு வீடில்லாதவர்கள், மனைவி வழியாக வீடு பெற விருப்பமில்லாதவர், சொந்தமாக வீடு கட்டிக் கொண்டு, அல்லது வாங்கிக் கொண்டு தான் திருமண பந்தத்தில் இறங்க வேண்டும்.

பட்டறிவு கரீம் மொலலவிக்கு இதையெல்லாம் எடுத்துரைத்துக் கொண்டிருந்தது.

எப்படியோ ஒரு பிள்ளை இரண்டு பிள்ளையாகி நாளை நால்வர்

கொண்ட குடும்பம் கூலி வீட்டிலென்றாலும் எத்தனை காலம் தான் வாழ முடியும்.

இந்தச் சின்ன வியாபாரத்தால் வாழ்க்கையை ஒட்டிக் கொண்டு, காணி வாங்கி வீடு கட்டுவதென்றால் அது எப்படிச் சாத்தியமாக முடியும்?

29

“நஜ்மு தூக்கமா.... மகனுக்கு ஆழ்புளப் புள்ள கெடச்சீக்காம்”

“மெய்யா” என்று கேட்டபடி சாய்ந்து கொண்டிருந்தவள் எழுந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

“ஓ..... பக்கிர் நானா செல்லீட்டுப் போற். எதுக்கும் நானும் பெய்த்திட்டு வந்தா நல்லமேன்”

“நீங்க மட்டும் பொகவா பாக்கிய. நானும் வாரன்”

“உம்மாம் பொகவான் வாப்பாம் பொக வாண. நானும் மச்சனும் பொகப் போற். எங்கியாலும் பொக வாணான்டு நான் செல்லீக்கியது நெனவில்லயா?” மாஜிதா சொல்லிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

“செல்லீக்கிதான். இனி இப்பிடியாரு விஷயத்துக்கு பொகாமே லுமா....?” நஜ்முன்னிஸாவுக்கு இனி எதைச் சொன்னாலும் பொருந்தாது.

“ஓங்களுக்கு சென்னத்துக்கு வெளங்கியல்ல. அங்க மாஸ்தேக் கணக்கில நிக்கியல்ல. டிகேட் வெட்டிக் கொண்டு அந்திக்கே வந்திருவாங்க. அப்ப ஆட்டாவில் பெய்த்திட்ட வரேலுமேன்”-

மகள் சொல்லதைக் கேட்க வேண்டிய நிலை. அவர்கள் போவதும் இருவருக்கும் சற்றே ஆருதல்.

“அதியள் புள்ளக்குள்ள வேல வெட்டிய செஞ்சி வெச்சீக்கோ தெரிய. எதுக்கும் நீ மைனியூட்டுக்கும் கொஞ்சம் பெய்த்திட்டு வா. தொட்டில் அங்க இல்லயாயீக்கம். ஓன்டத்த அனுப்பேலன்”

மாஜிதாவுக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டது. ஏன் அந்தச் சிரிப்பென்று

தான் இருவருக்கும் விளங்கவில்லை.

“ஒங்கட மருமகள். அவங்கட மகள். அவங்க புள்ளக்குள்ள வேல வெட்டிய செய்யாம பாக்கக் கேக்காமலீக்கியா. சரி எதுக்கும் நாங்க ஞாம் பெய்த்திட்டு வார. ம.... புள்ளயள் ரெண்டு பேரும் பளிக்கொட மூட்டு வாரோண்டும். தேத்தண்ணி ஊத்தி வெச்சீக்கி”

உம்மாவையும் வாப்பாவையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்ததில் மாஜிதாவுக்கு வெற்றி.

அவர்கள் மோட்டார் சைக்கிள் வைத்திருந்ததால் பிரச்சினையில் ஸாமல் நேரே வார்டுக்கே செல்ல முடிந்தது. தாயும் குழந்தையும் ககமாகவிருந்தனர். மதினி வீட்டார் எல்லோருமே அங்கே தான்.

“பதினொரு வருஷத்துக்குப் பொறுகு அம்ரிதாவுக்கு புள்ள கெடச்சிக்கி. எனக்கும் அப்பிடித்தான். அம்ரிதா கெடச்சி பதினொரு வருஷத்தில் தான் நஸ்ரியா கெட்சு”-

இரண்டையும் தொடர்புடூத்தி அதனாடாக ஒரு சிறப்பைக் கட்டியெழுப்ப ஜனுள் மர்லியா முனைந்தார்.

“புள்ளக்கி இனிப்பு வாய்ல வெச்சா”- திட்டென்று ஞாபகம் வந்து மாஜிதா கேட்டாள்.

“வாப்பவே பாங்கு, இசாமத்துச் செல்லி கல்கண்டு வாயில வெச்ச. அவரு வாப்பக்கும் வாப்பா லெப்பக்கும் லெப்பயேன். எப்போம் அவங்கவங்க செய்தது தான் நல்லம்”- பெத்தும்மாவே சொன்னாள்.

உம்மாவுக்கு குறை பிடிக்கவோ புதிதாகச் செய்வதற்கோ எதை யும் விட்டு வைத்திருப்பார்களென்று அவளால் நம்ப முடியவில்லை. ஒவ்வொரு சின்ன விடயத் திலும் எவ்வளவு அக்கறை யோடுள்ளார்களென்பது, அவர்களது நடவடிக்கை மூலம் தெரிகிறது.

“மாமி, புள்ள தாராப் போலயன் வா?”- வாயைக் கிளறுவதற்காகத் தான் கேட்டு வைத்தாள்.

“ம..... நாங்க கவ்டப்பட்டத்துக்கு ரெண்டும் வாப்பட குடும்ப வாக்குத்தான் பெயத்தீக்கி”- என்று சிரித்துச் சிரித்தே சொன்னாள்.

அதற்கு மேல் அங்கே என்னதான் செய்வது? பின்னேரம் டிக்கட் வெட்டும் தகவலையும் உறுதி செய்து கொண்டு மாஜிதாவும் மாப்பிள்ளையும் விடை பெற்றனர்.

“உம்மவ அந்திக்கனுப்பு மாஜிதா”- கரீம் மௌலவி ஞாபக மூட்டனார்.

அப்படியாவது வராவிட்டால் அதுவே உம்மாவுக்குப் பெரிய குறைபாடாகப் போய் விடுமென்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

“ரெண்டு பேரும் இங்க வர ரெடியான்”- மாஜிதா.

“மெய்யா.... எனக்கேசுமோ தெரிய”- கணவன்.

இருவரும் பைக்கில் வரும்போது மாமி வீட்டுக்குப் போய் வருமாறு சொன்னது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. போனதும் முதல் வேலையாக அதைத்தான் கேட்கக் கூடும். பூட்டியிருக்கும் வீட்டுக்கு எப்படிப் போவதென்று உம்மாவுக்குப் புரியாது.

எதிர்பார்த்தது போல் எங்கே வந்து சேர்வார்க்களென்று வழிபார்த்திருந்தாள் நஜுமுன்னிஸா. கண்களிலே ஆயிரம் கேள்வி.

கேள்விகளை அடுக்குமுன் சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் சொல்லி விசேட அழைப்பையும் தெரிவித்தாள்.

இனி ம.ரி.புக்கு பாங்கு சொல்வதைத் தவிர, வேறெந்த தேவையும் நஜுமுன்னிஸாவுக்கு இருக்காது.

“இங்க அவடத்தில் நின்டு இப்பவே ஆட்டாக்காரனோட செல்லி வைங்க. ரெடியாகிக் கொண்டு தேடினா செல்லடமுக்கு இல்லப போற்”

“ம..... எல்லம் புக் பண்ணிட்டன். நீங்க ரெடியா நின்டாச் சரி”

ஆறு மணியாகும் போது இருவரும் சம்பந்தி வீட்டுக்குப் பறப்பட்டனர். அதற்கிடையில் ஆள் போட்டு ஒரு கிலோ கோப்பி இடத்துப் பொதி செய்திருந்தாள் நஜுமுன்னிஸா. பிள்ளை பார்க்கவென்று எவ்வளவு பேர் வருவார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு சொட்டுக் கோப்பி யாவது கொடுக்க வேண்டாமா?

இருவரும் சம்பந்தி வீட்டுக்குச் செல்லும் போது குப்பென்று குந்திரிக்கம் புகை முகத்தில் வந்து மோதி, குழந்தை வந்துவிட டதை உறுதிப்படுத்தியது.

பேரணைக் கண்டதும் நஜ்முன்னிஸாவின் நோய் நொடியெல்லாம் பறந்தே போய்விட்டது. ஒரு சுற்று சுற்றிப் பார்த்தாள். குழந்தை பராமரிப்புக்கான ஏற்பாடுகளைல்லாம் திருப்தியாகவிருந்தது.

வீடு கலகலப்பாக் காணப்பட்டது. அக்கம் பக்கத்தவர்கள் நிறைந்திருந்தனர். நஜ்முன்னிஸாவுக்கு நிற்கவும் வேண்டும். போக வும் வேண்டிய நிலை. மகனும் பள்ளிக்குப் போயிருக்க வேண்டும்.

“நஜ்ம நேரம் செல்லிய போமா?” முஜீன் நானா அவசரப்படுத் தினார்.

“அப்ப நான் பெய்த்திட்டு வாரன். உம்மாம் புள்ளியேம் பாத்துக் கோங்கொ”-

“ஆ எங்கட புள்ளிய நாங்க எப்பிழம் பாக்கியதானே”- மெல்லிய எள்ளல் விட்டார் ஜனுள் மர்லியா.

“நானிப்ப நசக்காரி. முந்தியப் போல நெனச்ச நேரம் வரப் பொகேல. எனக்கும் ஆசதான் என செய்யவன்”

“ஒங்கட மகன் ஊடெடுக்கியென்டு செல்லிச் செல்லி நின்.. இப்ப பேச்சி முச்சில்ல. சீக்கிரம் ஊடெடுத்து ஒரு பொகத்துக்கானாத் தானே நல்லம். ரெண்டு புள்ளேமாகீட்ட. அவசரப்படுத்துங்கொளோ”- பக்கிர் நானாவின் குரலாக நின்று அவள் சொன்னாள்.

“நானும் ஒரே செல்லியதானே. அவனும் மாச்சல் பட்டுக் கொண்ட திரீத் பாவம்”

மாமியையும் மாமாவையும் சுமந்து கொண்டு ஆட்டா புறப்பட்ட சத்தம் அம்ரிதாவின் காதில் தெளிவாக விழுந்தது.

“உம்மா கொஞ்சம் வாங்கொலே”- அவள் சத்தமிட்டாள்.

என்ன தேவையோ என்று ஒடி வந்தாள் ஜனுள் மர்லியா.

“எனத்தியன் வா ஒங்க ரெண்டு பேருக்கும் தல சரில்லயா.....”

“எனத்தியன் புள்ளி?”- உள்ளேயிருந்து ஒடிவந்தாள்.

“நசக்காரப் பொம்புள அவ. நீங்கெனத்தியன் ஊட்டுக் கத கதக்கிய. அவக்குத் தெரீமா அதியள். நல்ல கூத்து”-

“அடி தாருக்கட்டச் செல்லிச் சரி விஷயம் நடக்கோணுமே”-
உம்மாவின் குரல் தழிப்பாகவே விழுந்தது.

“போறென்டு தானே செல்லிய. புள்ளி கெடச்சிட்ட. இதுக்கு மிச்சம் தாரு நின்டாலும் நான் நிக்கியல்ல. நான் இனி பானத்தால் புழுந்தவளேன்” அவளது கோபம் எல்லை தாண்டியிருந்தது.

“ஒன்னத்தானே கம்மெடுத்த. அப்பிடியெடுத்தா அதுபோல வெச்சிக்கோளோனும். ஏத்துக்கன் இங்க பூத வார. ஊடெடுக்கப் போற கொஞ்ச நாளக்கென்ட. ரெண்டு வருஷமா இங்கதான். ஒன்னேன் எங்களுக்கு ஊடுவாசல் குடுத்து நல்லொரு மாப்பிளக்கி குடுக்கீந்து தான். நீ இதுக்குள்ள பூந்துக் கொண்டு நின்டா, மத்தப் புள்ளிய வெளியெறக்க கவுட்டமேன்”- அதற்கு மேல் இல்லாதள ஏக்கு இறுக்கமாகச் சொல்லிவிட்டாள்.

“எனக்கென்டா இதுக்கு மிச்சம் ஒரு நிமிஷமாலும் இந்தாட்டில நிக்கேல”-

எங்கே கணவன் வருவார் வருவாரென்று வேதனையில் வெந்து போய் நின்றாள்.

கர்ம் மௌலவிக்கு வீடு கிடைத்தது. வாடகை வீடுதான். இருந்தாலும் தனக்கு சொந்தமாக மாளிகையொன்று கிடைத்தது போல் பூரித்துப் போனார். வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துப் பார்த்துத் தனது மனக்குச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டார்.

தத்தனையாம் தடவையென்று மௌலவிக்கு ஞாபகமில்லை. ஆயினும் இன்னொரு தடவை அவரைப் போய்ச் சந்திக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். ஒரு பக்கம் உம்மாவின் நச்சரிப்பு. மறுபக்கம் மனைவி யின் அழுத்தம்.

வீட்டு புரோக்கர் நானா தனது தேடுதல் வேட்டையைத் தீவிரப் படுத்தினார். ஏற்கனவே பல வீடுகளைக் காட்டியதிலிருந்து மௌலவி யின் உண்மையான தேவையென்ன என்பது அவருக்கு விளங்கிவிட்டது. பஸ் இப்படித்தான் தேவையைச் சொல்லார்களே தவிர, அது தொடர்பான மனக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்த மாட்டார்கள்.

ஒரே பார்வையில் மௌலவிக்கு வீடு பிடித்து விட்டது. கூலியும் நியாயமானதென்பதால் இரண்டு மாத எட்வான்ஸோடு குடிபுகுந்து விடலாம்.

ஊருக்கொரு மையவாடி கிடைத்த காலகட்டத்தில், அதனைப் பிரதான பாதையோடு இணைப்பதற்காகப் போடப்பட்ட களிமன் பாதை இன்று தார்வீதியாய்த் தன்னைத் தரமுயர்த்திக் கொண்டு, மையவாடியையும் தாண்டிச் சென்று இன்னொரு முக்கிய வீதியோடு இணைந்து கொள்கிறது.

இப்பொழுது அதன் இரு மருங்கிலும் வீடுகளும் கடைகளும் எழுந்து விட்ட போதும் பெயர் மாத்திரம் ‘கபுறடி ரோட்டாகவே இருந்து வருகிறது. ஒப்பீடு ரீதியாகப் பார்க்கும் போது சனப் பரவல் சற்றுக் குறைவு. வாடகையும் குறைவு தான்.

இது ஒரு பூரணப்படுத்தப்படாத புதியவீடு. சிறிய குடும்பமொன் றுக்குப் போதுமான வசதி கொண்டது. இரண்டு அறை, சமையலறை,

வாசல், இதற்கு மேல் என்ன வேண்டும்? மின்சாரம், நீர் உண்டு. எஸ்பெஸ்டர் கூரை. சுற்று மதில் இல்லை. பதிலாக ஆழியசையும் வேலி காணப்பட்டது. வேலிக்கும் வீட்டுச் சுவர்களுக்குமிடையே அதிக இடைவெளியில்லை.

முஜீன் நானாவும் நஜ்முன்னிஸாவும் மாஜீதாவும் பிள்ளைகளும் வீட்டைக் கலகலப்பாக்கிக் கொண்டிருந்தனர். கூலிக்கு ஆள் போட்டு துப்பரவு வேலை நடைபெற்றது. சிலந்தி வலை துடைத்தல், தளத்தைக் கழுவுகள், சுற்றி வரப் பெருக்கி குப்பை ஏற்றதல்.... இத்தியாதி வேலைகள்.

முன்று வருடமாக வெளியூர் ஆசிரியர் குடும்பமொன்று அங்கு குடியிருந்து, இடமாற்றும் பெற்றுச் சென்று மூன்று மாதம் மூடிக் கிடந்ததாம். பின் பக்கச் சுவர்கள் கட்டியெழுப்பப் பட்டிருந்ததே தவிர, சீமெந்தினால் பூசி மெழுகியிருக்கவில்லை.

கரீம் மௌலவி வீட்டுத் தளவாடம் சாமான்களைக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பதில் முழுக் கவனமாகவிருந்தார். அஜ்வாதின் ஆட்டா பலமுறை வருவதும் போவதுமாகவிருந்தது. பள்ளிவாசல் வீட்டிலிருக்கும் போது அவ்வப்போது எடுத்த தளவாடங்கள், சமையல் உடபகரணங்களைன்று மெல்ல, மெல்ல ஒரு தொகை சேர்ந்திருந்தது. அங்குமிங்குமாக அவை வைக்கப்பட்டிருந்தன.

புதுவீடு, அக்கம் பக்கம் பழக்கக்காரர் குறைவு. அதனால் வீட்டுக்குத் தேவையான அனைத்துச் சாமான்களையும் கொண்டு வந்து சேர்த்தேயாக வேண்டும்.

“மகன் முனு பல்ப்புத்தான் பத்திய. முன்னுத்து காம்பாரே :பேன் சுத்தியல்ல”- முஜீன் நானா குறைபாடுகளையும், தேவைகளையும் பார்த்துப் பார்த்துச் சொன்னார்.

“ஓ வாப்பா..... ஸைட் வேல செய்த ஹாரிஸ் கு வரச் செல்லீக்கி. பத்து மணிக்கு மட்டு வாரெண்டு சென்ன”-

“இந்தப் பொகத்தில் ராவக்கி நெஞும்போ தெரிய. கைக்

கொழுந்தயோட நிக்கப் போற்"- நஜ்முன்னிஸா இன்னொரு விடயத்தை எடுத்து யோசித்தாள்.

"எல்லாப் பொகத்திலேம் நெனும்பு தான். கொசி மருந்தும் சரிவார் ஸ்லிப்"- முஜீன் நாணா பின் கதவைத் தடவிப் பார்த்தபடி சொன்னார்.

மாலையாகும் போது முக்கியமான முன்னேற்பாடுகள் பூர்த்தி பாகியிருந்தன. கட்டில், மேசை, முதல் சட்டி முட்டிகள் வரை உரிய இடங்களைப் பிடித்திருந்தன. வீட்டுக் காரர் கள் வந்திறங்குவதொன்று தான் பாக்கி.

இருவும் வந்து பார்த்து, முன் விளக்கைப் போட்டுவிட்டுத்தான் சென்றார் கரீம் மௌலவி.

அடுத்த நாள் அதிகாலை கபுறாடி ரோட் ஏழாம் இலக்க வீட்டிலி ருந்து பாங்குச் சத்தம் கேட்டது. தொடர்ந்து குருவுன் ஒதல ஒலித்தது.

இரு வீட்டாரதும் ஒரு சில நன்பர்களதும் வரவு மாத்திரமே எதிர்பார்க்கப்பட்டது. பால், பழம், பாற்சோரெல்லாம் அவர்களுக்காக மாஜிதா வந்து தயாரித்தாள். அவ்வப்போது குழந்தையின் அழுகை யோலியும் ஒன்று கலந்தது. அடுத்தவர்களின் கலகலப்புக்கு மத்தியில்.

"அஸ்ஸலாமலைக்கும்...."

"வாலைக்குமுஸ்ஸலாம்" என்றபடி வீட்டுக்கு வருமுன்பே விருந்தாளியா என்ற கேள்வியோடு வெளியே வந்தவனின், மன அடியாழத்திலிருந்து ஞாபகக்குமிழிகள் மேற் கிளர்ந்தன.

"மச்சான் சொகமா?"

தஸ்பைக் கோவையுடன் விரிந்த கைகளுக்குள் கரீம் மௌலவி சங்கமித்தார். இருவரும் கட்டியணைத்து முஸபஹா செய்து கொண்டனர். அத்தர் வாசம் குப்பென்று பரவியது.

"எவ் வளவு காலத் துக்குப் பொறகு?" ஒரே யொரு கேள்வியேழுப்பி அதற்கப்பாலும் விடைகளை எதிர்பார்த்து நின்றார் கரீம் மௌலவி.

ஆம் அவர்கள் இருவரும் இளம் வாலிபர் காலத்துக்கு வந்து சேர்ந்தனர். இருவரும் ஒதியவர்கள் ஏழு வருடம் ஒன்றாக ஒதியவர்கள்.

முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில் அவர்கள் இருவரும் நண்பனுக்கு உதவியாக வழிகாட்டியாக வந்தவரும் அமர்ந்து கொண்டனர்.

மஹ்முப் பாலமுனையைச் சேர்ந்தவன். ஐமாஅத் வேலையாக பள்ளிவாசலுக்கு வந்திருந்தார். அங்கு தனது நண்பன் கரீமை விசாரித்ததன் விளைவுதான் இருவரையும் ஒன்றாக சந்திக்க வைத்தது.

அன்று தயார் நிலையிலிருந்த கடி, குடியெல்லாம் அங்கு வந்து சேர்ந்தன. பரபரப்பு ஒன்றுமில்லை. இளம் காலை பொழுது. குமார் பதினெட்டாண்டு வருட இடைவெளி எதையெதையோவெல்லாம் அவர்களைப் பேச வைத்தது.

“புள்ள குட்டியள் சொகமா?” அங்குமிங்கு பார்த்தபடியே மஹ்முப் கேட்டான்.

“அது முத்தவள். ஏழாம் வகுப்பில் படிக்கிய. இன்னொரு ஆண் கொழுந்த இருக்கு”- சிரித்தபாடி கரீம் மௌலவி சொன்னார்.

“எனக்கு அதவிட ஒரு ஆம்புளப்புள்ள கூட. அவ்வளவுதான்”- அவர் சொன்னான்.

வெள்ளைக் கோடுகள் விழுந்த அழகான தாடிக்குள் அவனது முகம் ஸீனத்தாகத் தெரிந்தது. வசதி வாய்ப்பில் அவனுக்குப் பிரச்சினை இருக்காதென்பதை கரீம் மௌலவி அறிவார். ஒதும் காலத்தில் ஒருநாள் நண்பர்களோடு சேர்ந்து பாலமுனைக்குச் சென்றபோது வீடு வளவெல்லாம் சுற்றியடித்தது அவரது நினைவில் எழுந்தது.

“எப்டி ஊடு வாசலெல்லாம் வசதியா?” தனது போதாமையை மறைத்துக் கொண்டு இப்படியொரு விசாரிப்பை முன்வைத்தார்.

“எங்களுக்கு வீடுவளவு இருக்கு. இன்னொரு வீடுகட்ட வசதி இருக்கல்ல. எங்கட ஊர் வழக்கப்படி மனிசிக்கு ஒரு வீடு கட்டியிருந்தாங்க. வீட்டோட வந்த மனிசிய நான் பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டன்” என்றவாறு அவர் அர்த்தப்படச் சிரித்தார்.

தனது இக்கட்டான நிலையை வெளிப்பெடுத்தி ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை. அதையெல்லாம் தனது மனதுக்குள்ளே புதைத்துக் கொண்டார்.

“என்ன சோர்ந்துபோன மாதிரி?”

“ம் நான் பள்ளி வேலை உட்பட்டு யாவாரம் பண்றன். கவுட்ந்தான் என்ன செய்ய.....” அந்தளவோட நிறுத்திக் கொண்டார்.

“ஹூர் கண்டது சந்தோஷம்.... வரட்டா?”

“சரி.... நான் லொஹருக்கு பள்ளிக்கி வாரன்....”

இருவரும் விடைபெறும் தருணம்.

இன்றுதான் இந்த வீட்டுக்கு குடிவந்த விஷயமோ, இது வாடகை வீடு என்பதோ அவருக்குத் தெரியாதென்பதை அவரது அடுத்தபேச்சு வெளிப்பெடுத்தியது.

“கொஞ்சம் திருத்தம் பார்த்து.... வைட் வொட்டிவொன்று குடுத்து.... சுற்றிவர மதிலும் கட்டிவிட்டா வீடு அழகாக வரும்”

“இன்ஷா அல்லா துஆ செஞ்சிக்கோங்க” என்றவாறு கரீம் மௌலவி திரும்பினார்.

அவரது நெஞ்சுப் பாரம் கனத்ததுபோலிருந்தது. வீடு வாசலில்லாமல் படும்பாடு அவரை என்னென்னவோ எல்லாம்

சிந்திக்கப் பண்ணியது. இன்னும் கொஞ்சம் நிதானமாக சிந்தித்திருக்கவேண்டிய காலம் கடந்து போய்விட்டதை இப்பொழுது என்னி என்னதான் பயன்? எல்லா வெறிகளுக்கும் இலட்சியங்களுக்கும்பால் யதார்த்தம் என்ற ஒரு உண்மையிருப்பது இப்போதுதான் அவருக்குள் வெளிச்சம் காட்டியது.

முஜீன் நானாவுக்கும் நஜ்முனிஸூவுக்கும் புதிதாக வீடு கட்டியது போன்ற சந்தோஷம். பக்கிர் நானாவும் ஜனுள் மர்லியாவும் அவசர அவசரமாக வந்திறங்கி விட்டு ஓடினார்களே தவிர, பகல் சாப்பாட்டுக்குக் கூட நிற்கவில்லை.

மகள் அம்ரிதா குழந்தை பெற்று வந்து நாற்பது நாளென்ன, நான்கு நாட்கள் கூட நிற்காமல் வந்து விட்டமை அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

ஏழாம் வகுப்பில் படிக்கும் சம்லாவுக்கு பெரிய ஆணந்தம். இப்பொழுது அவளது நேரம் படிப்பு, கிளாஸ் என்று ஓடிக் கொண்டிருந்தது. புது வீட்டில் தனக்கு வசதியாக இடம் பிடித்து மேசை, கதிரை போட்டு தனது புத்தகம், கொப்பிகளையெல்லாம் அடுக்கிக் கொண்டாள்.

பகல் சாப்பாட்டு வேலைகளை முடித்து மூச்சவிடும் போது கோப்பி நேரம் வந்துவிட்டது. சற்று நேரத்தில் அஸருக்கான பாங்குச் சத்தம் கேட்டது. இனியென்ன இரவுதானே.

இரவு தனிமையோடு வந்து சேர்ந்தது அவர்களுக்கு. எல்லோரும் மெல்ல மெல்லப் போய்விட்டார்கள்.

சம்லாவும் வீட்டு வேலைகளில் பங்கெடுப்பதால் அம்ரிதாவுக்கு சற்றே நிம்மதி. என்ன துன்பம் நேர்ந்த போதும் படுத்தெழும்ப ஓர் இடம் கிடைத்துவிட்ட நிம்மதி மேளானதாக அவளுக்குத் தெரிந்தது.

கரீம் மௌலவி மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தார். இந்த இரண்டொரு நாட்களாக ஓரே ஓட்டம் தான். சித்திரை கடந்துவிட்டால் கொஞ்ச நாட்களுக்கு வியாபாரம் மந்தமடைந்து விடும். ஆனால்

அந்த இரண்டு கிழமையும் நடைபெறும் அமோகமான வியாபாரம் இருக்கின்றதே அது போனஸ் கிடைத்தது போலிருக்கும்.

வீடு தொட்பாக ஏற்பட்ட மேலதிக செலவை அந்த வருமானம் இட்டு நிரப்பிவிட்டது.

அன்று நேர்காலத்தோடு நித்திரைக்குப் போய்விட்டார்கள். புதிய இடம் அவர்களது தூக்கத்திற்கு குந்தகமாக அமையவில்லை. இடையிடையே குழந்தை சினாங்குவதும் அவள் கண்விழிப்பதும் பழக்கப்பட்டுப் போய் விட்டது. கரீம் மௌலவி லேசாக்க குறட்டை விட ஆழம்பித்தார். இப்படித்தான் நீண்ட பிரயாணம், களைப்பு என்றால் தான் அவருக்குக் குறட்டை வரும்.

வெளி வைற்றின் வெளிச்சம் உள்ளேயும் பரவிக் கொண்டிருந்தது. மகளையும் கணவனையும் கண் விழிக்கும் போதெல்லாம் கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்வாள் அம்ரிதா.

தூக்கமா விழிப்பா? அவர் ஏதோ சொல்வது போல..... நள்ளிரவு இரண்டு முன்று மணிக்கெழுந்து தஹஜ்ஜத் தொழுதுவிட்டு துஆகேப்பதை அவள் அறிவாள்..... இன்றும் துஆகேட்கிறாரா?

அம்ரிதா அடுத்தப் பக்கம் புரண்டு பார்த்தாள். மெல்லிய வெளிச்சமென்றாலும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. இது கனவல்ல என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டாள். கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தாள்.

அவர்..... அவளது கணவன் தொழுவில்லை கட்டிலில் தான் கிடந்தார்..... நித்திரை. ஆனால்....

“யாஹுல்லா..... ஒன்ன முற்று முழுதா அடிபணிய வேணுமென்டு தான் நெனச்சன்..... ஒரு உண்மையான உலமாவா வேல செய்ய முயற்சி செஞ்ச..... ஏலாமப் பெய்த்து..... யாஹுல்லா..... ஒரு சதம் கூட எடுக்காம நீ சொன்னபடி மஹர் குடுத்து கலியாணம் செஞ்சன்..... ஊரூரா அலஞ்சன்..... நான் படிச்ச தீஞுக்கு..... ஏன்ட முன் மாதீரிக்கு எந்த மதிப்பும் இல்ல யாஹுல்லா.... நான் ரோம்பக்

கஷ்டத்தோட வாழ்ந்து கொண்டுக்கன். யாஹுல்லா.... ஏன்ட மனைவி.... குஞ்ச கொழுந்தகள..... யாஹுல்லா”

அவள் மெல்ல எழுந்து அறை விளக்கைப் போட்டாள். அவர் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். மெல்ல அருகே போய் நெற்றியைத் தொட்டாள். அசைந்து மறுபக்கம் புரண்டார். கொஞ்ச நேரம் அப்படியே நின்றாள். பிதற்றல் நின்றுவிட்டது. குறட்டை மீண்டும் ஆரம்பித்தது.

அப்போது தான் அம்ரிதா நேரத்தைப் பார்த்தாள். சரியாக மூன்று மணி. ஸைட்டை அணைத்து விட்டு அவளும் கட்டிலில் அமர்ந்து மெல்லச் சாய்ந்தாள். குழுந்தையும் சினுங்கிவிட்டு தூங்கிவிட்டது.

அவள் பெருமூச்ச விட்டாள். கணவனின் மனதிலே எவ்வளவு வேதனையும் இயலாமையும் நிறைந்திருக்கிறதென்பதை வெகுவாக சிந்திக்கத் தலைப்பட்டாள். ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்வாரே. அவருக்கு யார் ஆறுதல் சொல்வது? பூதாகரமாக அவரைப் போட்டு வதைக்கும் துயரங்களை யார் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறக்கி வைப்பது? எப்போது அவள் கண்ணயர்ந்தாளென்று தெரியவில்லை.

“அம்ரிதா அம்ரிதா பாங்கு செல்லி மிச்சம் நேரம்”. மெல்லத் தட்டி எழும்பினார்.

“ஆ நீங்களா....”- என்று வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டெழுந்தாள்.

அவரது முகத்தை உற்று உற்றுப் பார்த்தாள். ஒரு மாற்றமும் தெரியவில்லை. தெரியாத அவரிடம் அந்தப் ‘பிதற்றல்’ சம்பவத்தை ஏன் சொல்லிக் குழப்ப வேண்டும்.

தொழுது விட்டு குர்ஜுன் ஓதிக் கொண்டிருந்தார். மகள் இன்னும் எழும்பவில்லை.

கோப்பி ஊற்றிக் கணவனுக்கு கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். பக்கத்திலேயே அவளும் அமர்ந்து கொண்டாள். வழமையாக அவள் இப்படி அமர்வதில்லை. இருந்தும் அதை அவர் வித்தியாசமானதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

“நீங்க படுகிய கஷ்டத்தப் பாத்து எனக்கு செறியான கவல. குடும்பத்துக்கா எவளவு துன்பப்படுகியன. அல்லா நல்லவங்களத் தானே சோதிக்கிய. ஒங்கட மனச அல்லாவுக்குத் தெரிந்தானே. அவன் எல்லம் லேசாக்கி வெப்பான். வெத்தியத் தருவான்.”

ஒருநாளும் இல்லாதபடி அம்ரிதா என்ன சொல்கிறாளென்று கரீம் மௌலவிக்குப் புரியவில்லை. வழுமையாக அவர்தான் அவனுக்கு ஆழுதலும் அறிவுரையும் கூறுவதுண்டு.

கோப்பிக் கோப்பையை ஹப்போவில் வைத்து விட்டு ஒருமுறை அங்குமிங்கும் பார்த்தார்.

“சம்லா எழும்பல்லயா..... நல்லாத் தூக்கம் பெய்த்து போல....”

“மெய்தான்” என்றவாறு எழுந்தவள் “சம்லா” என்றவாறு காம்பராவினுள்ளே சென்றாள். அதற்கிடையில் பிள்ளையும் அழுவது போல் கேட்டது.

குறைந்த வசதிகளோடு வீடொன்றை வாடகைக்கெடுத்த போதே, இவ்வளவு மகிழ்ச்சியென்றால், ஒருவன் சொந்தமாகப் புது வீடொன்று கட்டினால் எவ்வளவு சந்தோஷமடைவான் என்ற எண்ணம் எப்படி அவர் மனதில் வந்து விழுந்ததோ தெரியவில்லை.

குருவிகளின் விதவிதமான ஓலிகள் மாறி மாறி எழுந்து கொண்டிருந்தது. மரம் மட்டைகள் அதிகம் காணப்படும் பகுதிதான் அது. அந்தக் குருவிகள் கூட சொந்தமாகக் கூடு கட்டிக் கொண்டு தானே வாழ்கின்றன. முட்டையிட்டு குஞ்சுகளைக் கூட்டில் தானே பாதுகாக்கின்றது. எங்கோவெல்லாம் சிறகடித்து உணவு தேடிக் கொண்டு அங்குதானே வருகின்றன. ஏதோ அதிர்ச்சியடைந்தவள் போல் அம்ரிதா மெல்ல மெல்ல அடிவைத்து வந்து அவர்குகே நின்றாள்.

“எனத்தியன் அம்ரிதா?”- அவரும் சற்றே குழம்பியவராகத்தான் கேட்டார்.

“ஒங்கட..... ஒங்கட மகள்.... சம்லா..... கொமராகி”

“யா அல்லாஹ்”

தலையில் ஏதோ பாரம் ஏறியது போல் தலையைப் தாழ்த்திக் கீழே பார்த்துக் கொண்டார் கரீம் மௌலவி.

மேற்பார்வையும் வழிகாட்டலும்

விஜித் கனுகல
கலாசார அலுவல்கள் பணிப்பாளர்

கே.மே. காரியகரவண
கணக்காளர்

பூர்மதீ செனவிரத்ன
நிர்வாக அதிகாரி

டட்லி ராஜபக்ஷி
பிரதி உதவியாளர்

**திறந்த கையெழுத்தும் பிரதிம் போடி செயற்திட்ட
கைணிபாளர்**

எம்.எல்.சுரங்க நயனஜீத்
அபிவிருத்தி அதிகாரி

அசூ ஒருங்கிணைபாளர்

நிஷ்டங்க விமலவீர
முகாமைத்துவ உதவியாளர்

அசூகம்

நெழும் பிரின்டர்ஸ்
ராகம.

250-00

கலாசார அறைவள்ளு நிறுவனக்களம்
வெது மாழி, செக்திரிபாய்,
பத்துரூம்புலை

ISBN978-955-0353-34-7

9789550353347